

ДЖОН МЪРИ ДЪЛГИЯТ ПЪТ НА ЛЮБОВТА

Превод от английски: Надежда Асенова, 1993

chitanka.info

ГЛАВА 1

Лъчите на изгряващото слънце пропъдиха утринната мъгла и пред очите на Кристофър Кирклънд се откри чудна гледка. Просторната земя на Вирджиния, събудена от настъпващата пролет, се ширеше уханна и свежа като новородена.

Сгушена в долината, къщата беше сякаш в обятията на любеща майка. Белите ѝ колони и обградената с вековни дъбове морава изглеждаха недокоснати от разрушенията на войната.

Спокойствието, което цареше наоколо бе странно и нереално, само на петдесет мили оттук действителността беше ужасна. В тази априлска сутрин на 1865 година Конфедералната армия на Северна Вирджиния водеше последната си отчаяна битка за оцеляване.

Капитанът на отряда махна с ръка и хората му го последваха надолу към долината.

Дженифър Хънтър, застанала на прага, наблюдаваше приближаването на кавалеристите със смесени чувства на трепет и страх. Наоколо рядко се срещаха войници. Домът им бе отдалечен и досега незасегнат от войната, но развоят на последните събития правеше неизбежна такава среща.

Един офицер се отдели от групата и бавно се насочи към къщата. Джени веднага забеляза лекотата, с която яздеше. Седеше така отпуснато и удобно на седлото, както само можеше човек, прекарал целия си живот на кон, за когото язденето е естествено и просто както ходенето. След като приближи той я огледа отгоре до долу и спря възхитен поглед върху напирещите под дрехата ѝ гърди. Джени се изчерви от безочливата му дързост.

— Е, добре — избухна тя, — успяхте ли да огледате всичко?

Крис закачливо повдигна вежди нагоре, но в следващия миг разбра, че потъва в гневните, но най-красиви зелени очи, които някога бе виждал.

— Капитан Кирклънд, мадам — представи се той. — Ако това няма да е неудобно за вас, аз и моите момчета ще се разположим тук в

очакване на следваща заповед.

Джени кипна и дръзко вдигна глава.

— Откровено казано, капитане, ужасно е неудобно — подигравателно отвърна тя. — По-добре отведете тази паплач някъде другаде.

Крис, понечил вече да тръгва, се обърна ядосан. Студеният му поглед охлади смелостта на Джени.

— Виж какво, мила, не давам и пет пари дали ти харесва или не. Дойде ми до гуша от тези изискани дами на Юга. Просто казах, че ние ще се настаним тук. Аз и моите офицери ще живеем в къщата.

— Е добре, капитане, тъй като в цялата плантация сме само аз, зълва ми и две чернокожи прислужнички, няма да ви бъде много трудно да се настаните. Просто сме двадесет към един. Янките само при такова съотношение могат да побеждават, нали?

Обърна се рязко и се втурна навътре, а ярко пламтящата ѝ червена коса предизвикателно се разпиля по раменете. Учуден от нейната дързост той я проследи с поглед, докато влезе в къщата.

— Капитане, не мога да си обясня как го правиш. Явно по някакъв специален начин печелиш благоговението на тези хубавици от Юга.

Крис Кирклънд закачливо погледна своя помощник. Лейтенант Андрю Скот плашеше с огромния си ръст, но това беше само фасада. Добротата му беше така голяма, както неговите размери и щом човек опознаеше този безгрижен шотландец, не можеше да не го обикне. През цялата война той бе служил под командването на Крис. Несгодите и рисковете, които бяха делили ги свързаха в дълбока дружба.

— По самодоволната ти усмивка, лейтенант, схващам, че си готов да се жертваш и продължиш бъдещите преговори с малката ни опърничава хазайка — каза Крис. — Желая ти успех. Ще имаш нужда от него. После вероятно ще трябва да те представя за удостояване с медал. Предай нареждането ми, моля те, никой в къщата да не бъде обезпокояван и тормозен. Ще бъда безпощаден и няма да търпя никакво нарушение на тази ми заповед. Изпрати някого да съобщи на Шеридан къде се намираме. Най-добре прати редник Фелпс, той ще стигне най-бързо, но го предупреди да внимава. Ако Лий и Лонгстрийт успеят да пробият, тази долина ще бъде прегазена от бунтовниците.

Капитан Кирклънд поведе коня си към оборите. Когато влезе, лицето му придоби друг израз — мек и съчувствен. Огледа празната конюшня, ужасна последица от четиригодишната безжалостна война. Някога тази сграда е била пълна с живот, с великолепни жребци и цвилещи кобили, а сега стоеше празна и опустошена.

Навън картината също не бе по-радостна — незасяти поля, изоставена земя, неплодна и безполезна. Така беше навсякъде, откъдето бяха минали. Опустошенията на Юга бяха неизчислими. Слава богу, че тази безмилостна разруха скоро щеше да свърши. Но как щяха да могат тези хора да възстановят онова, което бе загубено.

Крис разседла коня и започна да го търка със сено. Бе израснал в едно ранчо на Запад и с истинска любов се грижеше за коня си. Отпусна се, обзет от нещо близко и познато. Обладан бе от спомена за онова далечно място и време, когато нямаше война.

Унесен в мислите си, не забеляза, че до него се бе приближил сержантът му. Бе човек груб и самодоволен, когото никой не обичаше.

— Хей, капитане, тя ми се видя добра за леглото — похотливо се ухили сержант Страйкър.

Крис се обърна ядосан, неспособен да прикрие презрението си към този нахален тип, парадиращ с бруталността си към жените.

— Чуй ме, мръсно, заповедта ми е ясна. Ако само се допреш до някоя от жените, аз лично ще те кастрирам и ще натъпча тестисите в гърлото ти. Ясно ли ти е, сержанте?

Страйкър му отвърна с презрителна усмивка.

— Нямаш право да ми говориш така. Мога да се оплача за начина, по който се държиш с мен, а тогава би могъл скоро да се разделиш с любимите си пагони.

Безочливостта на тази заплаха изкара Крис от кожата. Той сграбчи Страйкър, издърпа го към себе си и като го гледаше право в очите, изкрещя:

— Пагоните са единственото нещо, което ме възпира да те пребия, мръсно такъв! Пази се да не си около мен в деня, когато ще ги сваля.

Крис го блъсна към стената, излезе и тръшна вратата. Префуча през двора като риташе с крак всичко, каквото му попадне и в яростта си проклинаше Страйкър и войната, Юга и проститутките му, а най-вече себе си, за това, че е тук на това място.

Когато влезе в къщата той се спря, отвратен от ругатните си и учудено се огледа. Пред него се простираше обширен хол с виеща се стълба в дъното му. Помещението бе празно, без мебели и картини, но въпреки всичко бе запазило някак предишната си атмосфера и достолепие.

Остана изумен, когато чу кикотенето на Енди придружено от тих женски смях.

— Няма начин да се е справил с опърничавата червенокоса — промърмори си той.

Продължи нататък и влезе в скромно мебелирана всекидневна, където намери лейтенанта си, увлечен в разговор с една привлекателна чернокоса млада жена. Те продължаваха да си говорят и съвсем него забелязваха. Крис се изкашля, за да привлече вниманието им. Жената се обърна и впери поглед в него, а Енди зачервен, несръчно ги представи един на друг.

— А, капитане, това е мисис Ребека Хънтър, едната от нашите хазайки. Мисис Хънтър, това е Кристофър Кирклънд, нашият командир.

Енди удари токове и се поклони, но в сините му очи блесна закачливо пламъче.

Ребека Хънтър грациозно подаде ръката си. Лошото настроение на Крис изведнъж се изпари при вида на тези кафяви топли очи.

— Бих искал да ви кажа, мисис Хънтър, че за първи път през тези четири години една жена от Юга ме гледа топло и приятелски. Вие ме спечелихте. Имате приятел и закрилник за цял живот.

Крис го каза някак закачливо и за първи път, откакто бяха пристигнали тук, се усмихна. Очите му дяволито блеснаха, нещо, на което малко жени можеха да устоят. Ребека мило се усмихна.

— Капитан Кирклънд, какъв невероятен комплимент! Но аз не мога да не ви приветствувам с добре дошли, вас и вашите момчета в Хънтърс Кийп. Трябва да се извиня за това, което намирате тук, но през последните години се наложи да продадем почти всичко. Вярвайте, капитане, преди имаше и по-добри дни...

— Сигурен съм, мадам, че е имало, а също, че пак ще има — учтиво отвърна Крис.

— Но аз просто не мога да повярвам, капитане — закачливо продължи Ребека, — че с този си чар, вие или лейтенант Скот, бихте

имали проблеми да срещнете приятелски поглед от която и да било жена.

Крис бе объркан. Пред него стоеше една от тъй наречените „красавици на Юга“, с които се беше срещал вече, за които бе чувал разни истории. Тези банални думи, произнесени от друга, биха звучали като опит за флирт, но от устата на тази жена всред порутената, запусната къща, те звучаха мило и искрено.

— Страхувам се, уважаема лейди, че снаха ви не споделя подобни чувства.

Ребека Хънтър го погледна прямо и сериозно.

— Опитайте се да я разберете. Много трудно е за Джени да приеме всичко, което става. Не, че искам да я извиня, но това, което тя преживя през последните четири години, би се оказало непреодолимо за много жени. Дайте ѝ време да свикне с присъствието ви, вашето и на вашите момчета. Моля ви, капитане, не правете прибързани оценки, защото ще се окажат погрешни.

— Мисис Хънтър, сигурен съм, че вие сте права. Ще се въздържа от всякакви оценки засега — отвърна ѝ Крис с усмивка.

„Няма начин да се заблудя за тази малка червенокоса — помисли си той. Тя е огън и пламък.“

— Моля, да ни извините — добави той, — но ние с лейтенант Скот трябва да довършим някои неща. Удоволствие беше за мен, мадам!

— Капитан Киркленд, ще ви чакаме с вашите офицери на вечеря. Лейтенант Скот вече ни предостави провизии. Не ни беше много приятно да се възползваме от тях... — промълви Ребека, като погледна към Енди с благодарност.

— Всичко, което имаме, е на ваше разположение, мадам. Радваме се на поканата да вечеряме с вас и ви благодарим. — Крис се обърна и повика лейтенанта.

Енди Скот се помота малко, взе си сбогом и последва капитана. Беше объркан и възбуден като гимназист.

— О, можеш ли да повярваш — възкликна той. — Та тя е нещо изключително!

— Слез на земята, драги — предупреди то Крис. — Помни, че ти предстои да се представим и пред другата.

— Мисля, че трябва да редуваме горчивото със сладкото — философски заяви лейтенантът.

Крис обгърна с ръка раменете на Енди. Представи си прелестното ѝ тяло и незабравимите блестящи зелени очи.

— Грещиш, моето момче — поправи го Крис — тази малка кукла не е горчивото, тя безспорно е „пикантното“ в живота.

По време на вечерята Енди Скот и Ребека Хънтър отново бяха заедно, заети само един с друг. Не ги интересуваше нищо, сякаш че наоколо им нямаше други хора. След няколко небрежно казани думи, Крис Киркленд замълча. Все още усещаше враждебността на Джени.

Наблюдаваше я мълчаливо. Тя водеше разговор с един млад офицер, лейтенант Алън. Без съмнение това бе най-хубавата жена, която някога бе виждал и очевидно най-вълнуващата го. Движенията ѝ без всякаква преднамереност бяха провокиращи и чувствени, а тя самата сякаш не си даваше сметка за ефекта им върху мъжете, които седяха наоколо.

През всичкото време Крис мислено я бе събличал. Имаше чувството, че познава всеки сантиметър от това тяло, че едва ли не усеща топлината му в прегръдките си. Наблюдаваше я как се мъчи да се съсредоточи в разговора с лейтенант Алън и нервно си играе с копчето на роклята си. „Малката развратница знае, че я следя. Дръж го закопчано, мила — предупреждаваше я в мислите си той, — аз на драго сърце ще ти помогна да се справим с всички тези копчета.“

Насила отклоняйки мислите си от Джени, той насочи вниманието си към лейтенанта. Алън отскоро беше под негова команда. Крис се чудеше дали това младо момче вече е започнало да се бръсне. Досега разговорът им с Джени бе вървял спокойно, но с една своя забележка младият глупак бе сложил пръст в раната ѝ. Бе казал, че хората от Вирджиния трябва да бъдат благодарни, ако Вашингтон реши да прости и забрави.

При тази му нетактичност Джени се смрази и очите ѝ гневно блеснаха.

— Добре ли ви разбрах, лейтенанте? Означава ли това, което казахте, че ние, хората от Вирджиния, трябва да ви бъдем благодарни? Мога ли да ви уведомя, че моите предци са дошли във Вирджиния през 1607 година? Дошли са в една дива страна. По това време е нямало този ваш Вашингтон, който да ги съветва как да мислят и какво да

правят. Тази къща е построена от моя прапрадядо. Тогава той сам е поел риска. Защищавал я от индианците и от други, които са искали да му я отнемат. И всичко това е правел сам със собствените си ръце. По онова време е нямало роби да му помагат и Вашингтон да го съветва. По време на войната, когато Америка пожела да се откъсне от Англия ние ви помогнахме да победите. Когато се нуждаехте от водач като Джордж Вашингтон, когато ви трябваше мъдростта на Томас Джеферсън или вдъхновението на един Патрик Хенри, ние, хората на Вирджиния, ви ги дадохме. В 1812 година се надигнахме отново да защитим Америка от ново британско нашествие.

Джени спря за миг, наведе глава да се съсредоточи и продължи:

— Моят брат Джош, мъжът на Ребека загина през 1861 година при Манасас в защита на Вирджиния. Баща ми загина през 1963 при Чанчелъсвил, защитавайки Вирджиния от посегателство. Доколкото знам и другия ми брат Бю е вече мъртъв, не сме чули нищо за него от дълго време. И ако това е така и той загина, бранейки Вирджиния от нашественици. Има ли някакво значение какви са те — дали са британци или янки? Никога нищо не сме получавали от Вашингтон, само сме му давали. Сега вече принципите за самоуправление не значат нищо за Вашингтон, принципи, заради които дадохме безброй жертви, загинали да защитават родната си земя. Какво дължим на Вашингтон? За какво точно трябва да сме му благодарни?

— Мис Хънтър, нито за миг не съм искал да омаловажа приноса на Вирджиния в миналото — смутено мънкаше лейтенант Алън — но все пак въпросът сега е за робството.

Гърдите на Джени напиреха под тънкия плат на дрехата ѝ, когато яростно пое въздух и продължи:

— Да, наистина, лейтенант, въпросът с робството. Няма оправдание да се използва никое човешко същество като роб. Съгласна съм от цяло сърце с това. Но нима е оправдано деца да работят в мините и фабриките на Севера? Кога ще започнете война за решаването на този въпрос? Проблемът за робството най-вероятно щеше да се разреши и без кръвопролитие. Не ние от Юга сме измислили робството, нито имаме монопол върху него. Ако този въпрос бе така съществен защо вашият президент Линкълн с прочутата си прокламация не освободи всички роби? Защо именно тези щати се откъснаха от Съюза? Ние платихме скъпо за нашата вяра.

Няма дом в целия юг, който да не е загубил баща, брат или съпруг. Ако това би могло да бъде някаква утеха за вас, мога да ви кажа, че много по-малко черни са загинали от робството, отколкото бели хора заради него. Какво още искате от нас? Какво още има да ви даваме?

Джени спря и се обърна към зълва си:

— Прости ми, Ребека, ако съм те поставила в неудобно положение пред нашите гости. А сега, моля, да ме извините.

Офицерите станаха, а Джени напусна масата. Крис я проследи с поглед, когато тя сковано, но гордо излезе от стаята. Възхитен той промърмори:

— Засегнаха те, Джени, ти прекрасна луда глава!

Веднъж далеч от погледите им тя тичешком изкачи стълбата и се хвърли върху леглото си.

— Кога ще се науча да държа езика си зад зъбите — питаше се тя. — Бях невъзможна с бедния лейтенант.

Засмя се като си спомни учудения израз на младия лейтенант, когато се нахвърли върху него. После се сети за красивия капитан, който я бе съзерцавал през цялото време, без да промълви и дума.

Внезапно топла вълна премина по цялото ѝ тяло. Бързо се съблече и легна гола в леглото, та дано вечерният хлад да я успокои. Защо само мисълта за него предизвикваше такива усещания? Спомни си как се бе изчервила, когато разбра, че той я наблюдава. „Самодоволен мръсник — помисли си тя — сигурно добре знае какъв ефект има погледа му върху жените.“

Джени стана и заразглежда в огледалото голото си тяло. Дали той ще го хареса? Затвори очи и прекара ръка по корема и гърдите си. Прималя при мисълта как той би ги галил. Засрамена, скри лице в ръцете си, изтича до гардероба и навлече нощницата си. Върна се пак пред огледалото и впи поглед в зачервеното си лице.

— Джени, ти глупаво и необуздано момиче — говореше си тя — проблемът ти е в това, че вече си деветнадесетгодишна, а все още никой не те е докосвал. Татко често казваше: „Ако оставиш прасковата да презрее, ще падне и ще се нарани“.

— О, не, капитан Кристофър Киркленд, може и да съм презряла, но няма да позволя никой да ме нарани.

ГЛАВА 2

Карл Страйкър следеше с похотлив поглед как Джени бавно върви по пътеката надолу, докато изчезна между дърветата. Вече трети ден, откакто бяха тук и всяка сутрин той я виждаше да отива нататък. Този път реши да я проследи и види какво я води натам.

Щом се скри между дърветата Джени ускори крачките си, така че на Страйкър му бе трудно да бъде в крак с нея, без да се издаде. След около половин миля тя стигна до една барака. Посрещна я стар негър. Той изведе отвътре един великолепен жребец. Джени го галеше нежно по шията и му шепнеше гальовно:

— Отело, любимецо мой, липсвах ли ти?

После повдигна полата си, за да може да го яхне и се покатери на голия му гръб. С изящните си крака тя предпазливо го насочи между дърветата. Карл Страйкър я последва. Стигнаха до потока. Джени слезе от коня и докато той пиеше, тя се просна по корем и потопи лице във водата.

Като се промъкваше тихо отзад, сержантът внезапно я сграбчи и я обърна по гръб. Джени извика уплашена от наведения над нея мъж.

— Ето къде ходиш всяка сутрин — изръмжа той. — А аз си мислех, че може би криеш някой бунтовник тук някъде и се промъкваш да се срещате тайно в храсталаците.

Пусна я и се приближи до коня.

— Това тук е едно красиво конче. Като го отведа с мен у дома в Охайо, ще имам най-хубавия кон — самодоволно се усмихна той, като тупаше коня по задницата.

— О, не! — извика Джени. Стана и се втурна към него. — Няма да ми го вземеш. Той е мой. Аз съм го отгледала от малко жребче, крих го и го запазих през цялата война. Никой няма право да ми го вземе. Моля те — започна да го моли тя, — не казвай на вашия капитан. Той ще го вземе, както взеха всичките ни коне.

Карл Страйкър, който никога не изпускаше възможността да извлече полза от нещастieto на другите, цинично й намекна:

— Е добре, малката, а какво ще ми предложиш ти, за да си държа затворена устата?

Джени замръзна в ужас, а той я приближи. Потръпна от погнуса, когато влажните му ръце обхванаха гърдите ѝ.

— Нашият честен капитан, които не пропуска да спи с никоя курва, ни е заповядал да не докосваме с пръст никое от цветята на Юга. Но ако ти го направиш доброволно, нищо не може да ми каже — цинично се хилеше той.

В следния миг я повали на земята и я затисна с огромното си туловище. Пресегна се и дръпна нагоре полата ѝ, а тя едва прикриваше погнусата от похотливите му целувки.

— Не — крещеше Джени, като се гърчеше под него в опита си да се освободи — махни мръсните си лапи от мен или ще те обадя на капитана.

С вулгарна усмивка Страйкър я запита:

— Добре, малка мръснице, толкова ли много държиш на този кон?

Стана, извади нож от ботуша си и застрашително започна да го размахва.

— Какво ли би станало, ако му прережа глезена?

— Не можеш да го направиш — викаше Джени извън себе си. — Не можеш нарочно да го осакатиш. — Тя го молеше, а той я гледаше злорадо и безмилостно. — Ако трябва, вземи го. Ще го продадеш на добра цена. Той е известен още преди войната. Но, моля те, не го наранявай!

Раздърпана и разголена Джени продължаваше да го моли, а той похотливо я оглеждаше. Усети как пениса му се уголемява и тупти. Не можеше повече да овладява страстта си.

— Точно сега нямам нужда от пари, малката. Това, от което се нуждая, е между краката ти. А ако ти не искаш...

Той отново отиде до Отело и клекна до задния му крак.

Джени изпищя и се втурна да го отстрани. С ръмжене той се надигна и я плесна през лицето.

— Конят няма да струва вече нищо, когато направя това, което съм намислил.

Джени, все още зашеметена от удара, грабна камък и го захвърли към главата му. Страйкър грубо я сграбчи и повали на земята. Тя

отчаяно се бореше, а той разкъсваше дрехите ѝ. Изкрещя от болка, когато той впи зъби в зърното на гърдата ѝ. Разкопча панталона си и обхвана с ръка грамадния си член. С другата си ръка се мъчеше да вдигне полата ѝ, а устата му се пълнеше със слюнка в сладострастно очакване.

Обезумяла от ужас, Джени внезапно отрезвя, като чу друг глас, който нареждаше:

— Страйкър, пусни веднага момичето. — Командата бе последвана от познат звук — зареждане на пистолет.

Като в просъница видя капитан Кирклънд наведен над тях, с опрян в тила на сержанта пистолет.

Хитрият Страйкър в това време се мъчеше да измисли някакво оправдание. Знаеше, че не може да убеди капитана в своята невинност.

— Добре, капитане. Не стреляй! Ставам веднага — простена той, а ръката му бавно се плъзна към ножа в ботуша му.

Крис отстъпи назад, когато сержантът стана.

— Ако извадиш ножа, Страйкър, ще получиш първия ми куршум. Това ще ти даде малко време, мръсничко, да помислиш преди да получиш втория — предупреди го Крис.

— Почакай, капитане — придумваше го той, — ние с малката лейди просто си играехме.

— Не ми се стори така, докато ви гледах. Предупредил съм те, Страйкър, какво ще последва ако докоснеш някоя жена, докато си под моята команда.

Джени изпъшка и Крис обърна поглед към нея. В мига, в който вниманието му бе отклонено, Страйкър скочи върху му и го повали на земята. Пистолетът отхвъркна от ръката на капитана, а Страйкър побягна и се скри между дърветата. Крис грабна оръжието и стреля веднъж, преди сержантът да изчезне съвсем.

После се наведе над Джени, която все още лежеше свита на земята.

— Добре ли сте, мис Хънтър? — настоятелно попита той.

Все още зашеметена от удара на Страйкър, Джени го погледна объркана.

— Кога ще свърши всичко това? — простена тя. — Колко още ще трае?

Крис оправи полата ѝ и се опита да придърпа блузата ѝ. Явно несъзнаваща своята голота Джени го погледна недоумяващо.

— Да, капитане, колко ще трае? Колко още?

Загубила самообладание, тя зарида неудържимо.

Крис я прегърна в желанието си да я утеши. Джени се сгуши в ръцете му и продължи да ридае. Плачеше всъщност за толкова много неща — за родителите си, за Джош, за Хънтърс Кийп и за Бю, за толкова много преживяни мъки, за безсмислените жертви на тази безсмислена война. Плачеше още за това, че онзи утвърден от двеста години начин на живот, вече не съществуваше.

Приседнал на земята и все още държащ я в прегръдките си, Крис леко я люлееше сякаш приспиваше дете. Знаеше, че сълзите ще я облекчат, ще ѝ помогнат да се освободи от онези потискани чувства на скръб и ужас от войната. Нежно я притискаше и галеше косата ѝ.

— Изплачи ги. Изхвърли всичко навън — утешаваше я той.

Джени продължаваше да хълца, но сънят я надви и тя се отпусна в тези сигурни, закрилящи я ръце.

Лекото цвилене на коня я събуди. Сепна се и отвори очи, за да се види все още в прегръдките на капитана.

— По-добре ли си? — мило я попита той, като нежно ѝ се усмихна.

Джени срамежливо попита:

— Дълго ли спях?

— Малко повече от час. Не ми даваше сърце да те събудя. Беше така спокойна в съня си.

Лека червенина обагри бузите ѝ и така лицето ѝ се стори на Крис още по-красиво.

— Капитан Киркленд, моля да ме извините. Сигурно целият сте схванат — мълвеше Джени, като се откъсна от ръцете му и седна до него. — През всичкото ли това време ме държахте?

Крис топло ѝ се усмихна.

— Та това бе истинско удоволствие. Един прекрасен час.

— Така ме е срам, капитане. Просто не знам какво да кажа. Какво стана с този отворителен Страйкър? Не знам как да ви се извиня за тревогите, които ви създадох с него.

— Той побягна някъде из гората. Всъщност, ти ми направи услуга, Джени. Ако не беше избягал, трябваше да го предам на

военния съд. Надявам се, че все още се намери някой да очисти този мръсник.

Джени понечи да стане и чак тогава разбра, че гърдите ѝ са голи.

— О, господи — възкликна тя, прикривайки ги с ръце, — така ли бях през цялото това време?

— Казах ти, че това за мен бе един незабравим час — отвърна Крис с блеснали от радост очи, — но тъй като съм един почтен офицер и джентълмен, наложи ми се да те покрия.

Крис започна да разкопчава куртката си.

— Обещай ми да не казваш никому, че съм ти я дал, иначе ще изхвъркна от службата си — закачаше се той.

Джени нервно се смееше, докато събираше останките от дрехите си, като все още прикриваше гърдите си с ръка. Когато вдигна ръце, за да ги пхне в куртката, която той държеше, голата ѝ гръд леко го докосна. Остана смаяна и без дъх от усещането, предизвикано от този допир.

Крис бе замрял с поглед вперен в нея, а очите му бяха забулени от страст. Без да откъсват очи един от друг, той пусна дрехата на земята. Обгърна нежно с ръце лицето ѝ и бавно сведе устни до нейните. Джени разтвори устата си за целувка, така всепоглъщаща, че всичко наоколо престана да съществува за тях. Крис покриваше лицето ѝ с нежни целувки и впиваше отново и отново устни в нейните. Галеше нежно гърдите ѝ, а когато ги докосна с устни, Джени тихо изстена. И в най-смелите си мечти и очаквания ме бе си представяла това, което усещаше сега. Знаеше, че трябва да го отблъсне, а вместо това все повече и повече се притискаше към него, за да продължи без край удоволствието, което изживяваше.

Крис леко я положи на земята и започна да сваля полата ѝ. Нямахте я вече, забравена бе моминската „свенливост“. Тялото ѝ зовеше и чакаше неговото. Крис бързо се съблече и отново впи устни в нея, а тя галеше широкия му гръб учудена и опиянена.

Не бе в състояние повече да контролира тялото си. Сякаш независимо от нея то се стремеше да задоволи собствения си зов. Той леко разтвори бедрата ѝ и започна да я опипва с пръсти, докато тя издаде вик на учудване и възторг. Инстинктивно протегна ръка и погали набъбналия му член. Тази ласка, така неочаквана за него, го

накара да потръпне от удоволствие, той я притисна я и бавно влезе в нея.

— Джени, не искам да ти причиня болка, но вече не мога да спра.

Знаеше, че ще я боли, но и тя не искаше да спират. Тялото ѝ се стремеше към някакви непознати висини, извиваше се в дъга, за да посрещне проникването му в нея. В следния миг усети остра, промиваща болка и се опита да се отдръпне от него. Крис нежно я притисна, увеличайки тялото ѝ в своя ритъм и гъвкавостта му сякаш се моделираше от неговата стоманена сила. Отново някаква непреодолима възбуда кулминираше към своя връх в смесица от екстаз и болка. Когато стигна края тя се вкопчи в него и зовеше името му, докато той се освобождаваше в нея.

Изтощен Крис се отпусна върху нея. После събрал дъх, се обърна по гръб и подпрял глава на ръката си унесено съзерцаваше красивото ѝ тяло. Тя лежеше без да помръдне, отпусната и доволна.

Крис взе парче от скъсаната ѝ блуза, отиде до потока и го намокри. Върна се, седна до нея и внимателно започна да я мие.

— Знаеш ли, мила — нежно ѝ каза той, — можех да го направя и по-безболезнено за теб, ако ми беше казала, че все още си девствена. — Наведе се и нежно целуна гърдта ѝ. — Ти си толкова красива, Джени! Ако искаш мога веднага да те любя отново.

Внезапно тя се ужаси от това, което правят. Обхваната от срам и стеснение, грабна куртката му, облече я и закопча всички копчета, сякаш търсеше допълнителни средства за сигурност.

— Просто не мога да повярвам в това, което се случи — промърмори тя.

Крис я погледна дяволито.

— Беше хубаво, нали?

Тези му думи я накараха да потръпне.

— Вие наистина се забавлявате, капитане. Как можах да направя това? Та аз даже не ви познавам и ви позволих... о, боже, трябва да не съм била с ума си — объркано говореше тя. — Нещо трябва да се е вселило в мен.

С дяволит блясък в очите си Крис я дръпна да седне до него.

— Готов съм да ти демонстрирам какво се бе вселило в теб — смееше се той.

— Забранявам ти повече да ме докосваш, похотливо животно! Ти си един омразен мерзавец. Как можа така хитро да се възползваш? — гневеше се Джени, като го блъскаше в своето безсилие. — Как можах да ти се доверя, да се доверя на един чужденец. И на всичкото отгоре на един янки.

— За бога, Джени — възкликна Крис. — Защо усложняваш нещата? Та това е така естествено. Аз те желая и ти ме желаеш. Толкова е просто.

Вече поуспокоена Джени отвърна със сарказъм:

— Ти много лесно можеш да омаловажиш всяко нещо, нали капитане?

— Знаеш ли, мила, като си помисля какво преживяхме току-що заедно, смятам, че трябва да изоставим формалностите и да ми викаш Кит — дразнеше я той. — Всички жени, които са ме обичали ме наричаха Кит.

— Ти си най-арогантният, най-нетърпимият — заекваше Джени, като в яда си търсеше най-подходящия епитет.

— И вероятно най-завладяващият — прекъсна я със смях Крис. Обгърна я с ръце и я привлече към себе си. — Сериозно говоря, Джени. Ти наистина взимаш всичко много навътре. От момента, в който се видяхме това неизбежно трябваше да се случи. Защо се тормозиш от някакво чувство за вина?

Крис повдигна брадичката ѝ така, че да го погледне в очите.

— Не ме мрази, обич моя, и не се презирай. Ти си една гореща, страстна жена. Не се опитвай да го прикриваш. Това е твоята същност, а не онази на някакъв измислен тиранин, за какъвто се опитваш да ме представиш.

Гневът ѝ започна да стихва под погледа на тези черни умоляващи я очи.

— По дяволите, капитане, ти винаги умееш да извърташ нещата така, както ти отърва — каза Джени и се обърна да вземе полата си.

Крис се ухили необуздано някак по момчешки и се запъти към потока.

— Кажи, бива ли си я водата? — питаше той, като свали панталоните си и влезе в нея. — Хайде, ела! Не е толкова лошо — предизвикваше я той.

— Не, благодаря — отвърна му със смях тя. — Добре зная колко е студена по това време. Когато бяхме малки с братята си често сме се къпали тук.

— О, Джени, не ми казвай, че си се къпала гола заедно с момчетата — възмущаваше се престорено Крис.

— Разбира се, че не съм била гола. За такова нещо баща ми би ме одрал жива — протестираше тя.

След като се облече и седна на брега, Джени откри, че той плува така спокойно и уверено, както и язди.

— Знаеш ли, това е едно от нещата, което ужасно ти липсва по време на война.

— Не те разбирам — отвърна му тя.

— Ами една топла баня — уточни той. — През войната можеш само от време навреме набързо да се потопиш в леденостудени води, колкото да се отървеш от миризмата и праха. Опитваш се да си спомниш какво ли беше това да лежиш отпуснат във вана с топла вода. Или пък гол да се мушнеш в чисти копринени чаршафи, вместо да се обвиваш в грубото войнишко одеяло. Но знаеш ли, мила, какво най-много липсва? — тъжно добави той. — Мигове като този, спокойно да седиш до момичето, с което току-що си се любил и да вдъхваш уханието ѝ, упойващо като това на жасмина. Войникът трябва да се задоволи да прекара някой час във воняща стая с някоя долнопробна курва, която иска само да ѝ се плати.

Джени го гледаше учудена. Едва сега усети, че макар този мъж да бе враг на нейната родина, той не се различаваше от братята ѝ. Те всички бяха еднакви — самотни мъже. Копнееше да го погали, да го утеши, така както той го бе направил. Искаше ѝ се да допре ръка до челото му и да преглади разрошената му коса. Уплашена от надигащото се в нея чувство, тя сведе виновно очи.

Крис го усети и повдигна с ръка брадичката ѝ.

— Какво има пак, Джени? Още ли се чувствуващ виновна, че си се любила с един янки.

Очите ѝ потъмняха.

— Ти си враг на моята страна.

— Каква глупост — моята страна, твоята страна! Миналата вечер ти каза, че сме задължени към Вирджиния. Но това се отнася и за Масачузетс и за Пенсилвания и за Тексас. Никой от нас няма по-

голямо основание от другия да се нарича американец. Затова тази страна, Джени, е колкото твоя, толкова и моя. — Той нежно я приласка и целуна. — Аз не съм ти враг, мила. И ти не си ми враг. Заедно трябва да преживеем срама от последните четири години.

Джени копнееше да се сгуши в прегръдките му и под неговите ласки да забрави и за Конфедерацията, и за Юга и Севера, и затова кой е виновен и кой и невинен. Беше ѝ дошло до гуша от всичко.

Вместо това бързо стана и се отправи към Отело. Крис я последва и нежно започна да гали гривата на коня.

— Боже мой, та това е едно изключително същество! — възхищаваше се той. — Как успя да го криеш през всичкото това време?

— Един верен прислужник го пазеше в гората, а аз ходех всеки ден да го наглеждам.

Джени се отпусна, заговори свободно:

— Той е от известен род. Баща му бе най-прочутият жребец във Вирджиния. Отело го наследи. Моят баща често се шегуваше, че няма нужда да се занимава повече със земеделие, че Отело ни стига, за да сме богати.

Конят навря муцуна в нея и очите ѝ се изпълниха с тъга.

— Знам, че се заблуждавам. Няма да мога да го задържа повече. Или ще го откраднат или ще се наложи да го продам. Ние с Беки трябва да отидем някъде. Не сме в състояние да поддържаме Хънтърс Кийп. Моля се само дано Бю се върне, преди да сме заминали.

Крис бе дълбоко трогнат от това как младото момиче приемаше трагичните последици, стоварили се върху него от тази безсмислена война.

— В кой отряд служи брат ти, Джени?

— Той е в първа бригада на Лонгстрийт — отвърна гордо тя. Сянка на съмнение се прокрадна по лицето ѝ.

Крис знаеше, че Грант е притиснал Лий и Лонгстрийт и се опитва да принуди Лий да капитулира. Нямахше никаква възможност за отстъпление. Пътят бе блокиран.

— Не се тревожи, мила. Лонгстрийт е сила, на която може да се разчита. Срецахме се с него в битките при Бул Рън, Манасас и покъсно Чита Мауга. Брат ти е в добри ръце. — Крис я улови за ръка. —

Мисля, че е време да се връщаме, преди да са пратили патрул да ни търси. Защо не вземем и Отело? Ще бъде на сигурно място при нас.

Като приближиха до къщата видяха войниците да се щурат навън и да ликуват.

Енди Скот усмихнат до уши изтича към тях.

— Свърши се, Крис! Войната свърши! Дойде вест от генерал Шеридан. Лий е капитулирал.

Енди го сграбчи и го разтърси. Отдали се на общия възторг никой от двамата не забеляза Джени — стоеше неподвижна, а сълзите бавно се стичаха по бузите ѝ.

Джени и Беки бяха изцяло завладени от разказа на Бю Хънтър. Описваше им последния ден на войната.

— Когато нашият генерал се появи, янките застанаха мирно и отдадоха дължимата му се почит. — Бю си пое дъх и продължи: — Той се качи на стария си автомобил и пое по пътя. От двете му страни като шпалир се бяха наредили нашите момчета. Повечето от тях плачеха като деца. Някои се докосваха до колата, за да го уверят, че са готови отново да се сражават. Но той каза, че вече е време да се връщаме у дома, след като рамо до рамо сме прекарвали цялата война.

Бю едва успяваше да сдържи сълзите си.

— Никога няма вече да се роди такъв велик човек като него. Дори някои от янките плачеха. Само да ни повика отново и ние всички сме готови да тръгнем след него, даже и да знаем, че сме обречени.

Джени се взираше с обич в лицето на брат си. Беше се върнал преди два дни в къщи, измършавял, но слава богу, невредим.

Войната отне живота на баща ѝ и по-големия ѝ брат, а и на майка и, умряла от холера. За щастие, Бю беше оцелял. Отвън на терасата се раздвижиха, войниците се готвеха за лягане. Двама минаха покрай нея и учтиво я поздравиха. Утре рано сутринта щяха да потеглят. Трябваше да признае, че освен инцидента със сержант Страйкър, останалите бяха дисциплинирани и не им бяха причинили никакво безпокойство.

Джени безцелно се запъти към конюшната. Усетил я, Отело вдигна глава и я посрещна с обичайното изпръхтяване. Тя изхлипа, обгърна шията му с ръце и зарови глава в гривата му. И той ги напускаше утре. Тръгваше с отряда на янките.

Съдията Бонер, който от край време се грижеше за техните работи, бе намерил купувач за Отело. Получаваха добра сума за него. А следващата седмица и те щяха да напуснат Хънтърс Кийп. Безсмислено бе да се опитват да я задържат повече. Бю ги беше убедил, нея и Беки, да започнат нов живот в Калифорния. За щастие, благодарение на Отело, имаха пари за пътуването.

С тежка въздишка, потисната и унила Джени понечи да излезе от конюшните, когато на вратата се появи Кристофър Кирклънд.

След случката при реката, тя се бе опитвала, доколкото бе възможно, да го избягва. Смяташе, че няма да спечели нищо, ако продължат връзката си. Смяташе, че това за него е било просто едно малко развлечение, отдих от войната. Господи, мъжете са такива мръсници! Утре ще яхне коня си, ще си замине и всичко ще бъде забравено. Ще задоволи насъщните си нужди в следващия бардак. Но какво да прави тя с този огън в нея, който той подпали? Докога ще копнее по него, ще тъгува за прегръдките му? Докога ще си спомня за висините, до които бе я издигнал? Закле се никога вече да не позволи на никой мъж да я направи толкова ранима.

— Не мога да си тръгна без да се сбогуваме — тихо каза Крис.

Сърцето ѝ лудо заби, отново изпаднала под обаянието на неговото непреодолимо мъжко излъчване. „Господи — надсмиваше се над себе си тя — прикрита дълбоко топла и страстна жена, нали така ме нарече. Та това не означава нищо друго, освен — разгонена кучка.“

— Благодаря, капитане. Желая ти щастливо завръщане вкъщи — набързо смотолеви тя и се опита да се промъкне покрай него и да излезе.

— По дяволите, Джени — изруга той, — няма да се разделим така.

Крис я сграбчи и я повали в една празна ясла. Джени се помъчи да каже нещо, но той прилепи плътно устни в нейните и заглуши протеста ѝ.

Тя се гърчеше в ръцете му, удряше го с юмруци в гърдите, за да се освободи, а целувките му все повече и повече я възбуждаха. Безполезните ѝ опити да се отскубне от него, го караха да я притиска все по-плътно и по-плътно до себе си.

Устните му се впираха, чакащи отговор. Джени отчаяно се бореше да не се поддаде, но обхваната от напирещата страст, го

обгърна с ръце. Съпротивата ѝ рухна. Трептящото ѝ тяло отговаряше на всяко негово докосване.

Крис леко я вдигна и я положи на купчина сено. Когато жарките им устни се докоснаха и слабите остатъци на съпротивата ѝ изгоряха в огненото сливане на телата им.

ГЛАВА 3

Най-после Индепенданс и Мисури вече се виждаха. С въздишка на облекчение Джени прегърна Беки. Пътуването до тук беше безкрайно мъчително. Претъпканите влакове често спираха. Налагаше се дълго да чакат или да се прекачват. На някои места трябваше да пренощуват в мизерни хотели или долнопробни пансиони. Последната част от пътя преминаха по реката, натоварени на един шлеп, наблъскан с добитък и просмукан с миризма на тор.

Джени разглеждаше с отвращение изцапаните си дрехи.

— Кажи ми, Беки — питаше тя, — на какво ти мириша, на магаре или на кон?

— Спести ми неприятността да отсъдя, мила, защото ще се наложи да подуша — шегуваше се Беки, като затискаше носа си.

— Първото нещо, което ще направя, ако някога слезем от този шлеп, ще бъде да се изкъпя хубаво и да изгоря тези мръсни и смрадливи дрехи — заяви Джени.

Тя хвърли кисел поглед към брат си. Той спеше спокойно върху куп от кафези.

— Погледни Бю. Колко е отвратително! Как могат тези мъже да легнат дори на куп изпражнения и да си заспят спокойно.

— Трябва да е, защото съвестта им е чиста — засмя се Беки.

— Бю, ставай! Ще слизаме — извика му Джени, като го разтърси, а после прегърна.

— О, стигнахме ли най-после — радостно възкликна Бю. Прегърна Джени и привлече Беки към себе си.

— Не ви ли казах, момичета, че ще успеем? Помислете си само, пред нас се простира цял един нов свят. Не се ли вълнувате?

Беки допря устни до ръката му.

— Бю — каза тя, — само до преди месец ти воюваше. Не ти ли бе достатъчно това вълнение?

— То не беше вълнение, Беки, беше безнадеждност — отвърна той. — Сега имаме шанс и надежда за ново начало. Трябва да

преминем планини, да прекосим реки, пред нас е предизвикателството на далечината — задъхано продължаваше той, като че ли цитираше някоя от рекламите, които бяха чели. — Кой знае какво ни очаква там?

— Не знам какво ще е — сухо забеляза Джени, прибирайки багажа си, — но твърдо се надявам да е една топла баня.

Джени тъжно въздъхна и погледна през прозореца навън към града. През целия следобед валеше противен дъжд. Малки вади криволичеха по пътя, преливаха по коловозите и се устремяваха към брега, реката ги поглъщаше. Пешеходците обаче, сякаш не обръщаха внимание на времето и дъжда — вървяха по улиците, разминаваха се, всеки зает със своята работа. Джени се чудеше откъде се взимаха и накъде отиваха.

Беше очарована от Индепенданс. Очаквала бе да види малко, занемарено крайгранично градче, а всъщност се бяха озовали в голям и хубав град с много хотели, църкви и магазини. Имаха късмет при пристигането да намерят стаи за нея и Беки в хотела. Бю щеше да спи в обора.

С нескриван копнеж отправи поглед към отсрещния магазин. Беше шивашко ателие и витрината му бе украсена с топ от зелен сатен. От колко време не си бе позволявала лукса да усети приятен допир на фина тъкан до тялото си. От кога не бе имала нова рокля?

Мислите ѝ бяха прекъснати от почукване на вратата. Отвори, а насреща ѝ застана Бю, усмихнат и сияещ.

— Бюрибърд Хънтър е на вашите услуги, мадам. Имам честта да придружа двете най-красиви жени в града. Време е за вечеря.

— О, Бю, ти си луд — засмя се Джени, — но все пак ще приемем поканата ти. От това проклето пътуване си мислех, че няма вече да мога да погледна крава, но точно сега ми се струва, че мога да изям една цяла.

Хванати за ръце, тримата заслизаха надолу по стълбата. Като стигнаха входа на ресторанта Джени потръпна. Беше влажно и студено.

— Забравих да си взема шала.

— Ще се върна да ти го донеса — предложи Бю.

— Не, върви с Беки и ми поръчай нещо специално. Искам да ме изненадаш — усмихна се тя и се отдалечи.

Качи се в стаята си, наметна шала и когато вече излизаше вратата на отсрещната стая се отвори. Появи се млада жена, която през рамо говореше на някого.

— Побързай, мили, трябва нещо да хапна, върти ми се главата от това вино.

Обърна се рязко и се блъсна в Джени, така че ключът изхвърча от ръката ѝ, а нахалницата даже не направи и опит да се извини. Ядосана от грубостта ѝ, Джени се наведе да вземе ключа и чу някой да казва:

— О, Пърл, колко си небрежна!

Този плътен глас ѝ бе познат. Сърцето ѝ лудо заби. Със замрял дъх погледна нагоре, за да срещне безсрамните черни очи на Кристофър Кирклънд, вперени в нея. За миг бе доволна да го види как зяпна от учудване.

— Джени, не мога да повярвам! Какво, за бога, правиш тук?

Крис протегна ръка да ѝ помогне да се изправи. Пламнала, усетила трепет от допира на тази ръка, тя отчаяно се бореше да не се издаде. Прокле се мислено, че така детински реагира, разкърши рамене и смело срещна погледа му.

— Капитан Кирклънд, каква изненада! — успя да смънка тя. Молеше се час по-скоро да пусне ръката ѝ, защото усещаше, че допира и близостта му бяха опасни.

— Вече не съм капитан, Джени. Освободен съм от армията. Просто отново съм Кристофър Кирклънд, а за теб — Кит, нали? — усмихна ѝ се той.

Пърл, която ревниво ги следеше, хвана фамилиарно Крис за ръката.

— Намери си някой друг, мила — злобно каза тя. — Този джентълмен ми принадлежи за тази нощ.

Ядосана от това унижаващо я нахалство, Джени за първи път погледна Пърл и бе изумена от евтиния ѝ вид.

Прилепналата ѝ рокля бе изрязана така много, че да разкрива прелестите ѝ. Къносаната ѝ червена коса небрежно бе прибрана на тила ѝ, а обилният грим я правеше още по-противна.

— Моля — каза Джени, като се отдръпна — повярвайте, нямам никакво намерение да попреча на комбинацията ви с капитан Кирклънд за тази нощ. Мисля, че няма какво повече да си кажем.

С тези думи Джени рязко се въртна и се отправи към хола.

— Каква глупачка съм — мърмореше си тя, — да му се поддам отново. — Лицето ѝ пламна, като си спомни как лесно я бе завладял. „Той търси кратки удоволствия — мислено се кореше тя, — за час, за една нощ, а аз му станах твърде лесна плячка. Проклет да е. — Гневът ѝ я обземаше. — Проклет да е този гаден, самодоволен мръсник.“

Дженифър Хънтър се втурна в ресторанта без ни най-малко да я е грижа как изглежда, а още по-малко я вълнуваха възхитените погледи, които се отправиха към нея.

Беки усети веднага, че нещо се е случило и страхливо я попита:

— Какво има, Джени? Някаква неприятност ли?

— Няма да повярваш, но току-що се сблъсках с надменния Кристофър Киркленд — заяви тя, — и то в компанията на една евтина...

— Енди беше ли с него? — прекъсна я нетърпеливо Беки.

Джени спря, усетила нескрит копнеж в гласа на Беки. Тя я погледна с обич и едва сега разбра истинските чувства на Беки към Енди. Укори се за своя егоизъм. Така се бе вгълбила в самосъжалението си, че досега не бе си дала сметка за изживяванията на Беки. Колко ли тежко ѝ е било след загубата на Джош да се привърже към друг и то към човек, преминал за няколко дни през живота ѝ. „Милата, сладка Беки — мислеше си Джени — така деликатна и не изтъкваща се, наистина заслужава да намери някой, който да ѝ даде сигурност и спокойствие.“ И отново възнегодува срещу Крис Киркленд. Той така бе завъртял главата ѝ, че бе станала нечувствителна към страданията на другите.

Настръхна като видя Крис и Пърл да влизат в ресторанта. Тя все така фамилиарно висеше на ръката му.

Докато се хранеше Джени хвърлеше поглед към масата на Крис. Пърл го гледаше със съблазняващ поглед, галеше врата и раменете му и даваше да се разбере, че жадува час по-скоро да бъде насаме с него.

Крис изобщо не погледна към тях. Когато станаха, за да си тръгва, Пърл ѝ хвърли победоносен поглед.

— Чудя се какво ли прави тук и вече не в униформа — умуваше Бю.

— Виждал ли си по-вулгарна демонстрация от тази — възмущаваше се с отвращение Джени. — Тя му се натиска, а той видимо е доволен.

— Ти май го вземаш много навътре, мила — намеси се Беки. — Нагруби ли те с нещо или си ядосана, че е с тази жена?

Джени сърдито погледна Беки.

— Какво ме интересува тази жена! А и този капитан не значи нищо за мен — защитаваше се тя.

— Попитах, защото ми се струва, че във Вирджиния имаше нещо повече между вас, отколкото ти признаваш. Греша ли, мила? — попита Беки.

— Какво става тук? Ти мислиш, че има нещо между Джени и капитан Кирклънд ли? — намеси се Бю.

— Изобщо няма нищо — отсече Джени. — Смятам, че това е най-арогантният и егоцентричен мъж, който някога съм срещала. Ядосах се, че отново трябваше да налетя на него. За мен беше истинско спасение, когато си отиде от Вирджиния.

— Чуйте ме сега, мили момичета — каза Бю, — новините не са добри. Последната група фургони е заминала миналата седмица, няма да има друга до края на годината. Късно е вече за тръгване, рискуваме да не успеем да прехвърлим планините преди зимата. Трябва или да намерим някакъв начин сами да се придвижим или да вървим с пощенската кола. Знаете, че нямаме достатъчно пари да заплатим превоза си за целия път. Може би ще трябва да намеря някоя работа до следващата пролет. Все пак дочух за една възможност — една калифорнийска група се кани да тръгва до ден-два, щом всички се съберат. Ще се опитам да я открия. Може би ще може да се присъединим към тях. А вие, момичета, можете ли да готвите?

Джени и Беки се погледнаха безпомощно. И двете нямаха опит в тази насока. Досега други бяха готвили за тях.

— Кажи им, че сме готови да се научим, ако ни приемат — каза Беки. — Все някога трябва и това да научим.

— За себе си знам. Ще им предложа да бъда нощен пазач, нещо, което никога не е излишно — добави Бю. — Проблемът е да се съгласят да приемат и жени. Ще отида да видя какво мога да науча. Щом си изпиете чая най-добре е да се приберете в стаята си — добави той. — Не излизайте вечер навън, опасно е.

Джени седеше и размишляваше за неблагоприятната ситуация, в която се оказаха. Не ѝ се искаше да приеме, че трябва да прекарат

лятото и зимата в този град. Все трябваше да се намери някакъв изход от това положение.

— Сега разбирам, защо съм бил фаталист през целия си живот — пресече мислите ѝ познат глас.

Двете с Беки стреснато погледнаха и видяха насреща си приветливото и дяволито усмихнато лице на Енди Скот. Беки засия от щастие, а Енди седна до нея и взе ръката ѝ в своята.

— Наистина ли си ти, Беки? — питаше Енди, без да може да скрие обожанието си. — Знаех, че отново ще се срещнем. Бих искал да поговорим насаме — добави той, като плахо погледна към Джени.

— Добре — усмихна се Джени и стана. — Усещам, когато съм излишна.

Енди стана и подаде ръка на Беки.

— Ще те придружим до стаята ти, Джени. Прости за нетактичността ми, но наистина трябва да поговоря с Беки. И на теб ще го кажа, но утре — извиняваше ѝ се той.

Когато влизаше в стаята си, Джени дочу кикот от отсрещната. Прибра се бързо и затръшна вратата.

Енди хвана Беки за ръка и тя послушно тръгна с него към близкия пансион. Изкачиха стълбата все така хванати за ръце, а после той отключи една врата и я покани да влезе. Вътре имаше само едно легло, шкаф с чекмеджета и нощно шкафче с лампа на него.

Енди запали лампата и в жълтеникавата ѝ светлина се откриха дантелените пердета и цветния килим на пода.

— Боя се, че единственото място, където може да се седне е леглото — плахо каза той.

Ребека свали шала си, прекоси стаята и седна.

— Енди, сигурно това, което имаш да ми казваш ще е много важно, иначе смятам не би ме поставил в неудобното положение да дойда тук.

Несръчно и колебливо Енди седна до нея.

— Беки, откакто напуснах Вирджиния непрекъснато мисля за теб. — Погледна я срамежливо и се изкашля. — Бях решил, че когато и да се срещнем, а знаех, че това ще стане, да ти кажа откровено всичко.

Протегна ръка и я привлече към себе си.

— Обичам те, Беки, и искам да се оженим. Зная, че това е твърде неочаквано за теб, а и аз съм смотан и не мога да го направя както

трябва, но в следващите дни ние напускаме града и аз искам ти да дойдеш с мен. Моля те, Беки — простена той, — не искам пак да се разделяме.

Наведе се над нея и устните им се сляха. Направи го плахо, но усетил нейния отговор бе обзет от буйна страст.

Четири години Беки беше лишена от мъжка ласка и от топли търсеци устни. Копнежите и желанията, които бе потискала след смъртта на Джош, се надигнаха в нея. Усети, че отново живее, обладана от онова несравнимо чувство, което жената изпитва в прегръдките на мъж, който я обича и желае.

Енди бавно я събличаше без да престане да я целува, а когато я положи на леглото, тялото ѝ нетърпеливо се изви, за да се слее с неговото.

По-късно Ребека плахо се мъчеше да обясни на объркания и потиснат Енди, защо не могат да се оженят точно сега.

— Трябва да ме разбереш — молеше го тя. — Не бях помисляла за друг мъж след смъртта на Джош, докато не те срещнах. Четири години не са малко време да бъдеш сама. Няма да е честно към теб, ако не бъда наясно дали това е любов или просто страст. Доволна съм, че това се случи сега, но то е само моментно влечение, ще го разберем твърде скоро.

— Аз не съм дете, Беки, а вече зрял мъж. Мога добре да различа любовта към една жена от желанието да прекарам една нощ с нея. Зная разликата, а и ти добре я знаеш. Ти ми даде отговора си и той беше ясен. Не проигравай шанса ни да заживеем заедно — молеше я той. — Ако тази гадна война ми донесе нещо добро то беше, че те срещнах.

— Енди, дай ми малко време да размисля. Длъжна съм най-малкото заради Джени и Бю.

— Господи, Беки! Не си длъжна на никого за нищо. Помисли за себе си. Не разбираш ли, че нямаме време. Аз съм все още в армията. Трябва скоро да бъда във Форт Ларами. След няколко дни тръгваме за там заедно с Крис и неговите хора.

Беки се измъкна от ръцете му и възбудено заяви:

— Ще тръгнем с теб. Говори с капитан Кирклънд и разбери дали е съгласен да ни приеме. Не виждаш ли, мили, през тези дни, докато стигнем до Форт Ларами, вече ще сме сигурни в нашите чувства.

— О, моя любов! — въздъхна Енди, покорявайки се на искането й. — Аз много добре знам какво си ти за мен, но ако това е единственият начин да те задържа, ще говоря с капитана.

— Хайде да се облечем и да те заведе до хотела — добави той, — защото ако продължим да се гледаме така, не отговарям за последствията.

ГЛАВА 4

— Това е най-идиотското предложение, което някога ми е правено — гневеше се Крис и нервно буташе шапката си. — Какво ще правим с тези две жени? И то такива две префинени дами, които през целия си живот не са си помръднали пръста да направят нещо.

— Недей така, Крис — спореше Енди, — знаеш какво трудно време са прекарвали през войната. Трябва да са се научили да правят сума неща, за които преди и хабер са нямали. Беки е деликатна, но е издръжлива, а Джени...

— Няма защо да ми приказваш за нея — прекъсна го Крис. — Тя може да излезе на глава и със сиуксите. Но ти знаеш как стоят нещата тук. Много лесно могат да се объркат и само това ни трябва още да се грижим и за жените.

— Забравяш за Бю, той ще поеме тази грижа, а и за нас ще е от полза.

— А какво ще стане, когато стигнем Форт Ларами? Да ги изоставим ли? — саркастично го запита Крис.

— Може би ще решат да не продължат за Калифорния. Щом ние с Беки се оженим, може и те да решат да останат с нас — отвърна Енди.

— Това е друго нещо. А какво ще стане, ако Беки реши да не се жените?

Енди му намигна уверено.

— Имам на разположение цял месец, за да я убедя в обратното.

— А ти говорил ли си с червенокосата? Тя може да провали всичко, щом разбере, че ще пътува с мен.

Енди не беше се сетил затова и загрижено се смръщи.

— Какво не върви между вас двамата?

Крис подигравателно вдигна вежди.

— От когато я целунах и й казах?

— Ти не си се възползвал нали, Крис?

— Да се възползвам от нея? — подигравателно повтори Крис. — Шегуваш ли се? Никой не може да се възползва от това опърничаво момиче. Тя поема всичко много надълбоко, това ѝ е проблемът.

После с известна отстъпчивост Крис заяви:

— Ако решат да идват с нас, искам по-късно днес да се видя с тримата. Те трябва да намерят фургон и необходимите принадлежности. Кажете им да се срещнем след обяд при конюшните. И, Енди, предай ѝ на червенокосата, че тук аз командвам, няма да търпя никакви номера.

Енди се усмихна приветливо и стисна здраво ръката на Крис.

— Благодаря ти, приятелю! Знаех си, че няма да ме разочароваш. И помисли, ти ще ми бъдеш кум. Отивам да ги намеря и да ги зарадвам.

Крис поклати снисходително глава, докато гледеше как Енди радостно изхвъркна. В интерес на истината и той се зарадва на възможността да бъдат отново заедно с Джени. След кратката им вчерашна среща тя не му излизаше от ума. Дявол да го вземе, какъв късмет да го види с Пърл! Само като я зърна и спомените за топлото ѝ тяло, за сладките ѝ устни, за тези сладострастно искрящи невероятни зелени очи, нахлуха в него. Мисълта, че е в отсрещната стая, провали вечерта му с Пърл. Изумително, но професионалната опитност на Пърл сега за него не беше нищо в сравнение с непохватността на Джени, когато превъзмогнала всичките си задръжки, му се бе отдала и във възторга си бе мълвяла името му. Присви очи в недоумение. Дали няма да сгрее, ако отново се забърка с нея? „Не — реши си той. — Тя ме е обсебила и докато не се освободя, най-добре е да вървя с главата напред.“

Джени скърцаше със зъби, едва се удържаше да не избухне и да каже всичко, което си мислеше. С нарастващ гняв слушаше Кристофър Киркленд, който надменно им обясняваше какво трябва да правят по време на пътуването им на Запад. Струваше ѝ се, че няма да успее да мълчи още дълго. Бе се опитала да протестира, като изложи разни доводи против тръгването им, но отстъпи пред огромното желание на Беки да бъде с Енди и пред ентузиазма на Бю, че най-после ще

потеглят. Усети, че Крис се забавлява, когато Бю предложи двете с Беки да помагат в готвенето и настръхна.

— А имате ли опит в това? — снизходително попита Крис.

— Капитан Киркълънд, няма нещо, което да не мога да науча, щом е необходимо — ядосана отвърна тя. — Все пак ако смяташ, че ще бъдем тежък товар...

— Какво ще трябва да правим, капитане? — прекъсна я Беки като ѝ хвърли умоляващ поглед.

— Мисис Хънтър, ще бъда доволен, ако жените просто не ни се пречкат. Да не си търсят белята сами, защото тя много скоро може да се появи. А що се отнася до теб, Бю, ще те използваме като пазач. Оттук до Калифорния пътят ни върви през планини и пустини. Ще имате нужда от дрехи. До Форт Ларами няма да има резки промени във времето. Не взимайте излишни неща, не претоварвайте фургона. Задоволете се с най-необходимото. За провизиите ще се погрижа аз.

— И още нещо. — Крис погледна право към Джени. — Тръгнем ли, ще се подчинявате на моите заповеди.

— Нарочно ли се заяждаш с мен, капитане?

— Мисля, че това трябва да разискваме сами, Джени. Освен това искам да ти покажа нещо.

С привичен навик да дава команди, Крис се обърна към Беки и Бю:

— Защо вие двамата не отидете в хотела? Ние скоро ще дойдем при вас.

Без повече да обяснява, той хвана Джени за ръка и я поведе към дъното на конюшните. Замря от учудване и ядът ѝ се изпари, когато дочу познатото пръхтене. Отело опъна шия и разтърси гордата си глава щом я видя. Биеше копита в желанието си да тръгне. Джени се втурна и обви с ръце врата му. Всред сълзи и смях тя му говореше нещо, а той отвръщаше на поздрава ѝ като завираше муцуна в косата ѝ.

Обърна пълните си със сълзи очи към Крис и с укор му каза:

— Значи ти го купи. Сега разбирам защо получихме за него толкова много пари. За успокоение на съвестта ти ли беше? Или хонорар за добро обслужване?

Гневът на Крис се стопи, грабна я в ръце и я завъртя около себе си.

— По дяволите, Джени, защо винаги извърташ нещата така, че каквото и да направя да изглежда пошло? Купих Отело за толкова, колкото мислех, че струва. Предстои ни да бъдем дълго време заедно при особени и тежки условия, опитай се да ми вярваш.

Трогнат от все още объркания ѝ и наскърбен вид, той нежно добави:

— Старал съм се винаги да бъда честен с теб.

— Честен? Нима това е честност, да купиш Отело без да ми кажеш? Или беше много честен в деня, когато отне девствеността ми?

— Сметнах за по-разумно да не ти казвам, че аз ще купя Отело. Но, мила, не аз отнех девствеността ти. Ти ми я предложи доброволно, бих добавил и твърде вълнуващо — отвърна закачливо той.

Джени сведе поглед в овче благодушие, когато си спомни за желанието и нетърпението си в онзи ден. Истината бе, че Крис не я беше изнасилл.

— Крис, ти си такъв мерзавец! Не позволяваш на едно момиче да запази някаква илюзия за себе си.

Той повдигна брадичката ѝ и леко прекара устни по нейните.

— Сега квит ли сме вече? — нежно я попита той. — Или поне във временно примирие?

Джени лъчезарно му се усмихна, доволна, че ще прекратят враждата си. Сякаш усетил това, Крис протегна ръце към нея. В този миг въздухът бе пронизан от мощен бунтовнически възглас. Стреснати те се обърнаха и видяха на вратата един мършав и дългунест каубой. С радостен вик Крис се втурна към него и го сграбчи в прегръдките си.

— Уоко, негодяй такъв! Все си си същият! — нежно му говореше той. — Все такъв си грозен! Не мога да повярвам, че са минали четири години! Все си мислех, че може някъде да се засечем по време на войната.

— Има проклетия късмет да не се срещнем — провлечено отвърна каубоят. — Винаги съм бил по-добрия стрелец.

Изведнъж Крис стана сериозен при мисълта, че това е било възможно наистина да се случи. Стисна топло ръката му и добави:

— Знаеш ли, стари негоднико, че може и да си прав. А къде е, по дяволите, Уайзър?

Уоко тъжно поклати глава.

— Не можа да прескочи. Загинаха с Джеб Стюарт в един и същи ден.

Джени видя как очите на Крис помръкнаха от мъка.

— Можех да предположа, че и двамата така ще свършите в кавалерията на Стюарт. И двамата бяхте такива...

— Уайзър умря в големи мъки — тъжно добави Уоко. — Раниха го в корема, три дни се мъчи. През всичкото това време не издаде стон. За първи път, откакто го познавам държа устата си затворена. Така ми липсва този мършав негодник!

— Глупаво беше да вярваме, че всички ще оцелеем в тази проклета война — тъжно промълви Крис. — Няма да е вече така, както беше. Ще ни липса Уайзър с неговите невероятни измислици.

Отърсвайки се от скръбта, Крис отново топло стисна ръката на Уоко.

— Невероятно хубаво е, че пак сме заедно. Чакам те от момента, когато получих телеграмата ти. Готови сме да потеглим след един ден. Ще бъдем щастливи, ако успеем да прехвърлим планините преди да е завалял снега.

Крис внезапно се сети за Джени и я придърпа към себе си.

— Джени, този стар свадлив тексасец е Уоко Барнс. Той е специалист по конете, никой не знае повече за тях от него. Можеш спокойно да му повериш коня си, но не те съветвам да му повериш сестра си — представи ѝ го Крис. — Джени и нейното семейство ще пътува с нас за Калифорния.

Тя го погледна и установи, че никога не бе виждала такива сини очи. Кожата му бе загрубяла и със загар, доказателство, че повечето време прекарва навън. Като свали шапка от сплъстената си коса, Уоко топло я поздрави.

— За мен е голямо удоволствие, мадам. Вашето присъствие ще направи поносимо дългото ни пътуване.

Джени му се усмихна. Бе усетила от топлата му и здрава ръка подкрепа и приятелство.

Следващият ден мина в трескави приготовления за дългото им пътуване на Запад. Джени почти не се видя с Крис, само понякога го зърваше задълбочен в разговор с Уоко или с някой от другите мъже. Още вчера им беше казал, че за предпочитане е коне пред волове.

Първо, защото са по-бързи и по-важното, че ако по някаква причина се наложи да изоставят фургоните, ще продължат на коне.

Изпълнена с трепет и съмнения Джени седеше във фургона. Чувствуваше се така изоставена и самотна. Това щеше да бъде нейния дом в следващите четири или пет месеца. Как ли щеше да свикне с това ограничено пространство?

На едната стена във фургона бе прикрепено неголямо легло. Не направиха опит да вземат нещата си от Вирджиния. Енди ги посъветва да купят няколко стола и малка маса, които стояха струпани в единия ъгъл. В двойното дъно на фургона можеха да складират провизии. Бяха се снабдили и с няколко газови лампи.

Енди беше се погрижил да им достави кожени тюфлеци. Увери ги, че са много по-удобни от сламените матраци, като се пошегува, че не иска Беки да натърти тялото си.

Погледна навън и видя Крис бодро да крачи с дългите си крака, обути в брич от еленова кожа, към фургона им. Все още ѝ бе странно да го вижда не в униформата на янки. Той скочи вътре и се тръшна на леглото.

— Изглежда вече сте готови — забеляза той като огледа със задоволство наоколо. — Сигурна ли си, Джени, че си наясно какво ти предстои — попита той като нежно я погледна. — Започваме едно дълго и опасно пътешествие.

— Не съм наясно какво ни предстои — насмешливо повтори тя. — Но други вече са го правили и то с успех. Чувствувам се така, като че ли сме зависими от твоето милосърдие.

— Не говори така — каза Крис и стана. — Бю ще ни бъде ценен помощник и това, с което се снабдихте, е от неговата заплата. Това просто е едно делово споразумение.

— Хайде да отидем до хотела — засмя се той, като я вдигна и спусна от фургона. — Това е последната ни вечер под покрив чак докато стигнем Форт Ларами. Енди каза, че тази вечер там ще можем да потанцуваме. Настоявам аз да бъда партньора ти за първия валс.

В хотелската си стая Джени старателно се приготвеше за вечерта.

— Как ти се виждам? — завъртя се тя пред Беки в очакване на нейната оценка.

— Великолепна си, мила — одобрително ѝ кимаше Беки. — Ще бъдеш царицата на бала.

Джени критично се разглеждаше в огледалото. Лицето ѝ бе леко поруменяло в очакване на предстоящите танци и веселие. Беки ѝ помогна красиво да събере косата си на тила, само две къдрици се спускаха над ушите ѝ. Бе облякла най-хубавата си рокля от светлозелен брокат, който подсилваше зеления блясък на очите ѝ. Деколтетото разкриваше съблазнителната белота на раменете ѝ. Те с Беки бяха изоставили модните корсети.

— Чувствувам се ужасно порочна — кикотеше се Джени, а очите ѝ дяволито блестяха. — Дали някой ще забележи, че лесно може да се смъкне.

— Мисля, че всеки ще забележи, но няма да обърне внимание — смееше се Беки. — Но моля те, стой далеч от Енди.

— О, Беки — прегърна я топло Джени, — та той не вижда никой друг, освен теб. Влюбен е до уши. Повече, отколкото беше Джош.

Усмивка озари лицето на Беки при мисълта за Енди Скот и топлотата, с която неговата любов я обгръщаше. Тя отметна глава, хвана Джени за ръка и предложи:

— Щом е така, хайде да вървим, мила. Защо да си губя времето тук, когато знам, че той ме чака.

Появата на двете повиши възбудата в салона. Много мъжки погледи жадно ги проследиха. Енди, който говореше с Крис, веднага се втурна да ги посрещне. Не откъсваше пълните си с обожание очи от Беки. Без да каже дума той пое ръката ѝ и двамата се отправиха към дансинга.

Джени бе обградена от няколко мъже и без да разбере се озова танцуваща в прегръдките на един морски капитан. После танцува с един млад съдия, който се бе отказал да стигне до Калифорния и бе решил да опита късмета си в Индепенданс. Тя го слушаше с половин ухо, а погледът ѝ, търсещ Крис се рееше из салона. Най-послед го зърна, облегнат на стената да ѝ се усмихва подигравателно.

Енди я покани за следващия танц и радостно ѝ съобщи, че всички тук коментират предстоящия му брак с Беки.

Часовете вървяха, а Джени минаваше от едни чужди ръце в други. Крис не направи опит да танцува с нея, но тя го видя на няколко път с Пърл на дансинга.

Оркестърът отново засвири валс и Джени се озова в нечия прегръдка. Кръвта ѝ закипя и сърцето ѝ лудо заби, когато се усети

обгърната от познатите ръце.

— Сигурно си на върха на щастието си в ролята на красавицата на Индепенданс — саркастично забеляза Крис и я привлече плътно към себе си.

— Ти, капитане, като че ли ме смяташ за някаква твоя собствена играчка — съпротивяваше се Джени, като едва сдържаше вълнението си.

— Казах вече, мила, за тебе съм Кит — усмихна ѝ се той и плавно я поведе по дансинга.

В очите ѝ блесна предизвикателство.

— Ако не се лъжа, капитане, ти ми каза, че така те наричат тези, които те обичат. Не очаквай да го чуеш от мен.

— Джени, докога ще продължаваш да отричаш неща, ясни като бял ден.

— Не разбирам за какво става дума — възкликна тя и кокетно премигна.

— Престани да играеш ролята на Южна красавица с мен — отвърна Крис. Беше я следил и още не можеше да се успокои, че през цялата вечер бе танцувала с разни чужди мъже. Музиката спря, но той не я пусна, държеше я в обятията си и настойчиво я гледаше.

— Мисля, че трябва да се махнем от дансинга, капитане — подигравателно забеляза тя, едва ли не забавлявайки се от техните своеобразни отношения.

Музикантите засвириха ново парче и те продължиха да танцуват.

— Трябва да се пазиш да не бъдеш премного заангажиран с мен, още повече, че твоята приятелка предявява вече своите претенции — дразнеше го Джени със съблазнителна усмивка.

Крис се ухили, открил изведнъж, че това не е нищо друго, освен ревност. Притисна я и прошепна:

— Ясно. Следващият път, когато сме сами ще те изнася.

— Нима не го правиш винаги — дръзко се усмихна Джени.

— Ето, че пак почваш — разочаровано поклати глава Крис. — Все още не искаш да приемеш истината.

Поведе я плавно по дансинга, докато стигнаха вратата.

— Хайде да вземем глътка чист въздух, ужасно е горещо тук.

След задушната атмосфера вътре, нощният полъх, макар и студен, беше така ободряващ. Вървяха без посока и мълчаха. Сега,

когато бяха сами, Джени съвсем не бе така самоуверена, както беше вътре в салона. Скоро стигнаха до хотела. Не размениха и дума, но вече предчувстваха какво им предстои. Той я дръпна за ръка към стълбата и Джени с леко колебание започна да се изкачва. Знаеше, че стигнат ли горе, нямаше да може повече да се противопоставя на желанието си. Крис отключи стаята си, обърна се и срещна уплашения ѝ поглед. Протегна ръка, а тя сякаш хипнотизирана подаде своята и влезе вътре.

В следващия миг Джени бе в обятията му и той впиваше устни в нейните. Обсипваше я с целувки, мълвейки името ѝ, а тя продължаваше жадно да търси устните му и замираще, трепереща и без дъх в следващата пламенна целувка. Все така страстно докосвайки я, той стигна гърдите ѝ, а тя се опиваше от топлотата и силата на мъжкото му тяло.

Крис махна иглите от косата ѝ и тя се разпиля по раменете ѝ. Започна да съблича дрехите ѝ една по една, докато тя остана гола, трепереща и изгаряща от желание.

— О, боже — простена той, — колко си красива!

Устните му шареха по цялото ѝ тяло, а докосването на езика му я караше да потръпва все повече и повече. Когато стигна до целта си, Джени не можеше повече да се сдържа. Премираща от желание, разтърсвано от тръпни конвулсии, тялото ѝ се изви, сякаш пропадеше в някаква бездна. Крис се изправи и я вдигна на ръце. Нежно я постави на леглото и бързо свали дрехите си.

Усетила допира му до голите си гърди Джени нежно се притисна, а после — изгаряща и чакаща — започна да извива чувствено тялото си все по-необуздало и френетично, в мига, в който Крис я облада и влезе в нея. В ритъма на общата им неудържимост телата им продължиха да се гърчат до пълното си задоволяване. Задъхан Крис се отпусна по гръб на леглото.

— Ох — простена той, — ако това беше изнасилване, готов съм да го повторим, щом поискаш.

Джени се надигна засрамена и ядосана. Искаше ѝ се да го цапне.

— Бъди проклет, Крис! Защо трябва да проваляш всичко с твоите развратни намеци?

— Та как мога да го проваля? То беше супер! И ти си супер в леглото, знаеш ли го?

— Мразя те, Крис Кирклънд! — крещеше тя. — Защо ме караш да се чувствавам като евтина проститутка?

Той подпря глава на ръката си и я загледа.

— Джени, единственото нещо, което се опитвам да направя, е да те накарам да го приемеш. Да разбереш, че ти го искаш толкова, колкото и аз. Защо се мъчиш да го отречеш пред себе си? Хубаво ни е заедно, наслаждавай му се! Защо трябва да правиш от това сложно емоционално преживяване? Защо не го приемеш така както е — като едно приятно физическо преживяване.

Джени скочи от леглото и бързо се облече.

— Как мога и да си представям, че ти ще го разбереш. Та ти си един хедонист, търсец от жените само наслада — кресна му тя и изхвърча от стаята.

Крис се засмя, явно доволен.

ГЛАВА 5

Когато тръгнаха рано на другата сутрин, непрестанният проливен дъжд помрачи още повече настроението на Джени.

Групата им се състоеше от техния фургон, фургона кухня и още два други. Освен Крис, Енди Скот и Уоко Барнс имаше още четирима мъже.

Отело волно подскачаше между конете и цвилеше от удоволствие, че е във вълновете от обора.

Единствен Бю бе пълен с ентузиазъм. Начело на кервана той весело си подсвирваше и никак не се боеше от дъжда. Джени и Беки се бяха свили вътре, благодарни на Енди, че бе настоял да вземат и столове.

Джени все още не бе превъзмогнала яда си от предишната вечер. А тази сутрин Крис не бе ѝ обърнал почти никакво внимание. Тя беше очаквала, че ще се опита някак си да ѝ се извини. „Крис си е Крис — гневно си повтаряше тя, — дори и мисъл не му минава да се извини.“

Не по-малко тя се гневеше и на себе си, че се поддаде и отиде в стаята му. „И защо така се плаша от него? — мислеше си тя. Не съм повече от проститутка, щом така лесно се поддавам на мъжкото му обаяние. А другите мъже с почтените си намерения съвсем не ме привличат. Само като ме погледне с тези си проклети черни очи и краката ми се разтреперват. Заклевам се, че няма да му позволя повече да ме докосне с пръст“ — тържествено си обещаваха тя.

Фургонът се тресеше по неравните пътища. По обяд Джени усети, че цялото тяло я боли. Предпочиташе да излезе и върви, вместо да се люшка насам-натам във фургона.

Дъждът продължаваше да вали, пътят беше хлъзгав и кален, създаваше им сериозни затруднения. На няколко пъти се наложи да изтикват фургоните от калта. Енди, осведомил се за състоянието на предстоящия им път, ги съветваше да не продължават. И Крис реши, че без полза преуморяват конете и нареди да спрат. Оттеглиха се встрани от пътя и под навеса на група дървета се разположиха да нощуват.

Но и дърветата не бяха достатъчна закрила от дъжда. Все пак успяха да намерят сухи дърва, запалиха малък огън, колкото да си направят по едно кафе. Хапнаха студена храна от резервите си.

Джени бе доволна, че може да разкърши тялото си извън фургона. Тя предпазливо разтъркваше натъртените си задни части, когато Уоко се приближи и ѝ подаде едно бурканче.

— Ще те боли и там, където никога не си предполагала, че може да боли — захили ѝ се той. — Крис ме прати да ти донеса този мехлем. Поръча с мис Беки добре да се натъркате с него. Ще облекчи болката.

— Ха — присмя се Джени, — благодари на шефа си за неговата загриженост. Да се грижи за другите съвсем не му е присъщо.

Уоко се засмя добродушно.

— Поръча още да кажа, че ако ви трябва някой да ви намаже с мехлема, той е готов да ви обслужи.

— Трябваше да предположа, че е направил някоя от мръсните си забележки — ядоса се Джени, врътна се и влезе във фургона.

Бю си спеше спокойно под фургона. Беки и Джени, след като се намазаха с мехлема, заспаха дълбок сън. Сутринта беше мрачна. Ниско надвисналите облаци, застрашаваха всеки момент да се излеят в пороен дъжд. Закусиха набързо и потеглиха на път. Все още беше кално. Напредваха бавно, като се стараеха да избягват издълбаните коловози.

Към обяд слънцето проби облаци и момичетата тръгнаха пеша. Трудно се ходеше, но все пак бе за предпочитане пред люшкането на фургона.

Джени разглеждаше измачканата си рокля и калните си обувки.

— Кога ще можем да се приведем в ред — мърмореше на Беки тя. — Надявам се скоро да спрем до някоя река и се поизмием.

— Не вярвам това да помогне — оплакваше се Беки. — Дрехите ни са напълно скапани.

— Нямам кой знае колко много дрехи — заяви Джени. — Ти скоро ще имаш съпруг, който да се грижи за теб, а аз трябва да ги пазя, за да ме изкарат по-дълго време. Ще се погрижа да ги изчистя, щом мога.

— Това, от което имате нужда са ботуши и панталони — намеси се Енди. — Жалко, че не ни дойде на ум това, преди да тръгнем, а тези, които имаме са много грамадни, няма как да ги използвате.

— Енди — протестираше Беки, — няма смяташ, че ще облечем мъжки панталони? Това просто не е прилично.

— Аз пък бих облякла — бурно заяви Джени. — Всичко друго е за предпочитане пред тази мокра усукваща се пола. Ще видя да си намеря чифт ботуши и един панталон. Ако помислиш, Беки, и ти ще го направиш.

— Джени Хънтър, бедната ти майка би се обърнала в гроба, ако знаеше, че ще навлечеш мъжки панталони.

— Мама не е трябвало да пътува за Калифорния — защитаваше се Джени. — Тя ще се съгласи да направя това, което е най-практично. А и кой друг ще ме види, освен нашите мъже? Решително ще го направя — заяви Джени. Седна отзад на фургона и размаха крака.

Енди възседна коня си и подаде ръка на Беки.

— Искаш ли да поюздим, мила?

— Всичко друго, освен друсането на фургона и газенето в калта е за предпочитане — засмя се Беки и обгърна с ръце кръста му.

— Не мога да кажа, че съм особено поласкан от това ти изявление, мисис Хънтър, но пък ето те в ръцете ми — закачеше се Енди. — От два дни се мъча да го осъществя.

Джени унило въздъхна, като гледаше как се отдалечават. Те така открито показваха чувствата си, че винаги, когато беше с тях, се чувстваше излишна. Знаеше, че трябва да приеме факта, че Беки ще се омъжи за Енди, щом пристигнат във Форт Ларами. Това означаваше, че те с Бю трябва да продължат по-нататък без Беки.

Странно ѝ беше, че ще се разделят. Бяха станали така близки, откакто Джош я бе довел у тях. Останала от рано сирак, Беки бе живяла при близки роднини, преди да се срещне с него. Бяха се влюбили и се ожениха шест месеца преди войната. През последвалите трагични години двете бяха разчитали една на друга в борбата за оцеляване. Джош я обичаше много и я обграждаше с нежност и грижа, не по-малки от нейните. Явно бяха щастливи.

За първи път през своите деветнадесет години Джени усети, че копнее за такава привързаност.

Свечери се. Спряха да лагеруват до една река. Мъжете се разпределиха и всеки се зае със своите задачи. Джени и Беки решиха да отидат на реката и изперат изцапаните си дрехи преди да се е стъмнило.

— Не е чак толкова студена — каза Джени, предпазливо натопявайки босия си крак във водата. — Защо да не влезем? — предложи тя на зълва си.

— Дженифър Хънтър, не мога да разбера какво става с теб — смъмри я Ребека. — Ако не знаех, че никога не боледуваш, от начина, по който се държиш напоследък, щях да си помисля, че имаш температура.

— От два дни не сме се къпали и бог знае кога пак ще имаме възможност за това. Още повече, че мъжете са заети с работа. Така, че нищо не ни пречи — увещаваше я Джени.

Беки се засмя дяволито. Две дълбоки трапчинки се откроиха на бузите ѝ.

— Дали да не се осмелим. Една баня би била великолепна.

— Добре, хайде да влизаме. Моля те, помогни ми да се разкопчея.

Джени бързо се съблече и влезе във водата като тракаше зъби.

— Идвай бързо, Беки! Не е толкова страшно.

Беки срамежливо не съблече пликчетата си и влезе при Джени. Двете весело лудуваха във водата и съвсем забравиха, че се крият. Накрая Беки изтощена излезе на брега и започна да се бърше.

От близката горичка се появи една сянка. Енди в целия си ръст, засмян до уши, се приближи и седна на земята.

— Ако досега не знаех какво се крие под тези дрехи, вече го научих.

Изплашена Ребека изпусна кърпата, с която се бе увила.

— Знаех си, че някой ще дойде насам — смотолеви объркано тя.

Енди взе кърпата и започна да изсушава дългата ѝ черна коса, вперил жаден поглед в нея.

— Като се оженим ще ми позволяваш ли да правя това всяка вечер? — питаше я той. Вече не я бършеше, просто я галеше. Беки потръпна, не от студ, а от желание. Енди уви кърпата около раменете ѝ и я прегърна. Сведе устни към нейните в една целувка, коя го ги накара да изтръпнат.

— Какво още чакаме, Беки — прегракнало мълвеше той. — Чак след един месец ще бъдем във Форт Ларами.

Тя сложи пръст на устата му.

— Искам да бъда сигурна, мили, — нежно каза тя, а той целуваше дланите ѝ. — Сега разбирам, че постъпих глупаво. Трябваше да се оженим в Индепенданс.

Още веднъж устните им се сляха, сякаш нищо друго не съществуваше наоколо им.

— Ей, вие двамата. Посиняла съм от студ — викаше Джени през тракащите си зъби. — Ще се махнеш ли от тук, Енди Скот, че да мога да изляза от водата?

— О, не! — простена Енди, като чу гласа на Джени. С въздишка на примирение той бавно отпусна Беки.

— Но ти можеш да излезеш, Джени — пошегува се той. — Аз ви гледам вече от десетина минути.

— Няма да изляза — заяви Джени. — Тръгвай с него, Беки, иначе той няма да си отиде — нахока ги тя. — Умирам от студ.

Със смях Беки събра дрехите си и хванати с Енди за ръце, тръгнаха, а Джени посиняла и трепереща се загърна в кърпата. Енергично се изтърка и се облече. Решеше косата си, освежена и ободрена, когато се появи Уоко Барнс.

— Май, че си си направила хубава баня — любезно каза той.

Наклонила в страни глава, тя го съзерцаваше внимателно.

— Знаеш ли, ти си друг човек, когато не си на кон — весело каза тя.

Приветлива усмивка се появи на лицето му и го направи сякаш по-млад.

— Точно така е, мис Хънтър. По ми е лесно, когато съм на коня си.

— Наричай ме Джени, Уоко — помоли го тя. — Ще бъдем заедно месеци наред и няма смисъл от формалности.

— Голяма чест е за мен — захили се той, — никога не съм имал щастието да бъда близо до една истинска лейди, но все се надявах, че ще я срещна някъде по пътя си.

— Как се е случило така, че някоя щастлива жена не се е омъжила за теб?

— Не се е случило да срещна такава, за която да съм искал да се ожения. А и си знам, че никога от мен няма да излезе добър съпруг. Бедното момиче трябва да свикне с миризмата на коне.

Джени бе във възторг от неговата искреност.

— Вие сте близки приятели с капитан Кирклънд, нали?

— Да, мадам — отвърна топло той. — Когато отидох да работя при баща му в Лос Кабалос, някъде през петдесетте, той беше едно малко жребче, което се опитваше да ходи. Уайзър и аз пристигнахме от Тексас да опитаме късмета си в търсене на злато, а Дом, бащата на Крис, бе вече сполучил през четиридесет и девета и ни нае да пазим неговия участък, тогава Крис беше едно слабичко малко момченце с големи тъжни очи. И не след дълго започна да върви след нас, където и да отидехме. Оттогава винаги сме били заедно, освен по време на войната и по времето, когато го изпратиха да учи в Англия.

— И вие с него бяхте противници по време на войната?

— Да — замислено отвърна Уоко. — Всеки човек трябва да постъпва така, както мисли, че е най-добре, за да е спокойна съвестта му. Крис направи това, което смяташе, че трябва да стори и аз направих същото. Уговорихме се, ако останем живи, да се срещнем в Индепенданс и заедно да се приберем у дома. През цялата война се тревожех за този малък глупак.

— Сигурна съм, че капитанът се е грижил само за собствените си интереси — с нескриван сарказъм вметна Джени.

Уоко я погледна, учуден от нейната враждебност.

— Не знам какво става между вас, не е и моя работа. Но знам, че той досега не е имал връзка с нито една святна жена. Майка му почина, когато беше едва на десет години. Винаги е имал лесни успехи с жените, но мисля, че той се страхува от по-дълбока връзка, поне колкото и аз. Това, което със сигурност знам, че е един добър човек, Джени. И като говорим за добри мъже, трябва да призная, че твоят брат много ми харесва. Добър е също с конете.

При споменаването на Бю в очите ѝ проблесна топлота и нежност.

— Заради него тръгнахме на Запад — каза Джени. — Той реши да се заселим на ново място. Много ми се иска и аз като него да вярвам, че правилно постъпихме. Но във всички случаи нямаше какво да правим повече във Вирджиния.

— Калифорния ще ти хареса. На места прилича много на Вирджиния — безкрайно зелена, покрита с цветя. Можеш да яздиш с дни и да не стигнеш другия ѝ край. По това пък прилича на Тексас — говореше Уоко. — Голямо удоволствие е за мен да си говоря с едно

такова прекрасно момиче, но мисля, че е по-добре да се връщаме, за да не изпуснем яденето — заключи той и подаде ръка да ѝ помогне да стане.

Когато стигнаха до лагера, Джени се удиви от това, което видя. Издигнатите палатки заедно с фургоните бяха подредени в кръг. В центъра гореше огромен огън и мъжете вече седяха наоколо. Конете и мулетата бяха завързани и нахранени.

Пит Дейвидсън, който отговаряше за кухнята, се появи с голям съд със задушено и току-що опечени бисквити. Той ѝ смигна и сипа един черпак от гозбата в чинията ѝ, прибави и няколко бисквити. Джени се огледа да си намери място за седане. Енди и Беки както винаги се бяха сгушили един до друг. Бю беше седнал с Уоко и братята Фрейзър. Останалите мъже образуваха друга група. Джени реши да не се присъединява към никоя от тях, отиде до фургона, седна и облегна гръб на колелото.

Едва, когато започна да се храни, разбра колко гладна е била. Лакомо опустошаваше задушеното.

Крис я бе наблюдавал от мига, когато се върнаха с Уоко. Взе чинията си и се приближи до нея.

— Искам да видя едно момиче с добър апетит — пошегува се той и седна до нея. — Всяка жена, която не задоволява тялото си е достатъчно храна и питие, не я бива и в леглото.

Джени хвърли вилицата си с отвращение.

— Пак ли започваш? — вбеси се тя, като му отправи яростен поглед.

— Джени, мила, не виждаш ли, че се шегувам — засмя се той. — Хайде, свърши си вечерята.

Тя взе вилицата си и ухапа парче говеждо месо.

— Сега трябва да внимавам какво слагам в устата си. Много ще ми е неприятно, ако погрешно разбираш мотивите ми.

— Но, мила, аз много добре те разбирам — хилеше се Крис и я гледаше с възхищение. — Ти си розова и ухаеш на рози. Сигурно си се къпала.

— По-скоро трябваше да бъда синя, а не розова — отвърна Джени. — Един нахалник ме задържа във водата и едва го изгоних.

Крис умираше от смях.

— Друг път, когато отиваш да се къпеш, вземи ме със себе си да те пазя от Енди — предложи той.

— А кой ще ме пази от моя пазач, капитане? — шеговито попита тя.

— Гарантирам, че няма да оставя да изстинеш толкова, че да посинееш — не й остана дължен той, като намигна.

— Не ме глези, Крис — предупреди го тя.

Погледна я, а очите му сякаш станаха още по-тъмни.

— Наистина, бих искал да те глезя, Джени. Да ти купя всички хубави неща, които трябва да имаш. Представяш ли си как би ти стоял един хермелинов кеп? Предлагам ти го, Джени. Остава да се съгласиш.

— Да не би да ми предлагаш да се оженим? — слисано попита тя.

— Не съм казал такова нещо. Само споменах, че...

— Твоето предложение, капитане, е долнопробна сделка. С радост бих ти ударила плесник за това унижение, но не искам да въвличам в нашите работи Бю, а също така Енди и Беки. Ще се опитам да го забравя, все едно, че никога не си го казал.

Джени стана и отиде да помогне на Пит Дейвидсън да разчистят след вечерята, а погледът на Крис я проследи със затаен плам.

Късно през нощта Беки много възбудена събуди Джени и й връчи голям пакет, увит в кафява хартия.

— Джени, трябва да го видиш — възкликна тя в радостна възбуда. Отвори го и извади отвътре изящен бледожълт органдин и няколко макари конци. — Не е ли прекрасен? Енди го е купил в Индепенданс за булчинската ми рокля.

Сълзите й напиреха, не можа да ги удържи. Беки остави пакета и седна до нея.

— Разочарована си от мен, така ли е, Джени? — тъжно попита тя. — Може би ти е трудно да приемеш връзката ми с Енди. Сигурно смяташ, че изневерявам на паметта на Джош.

— Не, Беки — запротестира Джени. — Много, много се радвам за теб. Ти си още толкова млада и трябва да бъдеш щастлива. А и Джош не би искал да прекараш живота си, свързана единствено с паметта за него.

— Сигурна ли си, че така го приемаш? — плахо попита Беки и се взря в Джени, сякаш да се увери. — Ти го посрещна с такава

горчивина, когато ти го съобщих.

— О, мила — прегърна я Джени, — то няма нищо общо с теб. Бях ядосана на всички мъже от нещо, което се случи между мен и капитан Киркълънд. Разбира се, че се радвам за теб. Енди е прекрасен човек и съм сигурна, че ще бъдеш щастлива с него.

— Значи смяташ, че постъпвам правилно? — нетърпеливо попита Беки.

— Нима не е това целта на пътуването ни на Запад, да скъсаме връзките с миналото и да започнем нов живот — отвърна Джени. — Ето твоят шанс дойде. Ти не дължиш нищо на миналото, гледай напред в бъдещето — нервно се засмя Джени и добави: — Започвам да говоря като Бю.

Беки силно я притисна, а сълзите ѝ течаха от радост.

— Джени, толкова те обичам. Как ще живея без теб? Така много ще ми липсваш!

Като се стараяше да изглежда спокойна, Джени през сълзи ѝ каза:

— Не се тревожи, този твой грамаден мъж няма да ти остави много време да се безпокоиш за друго, освен за него.

Следващата сутрин момичетата свалиха тюфлеците от леглата и усърдно започнаха да кроят на тях булчинската рокля, като комбинираха различни модели. През следващите дни това им бе единственото занимание. Ушиха я и тя бе почти готова, когато стигнаха Канзъс Ривър. Остана само Беки да ѝ направи някаква апликация.

Джени установи с радост, че наблизо има магазини. Бързо се нахрани и отиде на покупки. Намери си мъжки ризи и панталон. Тъкмо пробваше едни ботуши, когато Крис се появи и дойде при нея.

— Виждам, че си послушала съвета на Енди — засмя се той, като погледна дрехите в ръката ѝ. — Не забравяй да си вземеш и шапка иначе лицето ти ще се покрие с лунички — ощипа я по носа той и се отдалечи.

Джени свърши с покупките и вече се канеше да си тръгва, когато той ѝ направи знак да приближи. Държеше великолепен шал от дантела, а продавачът му обясняваше, че са го получили от едно семейство на път към Запада. Бяха го разменили за храна. Джени се

натъжи, като си помисли за бедната жена, принудена да се раздели с такава изящна вещ. Това ѝ бе познато. Спомни си как тя самата се бе чувствувала, когато разпродаваха нещата от Хънтърс Кийп.

— Дали Беки ще го хареса? Искам да го купя като сватбен подарък — поиска съвета ѝ Крис.

— Той е просто прекрасен. Сигурна съм, че ще бъде възхитена — отвърна Джени и нежно погали шала.

Продължиха да обикалят из магазина. Крис купи тютюн за Уоко и някои продукти за Пит.

Джени зърна една китара, взе я в ръце и прекара пръсти по струните. Опитваше се да я настрои.

— Нима умееш да свириш? — запита я Крис.

— Мога, стига да успея да я настроя — заяви тя.

— Великолепно! — възкликна той. — Ще я купим и ще си имаме музика за из пътя.

— Не желая нищо да ми купуваш — избухна тя, като си спомни неотдавнашния им разговор.

— Но това е само една китара, Джени. Няма да те обвържа със струните ѝ — смееше се Крис. — Нямам никакви задни мисли.

— Твърде пошла шега, дори и за тебе, капитане — уж на сериозно отвърна Джени.

— О, мила моя — тъжно въздъхна той, — ти не можеш да оцениш същността на нещата.

Крис се разплати и обясни, че на сутринта ще минат да приберат покупките си. Пое пакетите на Джени, китарата и двамата се отправиха към лагера. Джени много се забавляваше, като го гледаше как носи китарата.

— Изглеждаш ужасно смешен с нея — подиграваше се тя.

— Какво искаш да кажеш, че напразно ще си загубя времето, ако реша да ти направя серенада на лунна светлина — весело ѝ отговори той.

— Че ще си загубиш времето, в това съм сигурна, но пък ще бъде весело и ще разнообразим пътуването — смееше се тя.

Стигнаха до фургоните.

ГЛАВА 6

На следващия ден Джени и Беки трескаво се приготвиха за преминаването на реката Канзъс. Бю и другите вече я бяха преминали с два от вагоните. Техният фургон щеше да върви заедно с кухненския. Енди и Крис щяха да ги придружават.

Екипажът на ферибота се състоеше от индианци и Джени бе очарована от първата си среща с тях. Малко се смути от вида им, но не ѝ се сториха така страшни, както си ги беше представяла. Енди ѝ обясни, че това са индианци, докарани от изток, а тепърва ще се срещат с индианците от равнините.

Крис се увери, че фургоните са вързани добре и те потеглиха.

Фериботът бе пресякъл половината река и вече приближаваха отсрещния бряг. Загледана в бушуващата вода, Джени не забеляза как един от индианците се приближи към нея. Възхитен от прекрасната ѝ коса той бе протегнал ръка да улови една къдрица, спускаща се на гърба ѝ, когато тя внезапно се обърна. Изненадана с вик тя се отдръпна, загуби равновесие, удари главата си в една от гредите и се преметна във водата.

Чул вика ѝ, Крис се притече, зърна я, когато пада, хвърли пушката и ботушите си и скочи след нея.

Течението вече я бе понесло и стремглаво я влачеше надолу по реката. Уоко и Бю също я бяха видели и препуснаха конете си по отсрещния бряг, за да я пресрещнат.

Крис, подпомогнат от силното течение, бързо я приближи. В няколко мига той я достигна, подхвана отпуснатото ѝ тяло и успя да извади главата ѝ над водата. Тежестта на безжизненото ѝ тяло и бурното течение изсмукаха силите му. Бю, привързан с въже за коня на Уоко се хвърли в реката и вече плуваше към тях. Успяха да я изнесат на брега. Докато Крис едва си поемаше дъх, Уоко я преобърна, за да изхвърли погълнатата вода.

Уоко си отдъхна, когато тя отвори уста и започна да се съвзема. Крис изтощен се бе отпуснал на земята.

Уоко държеше главата ѝ докато тя повръщаше храна и погълната вода и когато изплашените Беки и Енди дотичаха, вече я бе загърнал в едно одеяло.

Беки я сгуши в прегръдките си, а Енди се наведе над Крис. Напълно изтощен той се бе проснал на земята под топлите слънчеви лъчи. Енди клекна до него и го покри с палтото си.

— Ти винаги си бил заклет любител на сутрешни бани — закачеше се Енди, мъчейки се да бъде весел, но в очите му все още се четеше страх. Крис го погледна свъсено.

— Лейтенант Скот, я си спомни колко пъти по време на войната съм те спасявал да не те направят на кайма бунтовниците. Не трябва ли да покажеш нужното уважение щом водиш един истински герой?

— Но аз го показвам — отвърна му Енди. — Искам само да разбера кой кого извади — ти нея или тя теб.

Крис се преобърна и видя двете прегърнати жени да плачат безутешно.

— И още, предупреждавам те, лейтенант, че ако успея да възвърна силите си, няма да ми избягаш, защото твоя бе налудничавата идея да вземем тези жени с нас.

Жалката им група се отправи към лагера. Крис яздеше коня на Беки, тя беше при Енди, а Джени се качи зад Бю. Фургоните бяха готови за път, но Пит Дейвидсън предвидливо беше сварил кафе. Всички се нахвърлиха да пият, а Джени влезе да се преоблече. Облечена в дрехите, купени миналата вечер, тя срамежливо се появи от фургона. Крис лениво излегнат пиеше кафето си. С някакъв загадъчен поглед той цинично я огледа от глава до пети. Джени неловко се приближи до него.

— Искам да ти благодаря за това, което направи — промълви тя и избягваше да го погледне. — Изглежда, че така ще бъде. Все ще има нещо, за което да ти благодаря.

— Не искам да си ми благодарна, Джени — ядосано отвърна той и се отдалечи. Джени го проследи с поглед объркана от начина, по който реагира.

Дните се нижеха един след друг — динамични, но спокойни. Беше слънчево и местностите, през които минаваха — приятни.

Групата им се бе сплотила, имаха най-добри чувства един към друг.

Освободила се от притесняващата я пола, Джени често се развличаше като яздеше. Отело протестираше винаги, когато яхнеше някой от другите коне. Крис бе забранил да го оседлават и да го яздят.

Тя прекарваше доста време с Пит Дейвидсън и се научи да приготвя много от ястията му. Крис не ѝ обръщаше внимание и това ужасно я объркваше. Рядко ѝ казваше по някоя дума и явно я отбягваше. Само веднъж улови настойчивия му поглед, докато месеше и режеше бисквитите за вечеря. С усмивка бе изчистил полепналото по носа ѝ брашно.

Една вечер лагеруваха край Плейт Ривър. Крис и Енди играеха табла, а Беки кибичеше край тях. Крис вдигна очи и погледна Джени седнала встрани с китарата в ръце. Мъжете се суетяха наоколо. Изведнъж Бен Фрейзър и тя тихо запяха песента „Няма в света място като моя дом“.

— Джени изпей онази ирландска балада — молеше я Енди, — любимата песен на баща ми.

Мъжете прекъснаха играта си, заслушани в топлия ѝ нисък глас, докато изпълняваше песента. Когато свърши замълчаха в очакване да продължи.

— Хайде сега „Синьото знаме на Бони“ — предложи Пит.

Джени му кимна и започна и един след друг всички с ентузиазъм се присъединиха. Последва вдъхновено изпълнение на „Дикси“. Когато стигнаха края Енди и Крис, а и другите ексвойници пееха с цяло гърло партията на хора от „Борбен зов за свобода“.

*„Съюзът ни да бъде вечен. Ура, момчета, ура!
Долу предателя, над нас звездата.
Ще се съберем под знамето, момчета.
Всички под знамето с борбен зов за свобода.“*

Това предизвикателство на янките бе посрещнато със свиркане и викове от бунтовниците, а после всички избухнаха в общ смях.

— Много лоши — викна им Джени с блеснали очи, — вместо да се убивате, вие се надпявате. Май че жените трябва да се включат във войната и да ви изпотрепят всичките.

По-късно тя излезе да се поразходи извън лагера. Облегна се на едно дърво и обърна поглед нагоре към звездите. Песните бяха събудили много отдавна погребани спомени, оживелите призраци я преследваха. Видя се седнала до майка си на пианото, а наоколо баща ѝ и братята ѝ да пеят радостно. О, да можеше този миг никога да не отmine!

— Невероятно красива си на лунна светлина.

Джени рязко се обърна и видя Крис на няколко крачки от себе си.

— Изплаши ме. Как се приближи така безшумно — възмутено извика тя.

— Бъди доволна, че не е някой индианец, иначе хубавият ти скалп щеше да се ветрее на копието му.

Джени нервно се изсмя.

— Няма защо да се безпокоя. Нали ти си тук. Едва ли ще позволиш да ми се случи такова нещо.

Крис протегна ръка и задържа в пръстите си една червена като мед къдрица.

— Би било рискована грешка да разчиташ, че винаги ще бъда близо до теб, когато имаш нужда от мен. Пази се, мила, и недей се отдалечава сама. Всякаква опасност може да се появи.

Възбудата, която изпитваше винаги от неговата близост, отново я обзе.

— А сега грози ли ме някаква опасност — попита тя, очите ѝ го канеха и молеха да я вземе в обятията си.

— Никога не те е грозяла по-голяма — предупреди я той. — Желая те, Джени. Ти знаеш това. Аз пък зная, че ти също ме желаш. Ти сама ми го казваш по хиляди начина. Но трябва да го изречеш. За да е спокойна съвестта ти навярно очакваш да те изнасия. Няма да го направя сега, любов моя. Ще видим кой по-дълго ще издържи.

Джени пламна засрамена, че така лесно я бе разкрил, бе ядосана от неговия отказ.

— Ти настойчиво продължаваш да ме смяташ за някаква проститутка и аз не мога да те разубедя — извика тя. — Приемам, че има някакво физическо привличане помежду ни, но не си въобразявай, че аз ще жертвам почтеността си, за да го задоволя.

— Джени, ти си една малка лицемерка, а в лицемерието няма почтеност. Когато получаваш нещо, което желаш и в същото време

крещиш, че си изнасилена, ти си убедена, че не нарушаваш своя измислен морал. Реших повече да не се включвам в тази игра. Ако смяташ да продължиш да я играеш, съветвам те да научиш правилата.

Крис се обърна и се отправи към лагера.

На следващия ден Джени и Беки за първи път видяха стадо бизони. Грамадни, целите обраснали в косми те разпръскваха ужасна миризма. За щастие вятърът бе в обратна посока и те успяха да минат съвсем близо до стадото без да бъдат забелязани. Изглеждаха им като че ли бяха лишени от всякакъв естествен инстинкт за самосъхранение. Въпреки това момичетата се ужасиха от грамадните размери на животните и се успокоиха едва когато безпрепятствено ги отминаха.

Вечерта преди да заспят те дълго си говориха за новите и странни неща, които срещаха всеки ден.

Събудиха ги викове и гърмежи. Бос и гол до кръста Крис изтича при тях и им извика да се скрият под фургона. Джени се засуети и преди да успее да слезе, Крис я грабна и натика под фургона и пресегна да вземе Беки.

— Стойте тук и не мърдайте! — нареди той. Обърна се и стреля към дърветата, където някой се промъкваше.

— Какво става? — питаше Беки с изскочили от страх очи.

— Индианци, ноуни — извика Крис, — не знаем колко са.

— Къде е Енди? — уплашено попита тя.

— Той беше нощен обход — отвърна Крис, — трябва да е някъде при конете.

Джени забеляза как Бю и Уоко, пълзейки по корем се мъчеха да се доберат до вързаните животни.

— По дяволите — изруга Крис, когато куршум разцепи дъските над главата му. — Те ни закотвиха тук. Не ние ги интересуваме, а конете.

— О, не — проплака Джени. — Нали няма да вземат Отело?

Без да каже дума, тя пропълзя и изтича към вързаните коне. Бялата ѝ нощница беше лесна мишена за дебнещите неприятели.

— Дяволите да я вземат — ругаеше Крис. Хвана Беки за ръка и двамата изтичаха до фургона кухня, който Пит Дейвидсън защитаваше.

— Грижи се за нея Пит — викна му Крис и се затича да догони Джени.

Джени знаеше къде точно е вързан Отело и се отправи право натам без и да помисли какво може да ѝ струва това. Видя го, че все още е там и сърцето ѝ лудо заби от радост.

Изплашен от шума той се дърпаше и се мъчеше да се освободи. Тя изтича към него в желанието си да го успокои. Изведнъж само на няколко крачки от себе си видя един полугол дивак да прерязва въжетата. Едва сега разбра опасността, на която се бе изложила. В ужаса си изкрещя. Индианецът с насочен нож се нахвърли върху нея.

Крис не можеше да стреля, рискуваше да улучи Джени. Издебна и с устрем се хвърли върху червенокожия. Дватамата се затъркаляха по земята. Джени с ужас наблюдаваше тази борба на живот и смърт, без да може по някакъв начин да помогне на Крис. Но и при лунната светлина различи кръвта по рамото му. Индианецът го беше прорязал с ножа си. Все пак Крис успя да задържи ръката му, взе ножа и ловко го заби в гърдите му. Индианецът издаде зловец вик и безжизненото му тяло се строполи върху Крис. Със сетни сили той го избута встрани и седна. Кръв шуртеше от раната му. Джени изтича и коленичи до него. Откъсна парче от нощницата си и се опита да го привърже.

— Стой мирно, Крис да тампонирам раната — говореше му тя. — Много съжалявам, че така се случи.

— Защо, по дяволите, не ме послуша — ядосано викаше той. — Казах ти да стоиш под фургона. Кога ще се научиш да се подчиняваш на заповед?

Джени се сви смутена и гузна. Беше прав. Тя бе виновна за случилото се. Не знаеше само, че гневът му не е от това, че е наранен, а бе плод на страха му за живота ѝ, който бе висял на косъм. В този момент той се бореше с желанието да я вземе в ръцете си.

— Казах, много съжалявам — опитваше се да се защити тя, но очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Уоко и Бю с пламтящи от гняв очи първи пристигнаха при тях.

— Лошо ли си ранен? — обезпокоено запита Уоко.

— Успя да ме закачи с ножа си. Не вярвам да е много дълбоко. Има ли друг ранен?

— Енди е ударен в ръката, а Стив е улучен с куршум в крака. Всички други са невредими.

— А колко коня отвлякоха?

— Само два — обясняваше възбудено Бю. — Енди сам успя да се справи. Беше взел добра позиция и можа да ги възпре.

— Хайде да те заведем при огъня и да се погрижим за теб — каза Уоко. — Ще изгубиш всичката си кръв докато стоим тук и си чешем езиците.

Раната на Енди беше повърхностна и Ребека я беше почистила и привързала. Стив Роупър бе най-сериозно ранен. Куршумът бе заседнал в бедрото му точно над коляното.

— Уоко, погрижи се за Стив — нареди Крис и се отпусна зашеметен до колелото на фургона.

— А твоето рамо? — попита Уоко.

— Не се безпокой, аз ще се погрижа — намеси се Джени, доволна, че може да помогне с нещо.

Тя започна нежно да обработва раната — най-напред изми внимателно кръвта и мръсотииите. Движенията ѝ бяха сръчни, но правеше всичко бавно в желанието си да го продължи, колкото се може повече. Тя усети, че Крис я наблюдава и без да иска сведе поглед към непроницаемите му очи. Мъжествеността му я завладяваше и тя с усилие задържаше пръсти върху раната, вместо да ги плъзне по окосмените му гърди.

А Крис, гневът му отдавна бе минал, стискаше юмруци, борейки се с импулса си да я сграбчи. Никога досега не бе пожелавал така никоя жена, както желяеше в този момент Джени. Принудителното му целомъдрие в последните няколко седмици само усилваше желанието му. Болката в слабините му беше по-силна от тази на рамото му, докато се бореше с непреодолимата възбуда, предизвикана от близостта ѝ. Виждаше чувствените ѝ устни на сантиметри от себе си и вдъхваше онзи познат зашеметяващ го аромат, който го подлудяваше.

— Боя се, че това ще те заболи — предупреди го Джени, сложила ръка на рамото му и неволно го галеше.

— Права си — отвърна Крис като стискаше зъби срещу усещанията, предизвикани от нейния допир.

Внимателно сипа малко уиски в раната му. Той бе благодарен на болката. Тя го накара да насочи вниманието си другаде. Джени бързобинтова рамото му и доволна се облегна назад.

— Крис, по-добре е тази нощ да спиш на моето легло — предложи тя.

— Това покана ли е? — попита с надежда той.

— Ще ти бъде по-удобно — продължи тя, като пренебрегна закачката му.

— Тук ми е съвсем добре — отвърна той. — Донеси ми само нещата.

— Ще ти бъде по-спокойно вътре — увещаваше го тя. — Леглото е много удобно.

— Мила, леглото никак не ме привлича, щом ти няма да бъдеш в него — каза той и леко се усмихна. — Хайде, моля те донеси ми нещата.

— Ти наистина си страшен инат!

Джени се обърна рязко и тръгна.

Крис я проследи с поглед и отпи голяма глътка от шишето, което тя бе оставила до него.

— Крис Кирклънд — мърмореше си той, — ти сам влезе в капана си. Ако това момиченце устои на предизвикателството ти, това ще бъде най-дългото лято в твоя живот.

Просторните зелени равнини вече бяха отминати. Напредваха из скалисти стръмнини. Беки и Джени вървяха редом с фургона и се възхищаваха на фантастичните зъбери. Крис ги настигна и слезе от коня си.

— Следва поредното наставление — промърмори Джени.

— Трябва да ви предупредя, момичета, да стоите близо до фургона — нареди им той. — Навлизаме в територията на сиуксите.

— Казах ли ти? — пошепна Джени на Беки.

— Сиуксите са прочути войни — продължи той. — Няма да равнинна себе си по кураж и храброст. Не ги предизвиквайте по никакъв начин. Разбра ли, Джени — обърна се към нея той. — Престани с тези твои самоотлъчвания, иначе поставяш на риск живота на всички ни.

— Какво трябва да правя? Да не си показвам навън носа от фургона ли? — саркастично попита тя.

— Джени, Крис иска само да ни предупреди за опасността — намеси се Беки. Опита се да предотврати нова схватка между двамата.

— Но аз се движа наоколо, маскирана като момче — заяви Джени. — Какво повече искаш от мен?

— Не се самозалъгвай, мила — нервно ѝ отвърна той. — Ако ни нападнат ще бъде заради конете ни, не заради теб. Те са луди за коне и ако подушат Отело няма да ни оставят на мира, докато не го вземат.

— Какво ще кажеш, ако ти предложи да го заключиш във фургона заедно с мен — избухна тя. Врътна се и се отдалечи.

Ребека продължи да върви с Крис.

— Кога най-после вие двамата ще си кажете това, което си мислите? — предпазливо го попита Беки.

— Твоята снаха е най-упоритата, най-самонадеяната и избухлива жена, която някога съм срещал — отсече Крис.

— И все пак кой е луд по нея? — засмя се тя и двете трапчинки се появиха на бузите ѝ.

— Аз се боря с всички сили — отвърна Крис и нежно я погледна.

— Бих казала, капитане, че печелиш битките, но губиш войната — каза Беки и хвана ръката му. — Не бих говорила за това, но трябва да ти кажа. През годините, в които бяхме заедно, Джени бе непрекъснато ухажвана. Мъже се появяваха и изчезваха и никой не бе в състояние да задържи задълго вниманието ѝ. С теб е съвсем друго. Не мога да си представя, че двамата бихте си омръзнали.

— Всяка жена, Крис, би била щастлива да притежава някое от качествата на Джени. Нейната чувствителност, нейната смелост. Признавам, аз разчитах изцяло на нея по време на войната. Крепеше ме нейната сила и издръжливост. Мъжът, който би харесала, трябва да е наистина изключителен. Уверена съм, че ще го направи много щастлив.

— Е, Беки — засмя се той, — не се опитваш да ме сватосваш, нали?

— Не е и необходимо — отвърна тя. — Който ви види заедно сам ще разбере, че това неизбежно ще се случи.

— Мила, много си далеч от истината. Никой от двама ни не е готов за брак — възпротиви се Крис.

— Но аз не говоря за брак, дори не и за секс — продължи тя. — Малко хора имат щастието да ги свързва не само физическото

привличане. Вие с Джени сте от тях, все едно дали го разбирате или не.

Крис спря и внимателно я погледна.

— Ребека, това, което ни свързва с Джени е само физическо привличане. Иначе тя ме мрази.

— Омразата е много сходна с любовта — отвърна тя. — Като жена мога да те уверя, че никоя жена не може да желае мъж, когото мрази. Сексуалните връзки за нас означават много повече, освен момент на удоволствие.

— Мога ли да ви прекъсна? — намеси се Енди, който ги настигна и слезе от коня си. — Каква гледка! Моята бъдеща съпруга и моят бивш приятел си гугукат — възкликна той.

— Тъкмо я убеждавах, че има време да промени решението си и се омъжи за мен.

— Сполучи ли? — попита заговорнически Енди и привлече Беки до себе си.

— Не много — тъжно заяви Крис. — Смята, че като е стигнала така далеч, ще може и да продължи. Е, така е „това е война“ — засмя се Крис, метна се на коня и изчезна. Беки го проследи с поглед.

— Знаеш ли, мъчно ми е за него — тъжно каза тя. — Той е влюбен в Джени, а не знае какво да прави.

— Не се безпокой за Крис Киркълънд — избоботи Енди. — Ние прекарахме с него цялата война. Няма случай да е пожелал някоя жена и да не я е имал. Знаем, че Джени е твърде различна от другите, но жените винаги са били предизвикателство за него и той никога не е губил.

— Е, добре, но струва ми се, че този път си е намерил еша — замислено добави Беки.

ГЛАВА 7

Форт Ларами навремето е бил търговско средище за продажба на кожи, но впоследствие е бил превърнат във военна крепост.

Когато Енди докладва на командира намерението си да се жени, настъпи всеобща възбуда. За щастие имаше възможност да му предоставят подходяща квартира, в замяна на отредената му ергенска стая.

Особено радушно прие новината за предстоящата женитба Синтия Джонсън, жената на командира. Тя се зае да уреди сватбения прием на младата двойка.

Крис, Джени и Бю останаха за сватбата, но другарите им продължиха пътя си. Взеха това решение с оглед да напреднат колкото се може повече. Страхуваха се да не ги застигне някоя непредвидена зимна буря.

— Аз, Ендрю те вземам, Ребека, за моя законна съпруга — повтаряше Енди след армейския свещеник, изправен и спретнат в униформата си. Безгрижният му израз, така характерен за него, бе заменен с някаква сериозна съсредоточеност.

Беки, ефирна в жълтата си органдинова рокля, го гледаше с обожание. Беше покрила леко главата си с шала, подарен ѝ от Крис. Джени се просълзи. Спомни си подобна сцена, само че преди пет години. Само че сега да Беки гордо изправен стоеше друг, не нейният брат Джош. Как беше възможно да се случат толкова много неща за толкова кратко време! Едно щастливо семейство, покосено от жестокостите на войната. Тя погледна към Бю и разбра, че и той е потънал в същите спомени. Жестоко бяха ограбени безгрижните дни на тяхната младост!

Насила се върна към настоящето и чу нежния глас на Беки да повтаря: „... и да бъда с теб, докато смъртта ни раздели“.

Обърна очи към Крис и той в черните си дрехи с червена жилетка ѝ се видя по-красив от всякога. Белотата на ризата контрастираше със загара на лицето му. Бе застанал зад Енди и презрителния израз и самодоволната му усмивка бяха изчезнали. Дори дяволитата закачливост в очите му бе заменена с непроницаема сериозност. Дали се бе трогнал от произнесените думи, та така се беше променил?

Енди сложи пръстена на изящния пръст на Беки. Джени без да иска си припомни по-ранните часове, когато обличаха булката. Беки внимателно бе свалила пръстена, който Джош ѝ бе дал някога, бе го целунала и скрила в ръката на Джени. В очите ѝ се четеше и болка и радост. Джени тъжно бе погледнала пръстена в ръката си — единствено доказателство, че Джош някога бе съществувал. Не бе се увековечил със син или дъщеря, не бе успял да направи нищо и като инженер, за да остане нещо след него. Нямаше дори и знак над гроба му, за да се знае къде почива завинаги. Единствената връзка с Джош беше този малък златен кръг, лежащ в ръката ѝ.

От спомените ѝ я изтръгна военният оркестър, който засвири жива мелодия, а младоженецът целуна булката. Сияеща Беки се обърна към нея и те нежно се прегърнаха, преди Беки да се намери в прегръдките на Бю и Крис.

Зад тях се бяха наредили офицерите с жените си в очакване да ги поздравят.

Синтия Джонсън бе направила невъзможното, за да организира тържеството. Салонът свежо ухаеше, обилно украсен с борови клонки. Успяла бе да събере цветя от всички домакинства на заставата за булчинския букет и за украса на масите. Купата с пунш се появи на трапезата и всичко бързо бе разчистено, за да започнат танците. Много офицери се втурнаха към Джени.

Часовете бързо минаваха, а тя все танцуваше и танцуваше без да може да си отдъхне. Но по някаква неразбираема причина, въпреки радостта си за Беки и Енди, не можеше да се включи в общото веселие. Въздъхна с облекчение, когато за миг остана сама. Промъкна се през страничната врата. Искеше да избяга от всичко, да остане сама. Но когато зави зад ъгъла се намери срещу Крис, небрежно облегал на стената. И двамата се смутиха от неочакваната среща. Не бяха си разменили нито дума от пристигането си във Форт Ларами.

— Беше чудесна сватба, нали? — успя накрая да смотолеве Джени.

— Беки беше прекрасна булка — кимна Крис.

— Сигурна съм, че ще бъдат наистина щастливи — добави тя. — И двамата са много свестни.

Като разбра, че не може повече да се държи така формално, Джени се обърна с намерение да тръгне към фургона.

— Къде отиваш — изненадано я попита той.

— Смятам, че достатъчно се веселих тази вечер.

— Мислиш да спиш сама във фургона?

— Ще ми бъде съвсем добре — отвърна тя. — Какво може да ми се случи на военен пост?

— Какво може да ти се случи ли? — подигравателно се усмихна Крис. — Половината от младите офицери вече са пияни и са по следите ти. Ти сама си го търсиш.

— Не мога да повярвам, Крис, че всички мъже изнасилват жени, както ти го правиш — пренебрежително му отвърна Джени. Обърна се и си тръгна.

— Ти наистина си невъзможна — гневно извика Крис и я улови за ръката. — Ела тук! Ще спиш в моята стая, а аз във фургона.

Задърпа я, а тя подтичваше след него ядосана, както обикновено след всеки техен разговор. Той беснееше и мислено я проклинаше: „Дявол да я вземе тази жена! Защо се грижа за нея?“.

Крис бе получил стаята, определена преди това за Енди. Беше в дъното на открит дълъг коридор. Вътре имаше само едно легло, гардероб и нощно шкафче с лампа на него. Не си направи труд да запали лампата, отвори вратата и лунната светлина нахлу в стаята.

— Само за миг ще се преоблека — троснато каза той и свали сакото си.

Джени се обърна с гръб и зарея поглед навън. Шумът от веселието достигаше чак дотук. Искаше ѝ се да му се извини за нетактичното си държание, но не знаеше как да започне. Обърна се. Той беше гол до кръста и тя видя белега от раната на рамото му.

— Как е раната? — почти умолително попита тя.

— Добре е — лаконично отвърна той. — Почти е заздравяла. Искаш ли да ти дам ножа си за другото ми рамо?

— Мисля, че заслужавам да се държиш така — промълви тя.

Крис седна на леглото и свали ботушите си, за да съблече панталона си.

— Не знам защо го казах — започна той, ядосан и на себе си и на нея. — Нямам право да се отнасям така с теб.

— Съжалявам за това, което ти надрънках тази вечер, Крис. Не мога да разбера защо говоря с теб така.

Той пусна ботушите на пода и бавно се изправи. Луната обгръщаше като ореол косата на Джени и тя излъчваше меден блясък. Упойващ аромат на жасмин изпълваше стаята. Желанието му напираше. Без да бърза пристъпи към нея. Не можеше да прикрие стремежа си, очите му го издаваха. Спря до нея без да я докосва — даваше ѝ възможност, ако поиска, да излезе от стаята.

А тя с широко отворени от страх очи го следеше. Усещаше вече как тялото ѝ отговаря на вибрациите, излъчвани от него.

— Затвори вратата, Джени! — кротко ѝ нареди той. Хипнотизиращите очи продължаваха да я гледат и тя затвори вратата. Връзката им със света бе прекъсната, само лунната светлина продължаваше да струи през прозореца.

— Заклучи я! — добави по същия начин той.

С разума си тя искаше да му се противопостави, да избяга, но нямаше сили затова. Послушно протегна ръка и превъртя ключа. Все така преднамерено бавно той протегна ръка и я привлече към себе си.

— Бог да ми е на помощ — промълви тя, когато Крис я прегърна. — Не мога да се боря с теб.

Той впи устни в нейните в една дълга целувка. Ненаситно пиеше наслада като умрял от жажда човек озовал се внезапно в оазис, когато вече е загубил всяка надежда.

— О, господи, Джени! — възкликна той и устните му се плъзнаха по врата ѝ. А после отново и отново я целуваше, сякаш изсмукваше всичката ѝ сила и тя обезсилено се отпусна върху него.

— Спри — едва успя да промълви Джени. — Моля те, спри!

Бе се впила в него, заровила глава в гърдите му. Не бе в състояние повече да се държи на подкосените си крака. Той я вдигна на ръце и внимателно я сложи на леглото.

— Прости ми, мила — загрижено се наведе над нея той.

Джени протегна ръка и преглади нагоре висящия над челото му кичур коса.

— Ти наистина знаеш как да сломиш едно момиче — пошегува се тя.

Овладейл някак страстта си, той легна до нея и сложи ръце под главата си.

— Но и ти знаеш как да охладиш бързо един мъж.

— Ако наистина е така, мога спокойно да си легна — каза Джени и се надигна. Очите ѝ сладострастно блестяха в очакване на еротичните наслади, които предстояха. Бавно и предизвикателно започна да разкопчава дрехата си. После тръсна глава и остави роклята да се свлече на пода в краката ѝ. Развърза ширита на слиповете си и те паднаха на пода. Остана така, стъпила върху купчината дрехи по тънката си долна риза с копринените чорапи върху изящните си дълги крака.

Очарован от тази игра на съблазняване, Крис не се помръдна, само с поглед я предизвикваше да я продължи. Пламтяща страст изгаряше и разтърсваше тялото му.

Джени повдигна единия си крак на леглото, разкопча жартиера си и бавно започна да събува чорапа. Със същите сладни движения оголи и другия си крак. Сетне с подигравателна усмивка легна и придърпа завивките.

— Нали ще заключиш вратата, когато излезеш? — престорено каза тя.

— Ти си мила малка мръсница — промълви Крис и я взе в прегръдките си.

На следващата сутрин момичетата се прегърнаха и поплакаха на раздяла.

— Енди има още шест месеца служба в армията. Ще дойдем при вас, щом снеговете се стопят и сме в състояние да преминем през планините. Обадете ни се, за да знаем къде ще можем да ви намерим. О, мила, така много ще ми липсваш! — хълцаше Беки.

За Крис и Енди раздялата също бе тежка. Двамата бяха прекарвали цялата война заедно, биейки се рамо до рамо. Не можеха да забравят времената, когато през студените нощи бяха се топили под едно одеяло, бяха делили последната бутилка, а понякога и една жена. Знаеха и доброто и лошото един за друг и никога не се бяха

съревновавали, кой да бъде по-горен в техните отношения. Едно истинско приятелство, каквото малцина са щастливи да имат.

— Пази се — предупреждаваше го Крис на сбогуване, — избягвай опасностите. Те лесно се появяват, а мен вече няма да ме има, за да те спасявам, Енди.

— Тежко ще ми бъде, след като съм служил четири години под твоя команда, да изпълнявам заповедите на друг офицер, който добре си знае работата — смееше се Енди.

Крис нервно се засмя и добави:

— Не се приближавай много до сиуксите. Много ти е голям ръста, за да не те забележат.

— Не забравяй, приятелю, че след като успях да избегна куршумите на бунтовниците в продължение на четири години, все ще успея да се предпазя от стрелите на сиуксите за шест месеца.

Енди и Беки останаха прегърнати, докато фургона на приятелите им изчезна в далечината.

ГЛАВА 8

Пътуваха колкото се може по-бързо и на третия ден, след като напуснаха форт Ларами, се спряха да лагеруват. Нужни им бяха още няколко дни, за да настигнат другите. Местността, през която преминаваха, бе хълмиста и трудно проходима.

Джени бе приготвила кафе и чакаше Крис да се върне. Бе отишъл да ловува, за да имат прясно месо за вечеря. Бю се грижеше за конете, даваше им зоб, поеше ги и гальовно им говореше. Заслушана в неговите думи, Джени не забеляза двама скитника, които приближиха лагера им.

Съзря ги, когато бяха вече съвсем близо и се изплаши от вида и миризмата, която я лъхна. Не само дрехите им бяха парцаливи и мръсни, но и дългите бради бяха сплъстени и зацапани с остатъци от тютюн. Тя напрегнато се огледа за Крис. За неин ужас той не се виждаше наоколо, а Бю с цялата си наивност приятелски се обърна към тях:

— Нямаме какво много да ви дадем за ядене, но пък имаме достатъчно кафе — предлагаше им той.

— О, това е голяма почерпка — отвърна единият и хвърли сластен поглед към Джени, която му подаде чашата. — Ние си свършихме кафето преди един месец.

— А ти и госпожата накъде сте? Към Форт Ларами ли? — запита другият, с поглед впит в закръглените гърди на сестра му.

— Оттам идваме, но това не е жена ми, а моята сестра Джени — учтиво му отвърна Бю, вече поизплашен от похотливите им погледи.

— А значи ти е сестра. Това е добра новина за нас двамата с Ханк, защото ще можем да ползваме услугите ѝ за някоя и друга минута. От шест месеца не сме се докосвали до жена, освен до някоя индианка. Този неин бял задник ще ни достави голямо удоволствие.

Ядосан Бю отстъпи в желанието си да се добере до оръжието си, подпряно на близкото дърво. Джени изпищя от ужас, когато Ханк

измъкна ножа си и го заби в корема на Бю. Бю притисна раната си с ръка и обърна към нея невярващи, недоумяващи очи.

— Джени — умоляващо протегна ръка към нея той. В следващия миг очите му се изцъклиха и се строполи на земята.

— Бю — изкрещя тя и се хвърли върху безжизненото му тяло, а кръвта все още бликаше от смъртоносната рана.

— О, не! Не ме напускай и ти Бю. Не умирай, Бю, моля те, не умирай!

Притисна главата на брат си до гърдите си и нежно започна да го люлее. С внезапен удар бе просната по гръб. Единият от скитниците опъна ръцете ѝ над главата и ги завърза. Джени се въртеше и мятеше, мъчеше се да се освободи от грубите ръце, които вече разкъсваха дрехите ѝ.

— Господи, какви цици — възкликна Ханк, докато разкопчаваше панталоните си. — Бас държа, че е като дива котка. Всичките южнячки са такива.

И двамата бяха така увлечени в борбата да я надвият, че не усетиха кога Крис се приближи. А той още щом приближи лагера забеляза чужди коне и приготви в ръка пушката си. Скочи от коня си и първият куршум се заби в челото на тъй наречения Ханк. Другият успя да измъкне пушката си и стреля веднъж, преди да бъде повален на земята. Крис с втория си изстрел го бе пронизал в гърдите.

Окървавена и простряна на земята Джени ридаеше неудържимо.

Крис разбра, че Бю е мъртъв и се наведе над нея.

— Джени, аз съм, Крис — мълвеше той и се опитваше да я вдигне.

Гласът му сякаш я свести и тя пипнешком го затърси, за да намери утеха в прегръдките му.

— Бю е мъртъв, Крис — плачеше тя, притискаше се в него, като че ли се надяваше, че той ще я опровергае.

— Мила, можеш ли да станеш? Раниха ме и много кървя — каза той. Опитваше се с лявата си ръка да разкопчее колана си.

Тя спря да плаче, щом усети стичащата се по ръката му кръв.

— О, боже — изхлипа тя — седни, ще ти помогна.

Инстинктивно, сякаш на сън тя измъкна колана му и го завърза над раната като турникет. След няколко минути кръвта престана да

тече. Тогава тя сне колана и бинтова ръката му с остатъците от скъсаната си риза.

— Мила, трябва да се освободим от тези трупове, иначе ще привлечат лешоядите — сети се веднага той.

Джени остана без да се помръдне, а Крис се помъчи да натовари труповете върху конете.

— Погледни ме, Джени — помоли я той. — Нали не се страхуваш. Аз ще се върна след десет минути.

Тя кимна с глава и отиде при Бю. Изми внимателно лицето му от полепналата мръсотия, оправя дрехите му, преди да го покрие с едно одеяло. Когато Крис се върна, тя бе зашила вече краищата на одеялото. Той тъжно погледна сивия вързоп на земята, възхитен от нейната храброст. Без да каже и дума, взе лопата от фургона и започна да копае гроба. Джени се приближи до него и се опита да му помогне.

След като изкопа достатъчно дълбока яма, Крис внимателно положи вътре тялото на Бю. Тя стоеше неподвижно и стоически наблюдаваше всичко. Крис зари гроба и застана с наведена глава, а Джени тъжно мълвеше: „Господ е моят пастир, аз няма да поискам...“.

Като свърши псалма, Крис доведе конете, за да затъпчат земята, под която лежеше Бю. Тя го гледаше невярваща и ужасена.

— Защо? — питаше тя, покрусена от този непонятен ритуал с тялото на брат й.

— Трябва да го направим, иначе индианци или животни ще намерят гроба — мрачно каза той.

— Но нали трябва да оставим някакъв знак — възпротиви се тя и в гласа й се прокрадваха хистерични нотки. — Гробът на Джош е без знак. Не знаем дори къде е погребан. Моля те, Крис — плачеше тя, — нека поне зная къде лежи Бю.

— Мила — промълви нежно той, — това е невъзможно. — Ако индианците го открият, те ще го разкопаят.

— Моля те — настояваше Джени, — все ще намерим някакъв начин да го означим.

— Обич моя — продължи Крис и я взе в обятията си, — ще го запомним. Ще запомним това място и няма да го забравим.

Тръгнаха към фургона, но внезапно всичко пред неговия поглед притъмня и той се строполи на земята.

Изумена и с предчувствие за най-лошото Джени се наведе над него. Бинтът бе просмукан с кръв, доказателство, че раната не беше престанала да кърви. Без да губи нито минута, с това, което ѝ бе под ръка, Джени стегна превръзката и се опита да спре кръвотечението. Слънцето бе залязло, изведнъж застудя, така обикновено ставаше по тези места. Знаеше, че по някакъв начин трябва да прибере Крис във фургона. Невъзможно ѝ бе да го пренесе. Безпомощно се огледа наоколо, сякаш търсеше някаква помощ. Мерна Один, конят на Крис. Изтича до фургона, взе едно одеяло и започна да рови из огромния куп дърва, който Бю беше събрал за огъня. Изглеждаше невероятно, та това бе само преди няколко часа, а сега той лежеше, заробен в земята.

С мъка откъсна мислите си от горчивата действителност и се опита да ги насочи към Крис и към това, което трябва да направи за него. Намери две достатъчно дълги дървета, завърза ги за одеялото и направи нещо като носилка. С голяма мъка успя да придърпа Крис в одеялото, доведе Один и привърза юздите му в двата края на носилката. Предпазливо поведе коня към фургона.

Знаеше, че не беше по силите ѝ да пренесе Крис във фургона, затова изнесе кожения тюфлек. С мъка сантиметър по сантиметър успя да издърпа тялото му от одеялото и го настани върху тюфлека. Стараеше се да не го разтърсва. Страхуваше се, че при всяка рязко движение раната ще започне отново да кърви, а беше ясно, че е загубил вече много кръв. Най-после успя да го настани и се строполи напълно изтощена до него. Трябваша ѝ няколко минути да събере отново силите си. С мъка изу ботушите и издърпа колана му. Напразно се опитваше да си припомни нещо от лекциите, които някога бе слушала. Съблече ризата му и развърза бинта, кръвта все още сълзеше от раната. Почисти я внимателно и я привърза отново. Крис бе все още в безсъзнание, но тя долепи ухо до гърдите му и чу, че сърцето му бие спокойно и силно.

Сега трябваше да запали голям огън и да разседлае Один и конете на убитите мъже. Употреби много време и сили да махне тежките седла, накрая успя. Даде зоб на конете и ги напои.

За голяма своя изненада откри два заека, привързани за седлото на Один. Макар че беше крайно изтощена, реши, че трябва да нахрани с нещо Крис, когато се събуди. Бързо ги одра и мислено благодареше на Пит Дейвидсън, който я бе научил да готви. Единия приготви за

задушаване, а другия опече. Обръщаше го често върху огъня, за да не изгори.

Студът я пронизваше и тя се загърна в палтото на Крис. Седна на земята, опря брадичка на коленете си и насочи цялото си внимание към заека.

Събитията от деня отново я връхлетяха и тялото ѝ се разтърси от ридание. Плачеше за Бю и неговата мечта да започне нов живот в Калифорния. Напразно прахосаният младежки ентусиазъм, илюзиите и надеждите му бяха погребани от безумието на вандалския похот. Къде бе смисълът на всичко това? Къде щеше да я отведе? Какво още ѝ готвеше съдбата? Защо тя единствена оцеляваше?

Внезапно лъхналата я миризма на печен заек я изпълни с отвращение. Призля ѝ, тялото ѝ се разтърси в спазми.

Лъчите на изгряващото слънце докоснаха клепките ѝ. Джени се сгуши доволно в прегръдките на Крис. Седна и чак тогава разбра, че тази необичайна топлина се излъчва от неговото тяло. Със страх опипа челото му и разбра, че той гори от температура.

— Не си махай ръката, така ми е по-добре — промълви той и отвори очи.

— Ти гориш — уплашено каза Джени — трябва да намерим лекар.

— Не можем да чакаме, иначе ще остана без ръка — отвърна той. — Куршумът трябва да се извади веднага.

— Не ме карай да го направя. Не бих могла — молеше се Джени, защото бе разбрала какво иска от нея.

— Мила, няма друг, който да помоля — тихо отвърна той.

Джени тежко въздъхна. Нямаше какво да прави. Трябваша им три дни, за да се върнат до Форт Ларами. Ако имаше някаква надежда за Крис, то тя зависеше от нея. Ужасена от изпитанието, което ѝ предстои, тя се зае да приготви необходимото. Запали огън и започна да къса на ивици ризата си, докато чакаше водата да възври. Тъй като не беше наясно какво ще е нужно, стерилизира ножицата си и ножа на Крис. Събра сили и плахо се приближи до него.

Знаеше, че той следи всяко нейно движение. Не бе казал нито дума. Смяташе, че тя сама трябва да събере необходимия ѝ кураж.

— Подай ми бутилката — помоли Крис, когато тя му поднесе чаша кафе с доста уиски в него.

— Изпий първо кафето — нареди му тя. Наведе се над него, докато той преглъщаше топлата течност.

С трептящи пръсти Джени започна да развързва раната. Крис хвана треперещата ѝ ръка, задържа я в своята и нежно ѝ се усмихна. Тя го погледна. Прочете в очите му сигурност и пълно доверие. Развълнувана му подаде бутилката, изчака да я надигне и отпие от нея.

После леко опипа мястото и успя да намери заседналия куршум. Раната започна да кърви и тя внимателно я изчисти. Крис отпи нова глътка уиски и стисна зъби, когато тя започна да рови в раната. Успя някак да улови куршума с ножицата, опита се да го извади, но го изпусна. Кръвта бликна обилно. Ясно бе, че няма да може да го задържи и измъкне с ножицата. Хвърли я настрана, взе ножа и го натисна дълбоко в раната. Крис загуби съзнание от температурата, изпитото уиски и непоносимата болка.

Джени натисна куршума с ножа и се опита да го извади навън. Въздъхна с облекчение, когато най-после измъкна малкото късче метал. Изля останалото уиски в отвора на раната, постави компрес и здраво я бинтова.

Склони глава до гърдите на Крис и се заслуша в биенето на сърцето му. Ударите бяха силни и ритмични.

Младото момиче, коленичило на земята, погледна изпадналия в безсъзнание мъж и с доволна усмивка заяви:

— Казах ти, Кристофър Киркленд, че мога да направя всичко, щом ми се наложи.

От сутринта още си личеше, че денят ще бъде дълъг и горещ. За щастие фургонът им беше под сянката на няколко дървета, иначе Крис щеше да се опече жив, ако се наложеше през целия ден да лежи на слънце върху кожения тюфлек.

Джени бе заета — събираше дърва за огъня и се грижеше за Крис. Изпра и избели ризата му и грижливо я закърпи. Стараеше си да си намира работа, за да не мисли за Бю. Искаше да забрави мястото, където той лежеше.

Поглеждаше често към Крис, за да следи състоянието му. Боеше се да не изпадне в кома. Засега беше спокоен, лежеше отпуснат и

дишаше нормално. Все още имаше температура, но не повече от преди.

Когато най-после Крис отвори очи, вече се свечеряваше. Дълбоко замислена Джени седеше до огъня. Изящният ѝ профил се открояваше като силует от пламъците му. Косата ѝ блестеше сякаш бе разтопена мед. Съвършената ѝ красота бе равна на безсмъртните образи на Тициан или Рубенс.

— Джени в светлината на огъня — промълви Крис.

Стресната от гласа му тя се обърна. Очите ѝ радостно блеснаха, когато го погледна.

— Какво каза?

— Бих искал да бъда Рубенс, за да те нарисувам така, както те видях.

— Температурата ти трябва да се е повишила. — Приблужи се и сложи ръка на челото му. Усмихна се с облекчение. — Но тя е спаднала. Трябва да хапнеш нещо.

Крис направи безуспешен опит да седне и безсилно отпусна глава.

— Стой мирно — нареди му тя. — Дай да ти помогна.

Подкрепи го с ръка и му помогна да се надигне. Той вдъхна дълбоко аромата на нейната коса, която го галеше по бузите. Когато се наведе да постави зад него одеялото закръглените ѝ гърди се притиснаха в него.

— Мила, може да съм зле, но не съм умрял — каза той.

Тя го погледна недоумяващо и очите ѝ се изпълниха с безпокойство.

— Говориш глупости и се боя, че все още си в треска.

Донесе чиния със задушеното и започна да го храни с лъжицата. След няколко хапки той поклати глава, едва преглъщаше.

— Не мога повече.

— Цял ден готвих това проклето задушено и ти трябва да го ядеш — скара му се Джени.

— Не ставай опърничава — раздражено отвърна той.

— Ти си един ужасен инат! — не му остана дължна тя.

Крис я наблюдаваше с усмивка, докато тя разчистваше остатъците от вечерята. Какъв неукротим дух! В последните двадесет

и четири часа бе погребала брат си, бе извадила куршума от рамото му и бе успяла да запази здравия си разум.

— Имаш ли сили да се качиш във фургона — попита строго Джени и застана до него. — Ще бъдеш по-добре вътре. Нощем е много студено.

— Не мога да спя вътре. Стените ме притискат. Ако искаш ти спи във фургона.

— Нямам намерение да те оставям сам в това състояние.

— И аз се надявам, че няма да ме оставиш — намигна ѝ той.

— Винаги намираш начин да ме предизвикаш, нали капитане? — избухна Джени, ядосана от неговата самоувереност.

— Не, мила, просто се шегувах. Знам, че и ти не обичаш да спиш вътре.

Тя не успя да скрие усмивката си при тази му забележка. Беше истина, предпочиташе да спи навън под звездите. Теснотията във фургона я потискаше. Свали ботушите си и се примъкна до него.

— Щом съмне трябва да се махаме от тук — пръв заговори Крис. — Искам да те върна във Форт Ларами.

— Няма да се върна там — спокойно отвърна тя.

— Какво говориш? — учуди се Крис и усети как пулсът му се ускори.

— Веднъж ти ми направи предложение. Още ли държиш на него?

— Джени, направих това предложение на жена, която имаше и други възможности. Не искам да се възползвам от случая, че сега тя няма избор. Утре те връщам във Форт Ларами.

— Нямам какво да правя там — заяви тя.

— О, там спокойно ще можеш да се ожениш за някой от младите лейтенанти. Така ще спазиш и морала, който е от толкова голямо значение за теб — с горчивина заключи Крис.

Тя се наведе над него. Косата ѝ се разпиля върху лицето му и ги откъсна от нощта.

— Питам те дали още държиш на предложението си.

Погледът ѝ срещна черните му неумолими очи — предизвикателни в борбата за надмощие.

— Искам да зная мотивите ти.

— Моите мотиви? — Джени се изсмя. — Какви могат да бъдат мотивите на една проститутка.

— По дяволите! — ядосано извика той и сграбчи косата ѝ със здравата си ръка. — Да, моето предложение е още в сила, ако ти знаеш какво искаш. Но, ако още веднъж те чуя да се наричаш проститутка, ще те набия. Хайде сега да поспим — добави спокойно той и нежно я целуна по челото.

Джени сложи глава на гърдите му, сгуши се до него и скоро двамата потънаха в дълбок сън.

ГЛАВА 9

Събудиха се призори. Преди да смени превръзката му Джени стъкна огъня и приготви закуска. Раната изглеждаше спокойна, нямаше признаци да е инфектирана.

Наклони се назад и се усмихна с облекчение, докато довършваше превръзката. Крис я гледаше с любов, пресегна се и сграбчи кичур от косата ѝ.

— Безкрайно си горда от себе си. Така ли е, червенокоске?

— Наистина съм горда — отвърна тя и самодоволно кимна с глава. Станаха, тя се отдалечи, а той се възхити на очарователния вид на пристегнатия в панталона ѝ задник.

Трябваше да изоставят фургона. Крис не беше в състояние да го кара. Джени се зае да приготви най-необходимите неща за пътуването им. Наниза пръстена на Джош на златната си верижка и я окачи на врата си. Погледна и към малкото неща, останали от Бю, за да вземе нещо за спомен. Остра болка я прониза, когато взе една малка значка — знамето на Конфедерацията. Някога майка им му я беше дала.

Крис реши да оставят писмо до Ребека и Енди и да им известят какво ги е сполетяло. Джени трябваше да го напише. Съобщаваха им за смъртта на Бю и за намерението си да продължат към Калифорния. Забодоха писмото на платнището на фургона, с надеждата, че патрул от крепостта или някой на път за Форт Ларами ще го намери и ще им го предаде.

Вече беше възседнал Один, а Джени отиде до гроба на брат си за последно сбогом. Тъжна, с приведени рамене тя се върна и се качи на коня си.

Очите им се срещнаха. С поглед Крис сякаш искаше да ѝ каже, че все още не е късно да промени решението си. Джени го разбра и поклати отрицателно глава. Обърнаха конете и потеглиха на Запад.

Постепенно се отърси от тъгата си и с радост се любуваше на хубавите места, през които минаваха. Околните хълмове бяха така

гъсто покрити с борове, че изглеждаха черни. Очароваше я тази прекрасна, недокосната девственост.

Установиха се да нощуват до малък поток всред борове и кедри. Крис уби един заек и докато го пече, Джени с мъка успя да избърсне наболата му от няколко дена брада. Той я притегли към себе си и понечи да я вдигне.

— Така ли ще правиш през целия ни път до Калифорния? — дръпна се тя.

— Надявам се понякога ти да вземаш инициативата — дразнеше я той, а устните му обсипваха лицето и шията ѝ с примамващи целувки.

— Ако не внимаваш, раната ти пак ще се отвори — протестираше Джени все по-слабо и по-вяло, вече усещаше как тялото ѝ тръпне под изкусните му ласки.

След пет дни настигнаха своите хора при Норд Форк на Плейт Ривър. Новината за гибелта на Бю натъжи всички. Уоко бе поразен, защото двамата с Бю бяха неразделни от началото на пътуването им.

Крис разбра дълбоката му мъка, когато по-късно разискваха в кой фургон да настанят Джени.

— Накарай момчетата да почистят един от фургоните за Джени — нареди той. Уоко кимна и си тръгна. — Да пренесат и моите неща там — извика му Крис.

Уоко учудено се обърна.

— Значи намери начин? — промълви той и в яда си сините му очи светнаха със стоманен блясък.

Крис вдигна учудено вежди, недоумяваше откъде идва тази му враждебност.

— Защо се противопоставяш?

— Защото акълът ти е между краката — сопна се Уоко — и само с това можеш да мислиш.

— Какво искаш да кажеш? — яростно извика Крис.

— Това момиченце току-що е загубило брат си. Няма вече никого на света, а ти гледаш да използваш. По дяволите, не можеш ли да различиш една истинска лейди от твоите курви?

Разгневен Крис цинично заключи:

— Да ти кажа ли, мили приятелю? Те са все едни и същи, когато са проснати по гръб и те чакат — процеди през зъби с презрение той.

Очите на Уоко помръкнаха от болка.

— Не предполагам, че си такъв мръсник! — извика той, обърна се и забърза да предаде нареждането.

Тази нощ Крис я люби необуздано и диво. Накрая я обърна по корем и вкара члена си в дупето ѝ. Тя изстена от болка. Той свърши и легна до нея, а Джени остана неподвижна, измъчена и незадоволена.

— Защо го направи — питаше тя и сълзите течаха от очите ѝ.

— Време беше да разбереш, че мъжът има възможност да се задоволява и по друг начин — отсечено отвърна той.

Знаеше, че говори глупости. Още от началото, когато започнаха да се любят, Джени се беше показала като очарователна и отзивчива ученичка, готова да приеме без задръжки всички начини, които той ѝ бе показал, доставящи удоволствие и на мъжа и на жената. С естествените си отговори и импровизации го бе довеждала до такива еротични изживявания, каквито той не бе и предполагал, че съществуват. Докосването на пръстите или езика ѝ до тялото му го възбуждаха така, както това не бе се случвало с никоя друга жена досега. Дълго след като той заспа, Джени остана будна объркана и наранена от тази му постъпка. Това беше някакъв нов, непознат Крис. Досега, независимо от страстта си, винаги се бе показвал като нежен и деликатен любовник. На какво се дължеше тази промяна? Дали вече ѝ се бе наситил? Навярно бе от онези мъже, които победата възбужда, а капитулацията — отегчава!

Рано на другата сутрин вече бяха готови да преминат реката. Беше твърде дълбока да бъде прегазена, а сега от обилните дъждове течеше огромна и страшна и преодоляването ѝ изглеждаше твърде опасно. Мъжете вече бяха направили солиден сал. Наредиха провизиите си на него и конете, между които и Отело, а останалите неща вързаха от страни на сала, за да бъдат влачени по водата. Фургоните, здраво завързани един за друг щяха да бъдат влачени зад сала. Всеки от мъжете зае съответно място с дълъг прът в ръка и така импровизираната им лодка се впусна в опасното течение на реката.

С всички сили екипажът се стремеше да държи сала под контрол. Неспособен да се включи пълноценно поради ранената си ръка, Крис ги насърчаваше с думи и ги предупреждаваше за евентуална опасност.

Джени извика от ужас. Някои от конете се бяха отвързали и паднаха във водата. Те безпомощно се бореха, докато течението ги понесе надолу. От фургоните също изпадаха разни вещи и бързо изчезваха във водата.

Викове на възторг огласиха благополучното достигане на отсрещния бряг. Крис радостен грабна Джени със здравата си ръка, плътно я притисна и я свали от сала.

Бързо се приготвиха и след час потеглиха отново.

През този ден Джени забеляза враждебността между Крис и Уоко. Вечерта, когато останаха сами с Крис във фургона, тя го запитва за това.

— Той не одобрява факта, че спим заедно — кратко и без повече обяснения ѝ отвърна той.

През последвалите нощи продължаваше да я люби все така грубо и агресивно, но гневът му сякаш бе насочен повече към него самия, отколкото към нея. Все пак не повтори опита си от предишната нощ, който така много я бе разстроил.

Не беше естествено такава дълбока дружба, каквато съществуваше между Крис и Уоко да бъде трайно помрачена. Когато стигнаха Индепенданс Рок лошите чувства помежду им се бяха изпарили. Джени помагаше на Пит да приготвят вечерята, когато Крис се появи.

— Пит, ще ми се разсърдиш ли, ако те лиша от чирака ти? — попита той с обичайната си подкупваща усмивка, която не се бе появявала на лицето му от няколко дни.

— Ами да — отвърна Пит, — нейното присъствие прави работата ми приятна.

— Единственото нещо, което днес направих, беше да помогна при направата на бисквитите — засмя се Джени.

— Къде отиваме? — попита тя, когато Крис я хвана за ръка и я поведе.

— Там горе — посочи той с глава върха на скалите.

Джени изпита възхита и удивление от невероятно красивия пейзаж, простиращ се пред тях. Водите на реката лъкатушеха през равнина, обградена отвсякъде от причудливо оформени скали. В далечината се издигаха високите върхове на Скалистите планини, величествени и зловещи.

— Запленена съм от тази страна — възкликна тя с блеснали очи.
— Толкова е огромна и така разнообразна.

Преди да си тръгнат се опитаха да издълбаят инициалите си, за да останат между стотиците други на скалите.

Привечер отидоха до лавката в подножието на скалите. С типично женско любопитство тя пробваше една от изложените шапки, когато с крайчеца на околото си забеляза двама скитника. При вида на брадясалите им лица я обзе отново ужаса, изживян със смъртта на Бю. Пребледня и се разтрепери. Крис се бе обърнал към нея, за да ѝ покаже едно огледало с ръчно изработена рамка, което бе открил между изложените на тезгяха стоки. Изплашен от вида ѝ бързо се приближи.

— Какво има — загрижено запита той.

Проследи погледа ѝ, видя двамата скитника и мигом разбра причината за страха ѝ. Джени стоеше скована на мястото си, а ужасът в очите ѝ нарастваше. Крис бързо я изведе от лавката. Вдигна я в прегръдките си, трепереща, и обезумяла, и я отнесе до фургона. Бързо я съблече и сложи в леглото и легна до нея.

Обгърна я с ръце и плътно я притисна до себе си. Тя се сви до него. Чувството на сигурност, което винаги изпитваше, когато беше в неговите ръце, бавно се завърна. Успокой се, престана да трепери.

— По-добре ли си? — нежно попита той, усетил вече как се отпуска.

Тя само кимна с глава и още по-плътно се притисна до него.

— Джени, мила, не трябва да изпадаш в ужас, всеки път, когато срещнеш някой скитник — съветваше я той.

— Зная — промълви тя, завряла глава в гърдите му. — Сигурно толкова се изплаших, защото внезапно ги видях. Няма да се повтори. Благодаря ти. Не знам какво щях да правя, ако не беше там. Така много съм ти задължена, Крис.

Той се надигна и я погледна. В тези широко отворени очи, подобни на два зелени басейна, човек можеше да се удави.

— За бога, Джени — измъчено простена той, — ощастливи ме с всичко друго, само не с твоята признателност. Не я искам.

Впи жадно и гневно устни в нейните, но когато тя ги разтвори, стана мил и нежен. Покриваше лицето ѝ с целувки, а ръката му галеше гърдите ѝ. С устните си прекара горяща пътека до тях, зърната се втвърдиха, а той продължи надолу. Джени стенеше в захлас, когато

стигна слабините ѝ, но той продължаваше все по-надолу по изящните ѝ крака чак до петите.

Възбудена и възторжена Джени забрави неприятните спомени от преди няколко нощи и с наслада се отдаваше на нежния любовник, такъв, какъвто го знаеше. Той продължаваше да я целува и когато отново стигна до бедрата ѝ тя напълно загуби контрол над реалността, понесена от вълните на любовта. А когато я облада бе така зашеметена, че не чу и собствения си вик на екстаз.

За една седмица успяха да изкачат Скалистите планини. Джени остана учудена, че така лесно то постигнаха. Сякаш сам бог ги бе водил по трудния път в желанието си да има някой, който да го възвеличи в тази огромна естествена катедрала.

Щом приготвиха лагера, въпреки строгите предупреждения на Крис, Джени реши да отиде наблизко и да набере ягоди за пая. Без да се обади на никого, взе кошницата и пое.

Остана прехласната, когато зърна наперената бяла опашка на малко еленче. То пасеше и когато го приближи я погледна с добродушните си блестящо черни очи и бавно се отдалечи на все още нестабилните си крака. Тя го последва в желанието си да го опази, защото явно се бе загубило от майка си. Усмихна се щастливо, когато една огромна кошута се появи и почна нежно да ближе четирикракото си бебе.

Реши, че е време да се връща. Огледа се наоколо и с ужас разбра, че не знае нито къде се намира, нито накъде трябва да тръгне. Изпадна в луда паника, но се насили да се овладее и помисли спокойно. Отчаяно се заглежда дано намери нещо познато, някакъв знак, който да ѝ покаже посоката.

Боеше се, че скоро ще се мръкне, но нямаше представа колко е часа. В планината вечерите са студени и Джени бе наясно, че не може да прекара нощта навън без покрив.

Дали вече бяха забелязали, че я няма и бяха започнали да я търсят?

— Ехо — извика с цяло гърло тя. Подскочи от страх, защото шумът подплаши няколко яребици, които изпърхаха от храстите. С надежда, че ще получи отговор.

Джени извика отново, но и този път зовът ѝ бе последван от мъртва тишина.

Обзе я ужас. Очакваше някаква непредвидена опасност — мечка да я прегazi или глутница виещи вълци да я нападнат. Спомни си пумата, която Бен Фрейзър бе убил миналия ден и почти усети как мъжкарят вече я дебне.

Въображението ѝ работеше бързо и вече се виждаше попаднала в най-различни опасности, само не в тази, която бе надвиснала над нея — появата на скритите дотогава в тревите полуголи диваци.

При вида им за миг остана парализиран от страх, после побягна, но внезапно бе хваната сякаш в клещи от ръцете на други двама, които изникнаха отнякъде.

Груба ръка, миришеца на мечка мас, запуши устата ѝ. Извиха назад ръцете ѝ и здраво ги завързаха зад гърба ѝ. Омотаха с въже и краката ѝ. За няколко минути Джени бе превърната в безопасен вързоп и положена на земята. Един от индианците със заплашителен жест ѝ показва, че трябва да мълчи. Натъпка устата ѝ с прясно сено и я привърза. После индианците извадиха ножове, разпределиха се в кръг и се скриха отново във високата трева.

Внезапно тя дочу някой да вика името ѝ. Изтръпна, когато Крис се появи. Яздеше бавно и внимателно оглеждаше земята наоколо. Спря, сложи ръце около устата си и отново извика името ѝ, сетне бавно продължи нататък.

Джени започна отчаяно да скимти, за да му даде някакъв знак, да го предупреди, че отива към клопката, която му готвят. Усилията ѝ бяха напразни. Диваците изскочиха и свлякоха Крис от седлото, преди дори да докосне пушката си. Нападението бе внезапно, борбата бе кратка и той се намери по гръб на земята с опрян до гърлото му нож.

За секунди завързаха ръцете му и изправиха Джени. Погледите им се срещнаха. В очите им се четеше отчаяние и пълна безпомощност. Единият от диваците развърза краката ѝ, другият възседна Один и с ръка ги прикани да вървят напред, като ги подбутна.

Не след дълго стигнаха до техния лагер. Там ги очакваха двама индианци и младо бяло момиче с бебе на ръце.

Индианците се посъветваха помежду си, настаниха Джени при момичето, а Крис бе отведен на другия край и захвърлен под някакви

дървета. Похитителите им срязаха въжето и привързаха лявата ръка на Крис за ствола на едно дърво, а дясната — на друго.

На светлината от огъня, около който бяха насядали Джени ги видя как говорят и ръкомахат. Усети, че говорят именно за нея. Погледна към Крис. Той лежеше без да помръдне. Погледна и към младото момиче. Ръцете ѝ не бяха вързани, все още държеше спящото бебе.

С гневен вик двама от индианците възседнаха коне и поеха нанякъде. Останалите трима около огъня захванаха да ядат месото, което печеха. Единият стана и напусна лагера, а другите двама шумно се оригнаха и явно не знаеха какво да правят. Джени изтръпна, когато единият от тях се наведе над нея и дългата му коса увисна до тялото ѝ. Той протегна ръка и тъкмо когато се опитваше да я докосне, другарят му извика нещо, сочейки Крис.

Какво му бе съобщил Джени така и не разбра, но „Дългата Коса“ се върна до огъня и взе лъка и стрелите си. Тя с ужас ги проследи. Първият се прицели и стрелата му се заби точно над китката на Крис. После другият пушна стрелата си и тя се заби над другата му вързана ръка. Смееха се весело, увлечени в играта, а Джени виждаше как пот облива лицето на Крис. Следващата стрела се заби в земята, като бръсна ботуша му.

Той стоеше неподвижен без да издаде звук. Индианците умираха от смях, тупаха се по гърбовете и явно много се забавляваха. Джени заплака, защото разбра, че те много бързо ще се наситят на играта си и някоя от следващите стрели ще бъде смъртоносна.

Внезапно десният крак на Крис потръпна и кръвта му шурна. Стрела го бе улучила в бедрото. След миг кръв се стичаше и по двата му крака.

Неочаквано третият индианец се появи като възбудено сочеше към дърветата. Дългата Коса бързо се върна да събере нещата си. За щастие, Джени загуби съзнание, когато видя как първият индианец със злобен смях насочи стрелата си към гърдите на Крис.

ГЛАВА 10

Когато се свести, Джени откри, че е хвърлена като чувал картофи върху гърба на един кон и че е все още със завързани крака и ръце. През нощта съзнанието ѝ от време на време се бе прояснявало и отново бе потъвала в забвение, така че не можеше да прецени колко път са изминали. По силата на слънчевите лъчи предположи, че е някъде към обяд. Наклони глава и успя да види, че похитителите ѝ отново са пет на брой. Единият от индианците водеше Один, коня на Крис и това мъчително ѝ напомни за неговата гибел. Зърна още, че коня, на който бяха младото момиче с детето бе привързан за седлото на другия индианец. Неудобното ѝ положение и нетърпимата горещина ставаха непоносими.

— Моля ви — промълви тя.

Индианецът, който бе най-близо до нея изломоти нещо с гърлен глас на другите и всички спряха. Развърза я и тя се строполи от коня на земята. Не направи и опит да ѝ помогне. Тя лежеше и се мъчеше да раздвижи изтръпналите си ръце и крака. Очите му гневно блеснаха, издърпа я и я изправи на крака, върза отново ръцете ѝ и с жест посочи коня, на който трябваше да се качи.

— Моля ви за глътка вода — промълви Джени.

Той нахално я погледна, сякаш не разбираше какво иска.

— Вода — повтори тя и показа манерката, завързана на седлото на Один.

Индианецът поклати глава и посочи пак коня. Нямаше какво да се прави и Джени с мъка възседна коня.

Продължиха пътя си още около час. Детето се събуди и започна да плаче. Похитителите се посъветваха помежду си и решиха да спрат. Отправиха се към група дървета и слязоха от конете. Пазачът ѝ я свали от коня и я остави сама. Джени се приближи до младото момиче, което отчаяно се опитваше да успокои плачещото бебе.

— Мога ли с нещо да ти помогна? — попита тя.

Момичето я погледна с умоляващи очи. Дете на не повече от десет години, то с мъка сдържаше сълзите си.

— Гладно е — изхлипа то. — Не сме хапвали нищо от завчера.

— Казвам се Джени, скъпа, а ти? — попита мило Джени с надежда да я успокои.

— Името ми е Мери Бет, това е братчето ми Кал — отвърна то. По бузите му се стичаха сълзи.

— Може би ще дадат малко вода за детето — успокояваше го Джени.

Реши да ги помоли. Упъти се към тях, но ужасено извика, когато видя как изведнъж тримата рухнаха на земята, пронизани от стрели.

С пронизващи викове ненадейно три сенки с извадени ножове, скочиха от дърветата. За миг само и двамата други лежаха убити с прерязани гърла, а нападателите им сръчно ги скалпираха.

Джени стоеше смразена, потресена от сечта, станала пред очите ѝ. Письците на Мери Бет я върнаха към действителността. Изтича към нея и я прегърна. Бебето още по-силно се разплака. Притисна я до себе си и с ужас видя как един от нападателите се приближава.

Малко над среден ръст, той излъчваше някаква гъвкава сила. Бе обут в брич, нагоре гърдите му бяха голи. Прави гарваново черни коси се спускаха до раменете му. Не можеше да се проникне в тези непроницаеми очи.

— Моля те, върви си и ни остави — развълнувано говореше Джени.

— Бебето се нуждае от храна? — попита той с дълбок топъл глас.

Джени зяпна от изненада. Окуражи я това, че знае езика ѝ.

— О, да, то е гладно. Трябва нещо да яде.

Той кимна, върна се при другите и двамата му спътници бързо изчезнаха в гората. Взе манерката от седлото на Один и ѝ я подаде.

Джени наля в шепата си малко вода и се опита да я даде на бебето, докато Мери Бет жадно пиеше.

Скоро другите двама индианци се върнаха и донесоха горски ягоди в торбичка от еленова кожа. Той взе една, смачка я между пръстите си и посочи към бебето. Джени кимна с глава и прегърна Кал в ръцете си. Една по една тя мачкаше ягодите и сока им течеше в устата на Кал, а бебето облизваше и остатъците по пръстите ѝ. Мъжът

стоеше до нея с внушителната си осанка и одобрително кимаше с глава. Скоро гладът на бебето бе утолен. Джени събу изцапаните му гащички и го остави голо.

С мъка задъвка изсушеното месо, което им бяха дали, мъчеше се да го омекоти между зъбите си. Вкусът му ѝ бе непознат, реши, че е от бизон. С лекотата на младия човек Мери Бет отдавна бе изяла своето и вече опитваше от ягодите.

Смрачаваше се. Явно техните нови господари бяха решили да пренощуват тук. Джени се облегна на едно дърво и затвори очи. С мисълта си отново се върна към Крис Кирклънд. Съзнаваше, че е виновна за неговата смърт. Спомнеше си за нежността и страстта му през многото дълги нощи, когато бе лежала в ръцете му. Не можеше да повярва, че цялото това мъжество и топлина могат да секнат така бързо като пламъка на свещ, духната от вятъра. „О, Крис — тъжно си мълвеше тя, сълзите се стичаха по бузите ѝ, — не успяхме да си кажем толкова много неща.“

— Ще вземеш одеяло?

Стресната, тя видя пред себе си същия индианец, който ѝ бе дал ягодите, да носи в ръка одеяло. С благодарност протегна ръка и го взе. След като внимателно зави децата, тя се обърна към него.

— Казвам се Джени — започна тя, — а ти кой си?

— Аз съм Чата — отвърна той със същия дълбок глас. — Аз съм сиукски войн.

— Но защо уби другите?

— Те са от племето кроу — с презрение отвърна той.

— Моля те, кажи ми, какво ще правите с нас? — боязливо попита Джени, очите ѝ бяха изпълнени със страха от бъдещето.

— Ще ви заведем при нашите хора — предпазливо отговори той.

— Как си научил да говориш моя език? — попита тя, с надеждата, че ще ѝ разкрие нещо, което да ѝ послужи.

— Научих го от светия бял човек, който живее с нас от много години. А сега спи! — заключи Чата и се отдалечи със същата гъвкава походка.

Мери Бет и детето вече спяха и Джени се нагласи до тях и въпреки страховете си скоро потъна в дълбок сън.

По-късно Чата, застанал над нея се възхищаваше на красивото ѝ лице, успокоено и отпуснато в съня.

— Дженний — промълви нежно той, но само нощта чу думите му.

Събудиха се рано, хапнаха от месото и ягодите и потеглиха на път.

За щастие не вързаха ръцете ѝ, така тя и Мери Бет се сменяха да носят Кал. Джени с мъка се справеше да държи едновременно юздата и бебето, знаеше, че това е непосилно за Мери. Наблюдавайки ги, Чата даде знак да спрат и изчезна в гората. Не след дълго се върна, носеше няколко големи клона. Съвсем набързо тримата индианци ги окастриха и подравниха. Чата съедини здраво отделните парчета, сгъна едно одеяло и здраво върза края му за пръчките. Поставиха бебето вътре. Тази импровизирана люлка закачиха като хамак за седлото на Один, който Джени яздеше.

Учудена от бързината, с която направиха всичко тя с благодарност се обърна към Чата, но срещна все същия непроницаем поглед.

Докато яздеше, Кал приятно се люлееше и доволен играеше с пръстчетата си. Джени се наведе с усмивка и улови малката ръчичка. Обърна се и видя, че Чата я наблюдаваше. Този път долови топлина в очите му.

Вечерта, докато се хранеха, Мери Бет разказа на Джени, че индианците са убили родителите ѝ.

— Мери — попита със свито сърце тя, — видя ли какво стана с белия мъж, който доведоха заедно с мен.

— Простреляха го — спокойно отвърна Мери.

През нощта Джени се събуди и забеляза, че пазача им е задремал. Чата и другарите му спяха дълбоко на другия край на лагера. Прецени бързо, че това е навярно единствената възможност да избягат. Събуди Мери, като притисна с пръст устата ѝ, за да не издаде звук. Стана, бързо се промъкна и изведе един кон навън. Пазачът все още спеше. Даде знак на Мери и взе бебето в ръце. Горещо се молеше да не се събуди и проплаче.

Въпреки че се предвижваха бавно и предпазливо през нощта, при пукването на зората вече бяха се отдалечили значително от лагера. Спряха да си починат и да наберат ягоди за Кал. Към обяд видя отзад в далечината конник и разбра, че ги преследват. За кратко време

разстоянието помежду им се скъсяваше и явно скоро щяха да ги настигнат.

Сърцето ѝ се сви. Не знаеше накъде да вървят, а и разбра, че няма да могат да избягат. Успя да забележи червената превръзка на главата на преследвача и позна, че това е Чата, яздец Один. Ясно бе защо така бързо скъсява разстоянието. Один беше силен жребец, трениран за дълго бягане.

Като стигнаха до хребета, тя погледна надолу към долината. Сърцето ѝ се изпълни с надежда, защото някъде в далечината съзря четири или пет фургона. Забеляза дори и малките фигури на хората, които се мотаеха около тях.

Насочи коня и предпазливо започнаха да слизат. Всяка погрешна стъпка можеше да бъде фатална. Бяха на стотина метра от лагера, когато куршум изсвири пред тях. Джени се обърна. Горестно погледна на хребета стоеше Чата с пушката на Крис в ръце. Разбра, че първият му изстрел е предупредителен, но че втория сигурно ще уцели коня.

За миг се поколеба. Можеха да извървят пеша остатък от пътя, да се затичат през долината към свободата си, но имаха ли шанс да се спасят от куршумите? Щом Чата можеше да улучи коня, каква гаранция имаха да стигнат до лагера невредими?

Втори куршум се заби в земята пред тях и Джени реши какво трябва да прави. Явно той не искаше да ги убие, иначе отдавна можеше да го стори.

— Мери Бет — обърна се към момичето тя, — вземи юздата. Когато стигнеш в дъното на долината, ориентирай се по пушека и насочи коня натам. Каквото и да се случи, не спирай! Аз ви оставям, но не се тревожи. Стискай здраво Кал и пришпорвай коня.

Слезе от коня и го тупна по задницата. Той пое напред, а тя отправи поглед нагоре и видя как Чата захвърли пушката. Обърна се и хвърли последен поглед към близкото спасение, после бавно се заизкачва нагоре.

Чата стоеше неподвижен и безучастно я наблюдаваше. Задъхана и изтощена стигна до върха. Погледите им се срещнаха. Нейният презрителен и предизвикателен, неговият — загадъчен и неуловим. Той се пресегна и тя подаде ръката си. С лекото я вдигна до себе си на седлото. Усети силата на ръцете му, когато я обгърна, за да вземе юздите.

— Може ли да почакам? Искам да видя дали ще стигнат благополучно — помоли тя.

Джени усети колебанието му по това, че мускулите му се напрегнаха. После отпусна юздите, но ръцете му все още я обгръщаха. Докато стояха така и чакаха Джени се облегна на гърдите му и косите ѝ докоснаха бузата му. Очите ѝ се насълзиха, когато зърна как конят с децата достигнало фургоните. Чата обърна Один и те потеглиха.

Мълчаха дълго. Най-накрая Джени ядосано попита:

— Какво, искаш да умориш коня ли? Та той трябва да си почине.

— Сиукският войн не се нуждае от съветите на жена как да се грижи за коня си — презрително отвърна той.

— Добре, но все някой трябва да ти го каже, преди да си го уморил — заяждаше се тя.

— Щом толкова те е грижа за него, аз ще го облекча.

С тези си думи той я сграбчи през кръста и я свали на земята.

— Сега ще видим кой от двама ви по-скоро ще се умори — заключи той.

Джени се намери просната по гръб на земята. Очите ѝ яростно блестяха, едва се овладя да не го изругае.

А Чата величествено седнал на Один с присмехулния си поглед и показваше своето надмощие. Джени отчаяно се стараше да се успокои. Явно бе, че той я предизвикваше отново да избухне.

Надигна се бавно от земята и изтърси дрехата си, после пристъпи надменно като кралица на прием в двора си.

Скоро обаче установи, че ботушите, които бяха голямо удобство за калните пътища, съвсем не бяха подходящи за дълго вървене пеша. Копнееше да спрат, защото усещаше рани и мехури по краката си. Гордостта не ѝ позволяваше да моли Чата за отдых, тя дори не го поглеждаше. Когато той най-после спря, тя се строполи на земята и събу ботушите си. И двата ѝ крака бяха покрити с мехури. Чата изчезна и след десетина минути се появи с някакви листа в ръка. Смачка ги на каша, коленичи до нея и пресегна да хване крака ѝ. Джени бързо се отдръпна. В погледа ѝ се четеше обида и подозрение.

— Това ще те облекчи, Дженний — каза той.

Фактът, че се обърна към нея на име дълбоко я изненада и успокои. Той взе в ръката си изящния ѝ крак и започна да налага

сместа с меките си изкусни пръсти, галеци като крило на пеперуда. След като свърши, Чата стана и без да каже й дума я изостави.

Джени го наблюдаваше, докато той се грижеше за Один и не бе в състояние да проникне в загадъчната му личност. Какъв беше — дивак или цивилизован човек? Жесток или състрадателен? Дали познаваше възвишеността на радостта, екстаза на страстта, отчаянието на мъката или минаваше през земния си живот пасивно и безразлично?

Усетил вперения й поглед в него, Чата се обърна и очите им се срещнаха. Изведнъж с вродената интуиция, с която жените са дарени още от времето на Ева, Джени усети, че този мъж ще играе съществена роля в нейната съдба. Нямахше защо да се бои от него, той не би си позволил никакво физическо насилие.

Удобно се намести, опряла гръб в дънера на дървото и плътно се загърна в одеялото. Лекарството на Чата значително бе облекчило болките й и тя се сгуши в топлата си завивка. Чата приготвяше вечерята им и тя с любопитство продължи да го наблюдава.

Бе хванал два заека в капан и тя не повярва на очите си, когато пусна единия на свобода.

— Защо го направи? — с изненада го попита тя.

Очите му гневно светнаха, неспособен да скрие раздражението си от това, че му държат сметка.

— Съжалявам, Чата, не исках да те упреквам. Просто ми се видя странно, че употреби толкова усилия да ги уловиш, а после върна свободата на единия.

— Но ние нямаме нужда от него. Безсмислено е да убиваш, когато не е необходимо — рязко отвърна той.

— А какво ще кажеш за хората? Беше ли необходимо да убиеш онези индианци?

— Неприятелите трябва да се убиват, ако не искаш да бъдеш убит от тях.

Много внимателно и кротко Джени го попита:

— А аз враг ли съм ти, Чата?

За миг той спря, остана с наведена глава, а после продължи работата си и отвърна с обичайната си лаконичност:

— Ти си враг на моите хора.

— Но аз не ги познавам. Никога не съм ги виждала. Защо трябва да им бъда враг? — разпалено говореше Джени.

— Ти не принадлежиш към сиуксите, следователно си враг.

— Това ми се струва странно — възкликна тя. — Досега смятах янките за единствените ми врагове.

— Не съм чувал за такова племе — отвърна той.

Джени снизходително се засмя.

— Те не са индианско племе. Аз идвам от Вирджиния, една страна много далеч от тук. Там ние водихме война с янките. Те са бели, като мен, но нашите виждания са различни, за това се бихме.

— Успяхте ли да ги победите — попита той.

— Не, ние бяхме победени.

— Значи те все още са ти врагове.

— Войната свърши. Ние се предадохме и приехме, че сме победени.

— Един сиукс никога не би се признал за победен — заяви Чата с презрение. — Ние предпочитаме да загинем в боя, вместо да живеем и да остареем. Врагът винаги е враг.

— Наистина ли вярваш в това? Нима наистина ти ме смяташ за свой враг, Чата? Нима мислиш, че аз ще ти навредя по някакъв начин?

За първи път, откакто бяха започнали разговора си, Чата вдигна глава и внимателно се вгледа в нея. Този поглед сякаш проникна до дъното на душата ѝ.

— Каквото и да сме сега и каквото и да се случи в бъдеще, нещо дълбоко в мен ми казва, че ти и аз не сме и никога няма да бъдем врагове, Дженний.

Дълго след като той заспа, Джени остана будна и премисляше тези му думи. Той повече не бе казал нищо, не бе се опитал да я приближи. След като се навечеряха легна и заспа, без да я завърже.

На следната сутрин, докато ядяха оскъдната си закуска, Джени тайно го наблюдаваше. Беше отново непроницаем. Държеше се така сякаш тя не съществуваше и нито веднъж не я погледна.

Накрая, неспособно повече да сдържи женското си любопитство, тя изтърси:

— Защо не ме върза снощи? Не се ли опасяваше, че пак ще избягам?

— Не бе необходимо. Нямах да избягам — отвърна съвсем безучастно той.

— Защо си толкова уверен? Без децата щеше да ми е по-лесно —
избухна тя.

Той я погледна продължително и каза:

— Ако не бе опитала да избягаш поне веднъж, щеше да е
позорно за теб. Ако беше успяла, позорът щеше да е мой. Но ако
мислиш, че би имала някакъв шанс да опиташ отново, показва, че не
знаеш нищо за сиуксите.

След миг Чата яхна коня си и бе готов да тръгне. Джени остана
неподвижна в очакване на някакъв знак. Той я вдигна без всякакво
усилие на коня до него.

Докато яздеха тя с тревога си мислеше за бъдещето и защо
съдбата ѝ бе изпратила този мъж.

ГЛАВА 11

Лагерът на сиуксите беше огромен, имаше поне четиридесет колиби. Бяха пътували през целия ден без да разменят нито дума. Пристигнаха чак вечерта и Чата внимателно я преведе през лагера, а жените и децата се тълпяха наоколо им. Кучетата ръмжаха и лаеха Один.

Спря пред голяма червена колиба в средата на лагера. Джени видя двамата индианци, които при нападението бяха с него, да се приближават. Тримата си пошушнаха нещо и влязоха в колибата.

Джени остана на гърба на Один. Не смееше да помръдне. Усещаше подигравателните и враждебни погледи на тълпата, събрала се около нея. Жените подвикваха нещо, което тя не можеше да разбере. Чувствуваше се като в капан всред тези агресивни индианки. Децата я замеряха с кал.

След известно време, което ѝ се стори безкрайно, Чата се появи, придружен от още няколко индианци. Каза нещо на заобиколилите ги и те почнаха да се разпръсват. На нея даде знак да слезе от коня.

Насреща ѝ пристъпи младо момиче на не повече от четиринадесет, петнадесет години. Блестящата ѝ черна коса бе сплетена в две дебели плитки, стигащи до кръста. Джени усети топлота в погледа ѝ.

— Ти дойде — промълви момичето.

Джени се огледа за Чата, но не го видя. Въведоха я в една колиба. Стоеше уплашена и безпомощна, докато няколко жени грубо свалиха дрехите ѝ. Младото момиче откопча верижката с пръстена на Джош от врата ѝ. Остана напълно гола. Завиха я в едно одеяло.

Младото момиче я улови за ръка и я въведе в друга по-малка колиба. Свали одеялото от раменете ѝ и я остави сама.

Джени се огледа объркано и уплашено. В средата на помещението имаше яма, пълна с нагreti камъни. Какво се канеха да правят с нея? Дали щяха да я изтезават? Сърцето ѝ биеше лудо, а нетърпимата горещина я задушаваше. Внезапно процепът, който бе

нещо като врата, се разтвори. Тя се сви от страх и се опита да прикрие голотата с ръцете си.

Чата влезе и затвори отвора. Одеялото, с което бе загърнат се свлече и той пристъпи гол към нея.

— Не, моля те — изплака тя. Трепереше и отстъпваше назад.

Той пресегна, взе ръката ѝ, с която прикриваше гърдите си и я придърпа.

— Седни — каза той и двамата седнаха на земята. Загреба с кратунка вода и я плисна върху камъните.

Облаци от топла пара се издигнаха и изпълниха малката колиба. Чата повтори неколkokратно това, като от време навреме спираше сякаш казваше някаква молитва.

— Трябва да се измием — каза той. — Така ще се пречистим.

Джени бе напълно омаломощена от обгръщащата я пара. Мъчеше се да си поеме въздух, усещаше че губи съзнание. Политна, а той я грабна и я вдигна. Ръцете ѝ обгърнаха врата му, главата ѝ клюмна на гърдите му. Опомни се едва, когато усети свеж полъх. Чата бе нагазил в близкия поток. Все още я носеше на ръце. Отвори очи и срещна загадъчния му поглед.

След като излезе от водата, той я отнесе в една от колибите. Остави я, отстъпи назад и бавно прокара поглед по цялото ѝ тяло. Джени с ужас видя как членът му набъбва. Протегна умолително ръка и заотстъпва назад.

— Моля те, недей! — проплака тя.

— Знаеше, че това ще се случи, Дженний — отвърна той и се приближи до нея.

— Не бързай, Чата. Моля те, почакай! — умоляваше го тя. — Трябва ми малко време. Не съм готова още за това.

— Ти вече си моя жена, Дженний. Аз го съобщих на Съвета — отвърна той.

Тя се смрази, неспособна да разбере смисъла на думите му.

— Искаш да кажеш, че сме женени? — с ужас попита тя.

Чата я вдигна на ръце и внимателно я положи на кожения тюфлек. Наведе се над нея.

— Ние сме свързани един с друг, Малко Пламъче — промълви той и впи устни в нейните.

Джени не отвърна на милувката му, а той целуваше вече гърдите ѝ. Лежеше неподвижна, не смееше да му се противопостави, събираше сили да издържи и това изнасилване. Но скоро почувствува приятна възбуда и премала в слабините от докосването на устните му. Бе потресена от факта, че коварното ѝ тяло я предава. Усети как гърдите ѝ се втвърдяват под ласките на езика му. Несъзнателно устните ѝ се разтвориха податливо, а той продължаваше да я целува и гали. Едва сега схвана — тялото ѝ бе усетило преди тя да осъзнае, че Чата не я изнасилва, а я люби.

Лек стон се изплъзна от устата ѝ, когато усети члена му между краката си и тялото ѝ конвулсивно се изви в дъга, за да го посрещне. „О, господи — мислеше си тя, а ръцете ѝ го обгръщаха — какво правя? Наистина ли не съм в ред?“

Устните му бяха на гърдите ѝ, галещи и всмукващи и ръката му я милваше. В нея вече бушуваха пламъците на страстта.

През нощта в неспокойния си сън стенеше и зовеше Крис. Чата нежно я притисна и се помъчи да я успокои.

В зори, обзет отново от страст, той я събуди. Любуваше се на невероятната ѝ красота и нежна усмивка озари строгото му лице.

Този път усети изцяло нейния плам, докато споделяха рядкото и скъпоценно изживяване на истинските любовници — върховната радост, че можеш да даваш, а не само да получаваш.

Джени отвори очи и видя същото младо момиче, седнало до леглото ѝ с кръстосани крака и вперило поглед в нея. Огледа се страхливо наоколо с надеждата да зърне Чата.

— Брат ми си отиде — успокои я момичето.

— Брат ти? — сконфузено я попита Джени. — Чата е твой брат?

Момичето топло ѝ се усмихна.

— Името ми е Утринна Звезда. Аз съм сестра на Чата.

— Ти говориш чудесно английски, Утринна Звезда — похвали я Джени. Вече се бе успокоила.

— Отец Майкъл ме научи на твоя език — гордо каза то.

— Трябва да си била много старателна ученичка, за да го научиш така добре.

Момичето засия от похвалата ѝ.

— Донесох ти някои дрехи да се облечеш.

Тя посегна зад себе си и извади рокля и чифт мокасини. Роклята от еленова кожа бе с нагръдник, бродиран със сложни геометрични фигури. Красиви ресни украсяваха ръкавите и копчетата.

— О, но тя е прекрасна! — възкликна Джени. — Ти ли я уши?

Утринна Звезда кимна утвърдително с глава. Джени бързо я облече.

— Великолепна е! Благодаря ти много.

Изми се, а момичето среса дългата ѝ коса в две изящни плитки. Излезе навън и остана изненадана колко различно изглеждаше лагера на дневна светлина. Колибите бяха боядисани разноцветно, а на някои имаше и рисунки. Повечето от тях показваха сцени от живота на война, който я обитаваше. Жените седяха на групи наоколо и готвеха. Същите тези жени, които миналата нощ ѝ се присмиваха и подиграваха, сега любезно я поздравяваха, предлагаха ѝ подаръци — гамаши от еленова кожа, саморъчно направени обици, наниз от еленови зъби и пухести вълнени одеяла.

Джени не можеше да побере в ръце всичките дарове и се опитваше само да им поблагодари.

— Защо е всичко това? — шепнешком попита тя Утринна Звезда.

— Така изразяват почитта си към жената на брат ми, които е велик ловец и винаги дели с тях всичко, което има. Такъв е обичаят ни. По този начин изразяват признателността си.

— А какво трябва да им дам в замяна? — разтревожено попита Джени.

— Трябва да приемеш всеки подарък — предупреди я момичето.

Джени забеляза, че мъжете не се включват в този обред на даряване и дори не я поглеждат. Огледа се наоколо за Чата. Видя го да стои до оградата и радостно извика:

— Ето го Чата. Хайде да идем при него.

Утринна Звезда я улови за ръка и я спря.

— Не е редно това — предупреди я тя. — Не подхожда на нашите нрави. Днес Чата трябва да даде много от конете си и хубавия си щит на Червената Брада и Цонта.

— Защо? — попита Джени.

— За да заплати за теб и за двете деца, които избягаха.

— Какво значи това, че ме купува ли?

— Цялата плячка принадлежи на онези, които са извършили нападението. Когато Чата събщи, че ти ставаш негова жена, това значи, че ще заплати загубата на останалите. Трябва още да плати и за момичето, бебето и коня, които не доведе тук. Ти му струваш твърде скъпо, мила сестрице. Ще са му нужни доста години, за да спечели отново всичко, което днес дава.

— О, боже, надявам се, че няма да съжالياва за това — нацупи се Джени и тайно погледна към оградата.

По-късно в колибата, докато решише косата си Джени усети, че Чата я гледа. Спря, извърна се към него и смело го попита:

— Защо ме взе за жена?

Леко раздразнен, но без да промени израза на лицето си, той отвърна:

— Може би, защото Червената Брада и Цонта нямаше да имат търпение да отговарят на безбройните ти въпроси.

Въпреки че знаеше колко сериозен е въпросът, който разискват, Джени се усмихна.

— Чата, мислех, че притежаваш някакво чувство за хумор. Трябва да е ужасно трудно да бъдеш толкова сериозен през всичкото време, когато сигурно като всеки човек ти се иска да се засмееш.

— Жената на сиукса не трябва да говори по този начин на съпруга си — предупреди я той, но очите му весело искряха.

Джени отметна одеялото и легна до него.

— Мисля, че по тази причина няма да мога да бъда добра съпруга, Чата. Кажи, защо ме взе за твоя жена? То се знае, че можеше да ме имаш и без да ме направиш своя съпруга.

Той протегна ръка и почна да си играе с къдриците ѝ, а после някак колебливо каза:

— Ние, сиуксите вярваме, че трябва да се докоснеш до неприятеля си, за да си сигурен, че си го победил. Но когато те видях, Малко Пламъче, ти докосна нещо дълбоко в мен. Всъщност трябва да приемем, че ти си победител.

Тя се взря в него, сякаш искаше да долови дълбочината на чувството му към нея.

— От самото начало още усетих, че помежду ни има нещо недоизказано, но дали това е достатъчно? Не зная нищо за вашите обичаи, начинът ви на живот е съвсем различен.

— Ще свикнеш, Малко Пламъче.

Джени бързо се приспособи към новия си живот. Утринна Звезда я поучаваше през целия ден, а когато нощем бяха сами с Чата, той търпеливо ѝ обясняваше за техните навици и обичаи.

В една от тези вечери Джени се сети за верижката си с пръстена на Джош.

— Какво стана с верижката ми? Взеха ми я, когато пристигнахме.

— Не ти ли е достатъчно това, което имаш? — попита той.

— Непрекъснато я носех на врата си, защото на нея беше пръстенът на брат ми, единственото нещо, което имам от него. Той загина във войната.

— Добре е да жалиш за своя брат, особено щом е загинал в битка. Ще я потърся — обеща ѝ той.

На следната вечер ѝ я донесе и Джени радостно я окачи на шията си. През нощта сънят ѝ бе неспокоен, отново изпълнен с образите на Беки, Бю и Крис Киркълънд.

В месеците, които се нижеха един след друг, тя бе спокойна и доволна. Чата бе на почит и всички с обич я бяха приели като негова жена. С изненада научи, че Бягащата Мечка, баща на Чата и Утринна Звезда, е главатарят на племето.

Двете с Утринна Звезда станаха близки приятелки и непрекъснато бяха заедно. Тя някак запълни празнотата от липсата на Беки.

Много неща от обичаите на сиуксите ѝ се виждаха странни. Потръпваше от ужас при вида на някой скалп, веец се на копие и не бе в състояние да вземе участие, когато празнуваха победите си. И все пак това бяха честни, енергични хора, дълбоко привързани помежду си.

Любовта ѝ с Чата бе най-голямата ѝ радост. Спазваха сиукските обичаи и не се явяваха заедно на публични места, но през нощта, когато оставаха сами, с радост се наслаждаваха на взаимната си привързаност.

Чата бе толерантен. Търпеливо понасяше добродушните насмешки на Джени към мъжкото господство и всевластие. Нежно я предизвикваше, даваше ѝ да разбере, че има не само физическа, но емоционална нужда от нея.

Именно през тези дълги нощи на близост Джени постепенно разбра характера и мъдростта на своя съпруг. Сърцето ѝ се изпълваше

с гордост и задоволство, докато лежеше ноцем до него. Чувствуваше се закриляна от силата му и опиянена от чувството, че е част от него.

ГЛАВА 12

През една есенна нощ Чата ѝ обясняваше техния календар.

— Сега сме в месеца на Падащите Листа — каза той.

— За нас този месец е октомври — обясни му Джени. — След това идва ноември, после декември, а от януари започва Новата година.

— Тъй като живеем със сиуксите, няма ли да е по-разумно, Малко Пламъче, да научиш нашия език.

— Утринна Звезда непрекъснато ме учи на вашия език — отвърна Джени. — Но аз никога няма да го говоря така добре, както ти говориш английски. А и на моя език може да си кажем толкова много неща. Как да кажа на вашия език „обичам те“?

— А какво значи това?

— Любовта е чувството между мъжа и жената, това, което усещаме един към друг.

С дяволита усмивка Джени прегъна края на кожата, върху която седяха и изрисува на прашната земя едно сърце. После написа с печатни букви „Чата обича Джени“ и прекара пръст по контурите на нарисуваното сърце.

— Това е символът на любовта за белия човек — обясни му тя. — Първата дума е твоето име, ЧАТА — показва му я тя, — втората дума е ОБИЧАМ, а последната е моето име ДЖЕНИ.

Той се усмихна и кимна с глава, че е разбрал. Извади ножа си и нарисува друго сърце. Съсредоточено преписа нейните букви, но така — „Джени обича Чата“. Свърши и се облегна назад със самодоволна усмивка.

— О, ти се мислиш за много умен — засмя се Джени. Бутна го назад, легна върху него и двамата сърдечно се разсмяха. Внезапно той престана да се смее и я притисна до земята, но погледът му бе любещ и нежен.

— Никакъв символ и никакви думи не могат да изразят чувствата ми към теб, Дженни — промълви той, като потърси устните ѝ.

На другия ден разтуриха лагера и се отправиха към мястото за зимуване. Джени се учуди как се справиха с всичко бързо и незабелязано. Седмица по-късно вече бяха устроили напълно новия си лагер така, сякаш винаги са живели в него.

Заедно с Утринна Звезда решиха да пообиколят наоколо и да съберат орехи за зимата. Чата ги настигна и се присъедини към тях.

Привлечена от причудливата форма на една скала Джени безгрижно се заизкачва нагоре по нея. Ненадейно се подхлъзна, загуби равновесие и се свлече надолу. Единият ѝ крак се заклеци в цепнатината между два грамадни каменни блока. Болката бе непоносима. Всичките ѝ опити да го извади останаха напразни. Чата и Утринна Звезда се опитваха да разместят камъните, но не можаха и да ги помръднат.

— Не сме далече от лагера — каза Чата на сестра си, — качи се на коня и доведи някой да ни помогне.

— Моля те, побързай — молеше я Джени, — ужасно ме боли.

Утринна Звезда кимна и препусна, а Джени и Чата отново напразно се опитваха да освободят крака ѝ. Накрая се отказаха.

— Стой без да мърдаш — съветваше я той. — Това е най-разумно.

Шумът от внезапното излитане на няколко яребици от съседните храсти привлече вниманието му. Инстинктът му на ловец му подсказа, че нещо ги е уплашило. Ръмженето, което се чу, потвърди съмнението му. Той безшумно се изправи.

— Какво е това? — попита Джени, уплашена от неговата тревога.

В отговор на въпроса ѝ, зад дърветата тромаво изскочи огромна мечка. Джени остана зяпнала от ужас при вида на страшния звяр и с неистови усилия се помъчи отново да освободи крака си.

Чата извади ножа си и здраво го стисна в ръка. Мечката го видя и се изправи на задни лапи. Джени я гледаше, хипнотизирана от огромните ѝ размери. Беше поне три метра.

— Бягай от там, Чата — викаше му тя. — Поне ти можеш да се спасиш. Качи се на скалата, там не може да те стигне. Изключено е да се справиш с нея.

— Тихо, Малко Пламъче — успокояваше я той.

— Моля те, Чата — настояваше Джени, — поне ти се спаси.

— Искаш от мен да направя това, което ти не би направила — отвърна той и нежно я погледна. — Каквото и да се случи, стой без да мърдаш, така може и да не те забележи — увещаваеше я той.

Отстъпи леко назад и още по-силно стисна ножа си. Мечката се обърна към него и започна да се приближава. Отвърна с рев на изпречилото ѝ се предизвикателство. А той продължи да отстъпва като подвикваше, за да отвлече вниманието ѝ от Джени. Внезапно тя замахна с такава сила, че би могла да го сплеска с огромната си лапа. Чата се наведе, избягна удара и я нарани в гърдите. Разярена мечката се хвърли върху него, но той пак успя да се измъкне и да забие ножа си в сърцето ѝ.

Безпомощно падна на земята, а животното зловещо изрева, отворило широка паст, готова да го погълне. Ненадейно шест стрели едновременно го пронизаха. Огромната маса за миг остана неподвижна, а после се строполи с трясък на земята.

Учуден Чата се обърна и видя Утринна Звезда с шест сиукски войни. Те скочиха от конете си и се втурнаха към мечката, за да се уверят, че е мъртва.

Чата изтича при Джени и тя обляна в сълзи, обви ръце около врата му. Напразно се опитваше да не даде израз на чувствата си, очите му го издадоха.

С общи усилия седмината едва помръднаха камъните и Утринна Звезда измъкна крака на Джени. За щастие не бе счупен. Мъжете се погрижиха да натоварят и отнесат убитата мечка.

Тази нощ Джени притискаше Чата плътно до себе си. Ако сестра му не бе успяла навреме да се върне, нямаше да бъдат живи. Макар той да смяташе, че спасението им се дължи единствено на храбростта на сиукските войни, Джени мълчаливо поблагодари на бога за неговата намеса.

Следващият ден им донесе нови вълнения. Сивият Орел съобщи, че е видял наблизом стадо бизони. Ловците грабваха оръжие и заминаха.

Ловът им бе сполучлив, запасите от месо за зимата бяха осигурени. Всички бяха уверени, че победата им над мечката и появата на така жизнено нужните им бизони бе знак, че Великият Вакан така е

благосклонен към тях. С голямо празненство почетоха това предзнаменование.

Настъпи зима. Джени бе щастлива, не се плашеше от студа и снега. Имаха в изобилие месо и Чата рядко напускаше лагера. Зает бе само с участието си в племенния съвет, а останалото време прекарваше с Джени в уютната им колиба.

Приготвяше нови стрели, за да попълни запасите си. Направи красив лък на Джени и ѝ обеща напролет да я научи да си служи с него.

Джени разчерта една дъска и с оцветени камъчета го научи да играят на дама. И така през дългите зимни вечери играеха или просто лежаха прегърнати и говореха за миналото си.

Чата много се учуди като разбра, че презимето ѝ е Хънтър. Реши, че това е благоприятен знак. Ловът бе жизненоважен за сиуксите.

През една от тези нощи той ѝ разказа за предишния си брак. Описа ѝ с болка как индианци от племето кроу са убили жена му и двамата му сина. Тя слушаше ужасната история за мъчителната смърт на близките му и едва сега разбра причината за дълбоката му омраза към това племе.

Друг път весело си приказваха за възрастта си.

— Имам зад себе си тридесет и седем лета — зави Чата.

— Значи си бил на шестнадесет години, когато аз съм се родила — бързо пресметна разликата им Джени.

— По твоето броене значи тогава съм изпълнил Слънчевия танц. По нашия обичай всеки младеж, когато му дойде времето, трябва да го изпълни — гордо каза той.

По-късно Джени щеше да научи значението на този ритуал.

Снеговете почнаха да се топят и Джени с изненада научи, че пак ще местят лагера си.

— Не мога да разбера защо непрекъснато се местим — възропта тя.

— Ние не сеем, затова трябва да следваме стадата бизони — обясни ѝ Чата.

— Няма ли да е по-разумно да се установите на едно място и да почнете да сеете, отколкото да се скитате като номади и да залагате на

късмета си да намирате храна — раздразнено каза тя.

Чата настръхна.

— Не се осланяме на късмета си. Ние сме ловци. Много умение и смелост се изисква, за да осигурим храната си. Не подобава сиукските войни да чоплят земята като стари баби, за да намерят някое коренче — презрително ѝ отвърна той.

Джени знаеше, че започва безсмислен спор, но не можа да се въздържа.

— О, тези четири добродетели — храброст, кураж, щедрост и мъдрост, с които всеки сиукс се гордее — изброи ѝ ги пренебрежително тя. — Прощавай, но не мога да открия някаква особена смелост в това да забиваш стрели в безпомощно животно. Не е и голям кураж да скиташ из горите и да оставяш жените да вършат всичката работа. Не виждам и никаква щедрост в това да даваш на другите от лова си, тъй като ти сам не можеш да го изядеш. Ако за всичко това е необходима мъдрост, то вие сиуксите живеете съобразно своите желания.

— Не ми се нрави този разговор, Дженний.

Джени усети болката му и се засрами. Знаеше, че в яда си нарочно бе преувеличила и изопачила всичко. Зарови глава в гърдите му и го обгърна с ръце през кръста.

— Прости ми, Чата. Не знам и аз защо наговорих всички тези ужасни неща. Гордея се с теб. Обичам твоите хора толкова, колкото и моите.

Усетил искреността на думите ѝ, гневът му стихна. Вдигна я като перце и я положи на леглото.

— Мое Малко Пламъче — промълви той и погали лицето ѝ, — ти си само дух и огън. Какво да правя с теб? Погледна ли те сърцето ми прелива от радост. Не зная нищо друго, освен, че не мога без теб. Мога да те обявя за „витковин“, което значи невярна съпруга. За наказание да ти отрежа носа и така да се спася от изкушението. — Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ. — Но няма ли пак да се изкуша, като зная прелестите и топлотата на това тяло? Може би трябва да бият барабаните и да съобщя, че се разделяме. Тогава всеки, който те пожелае, може да те има.

— Това ли искаш, Чата? Нима ще ти е безразлично с кого прекарвам нощите си? Нима няма да страдаш, ако знаеш, че лежа в

ръцете на Червената Брада или устните на Цонта са върху моите?

Той зарови глава в косите ѝ.

— Ти си една изкусителка! Говориш лоши неща. Трябва да отрежа езика ти, та никога вече да не можеш да ги кажеш.

— Но така ти ще се лишиш от това удоволствие — въздъхна тя и леко прекара езика си по ухото му.

Победен легна по гръб, а Джени бавно очерта с езика си устните му, преди той да ги разтвори за една безумна целувка. Внезапно я дръпна за косата и я отдалечи от себе си.

— Шаманът е прав, ти си ме омагьосала — изпъшка той и силно я притисна.

Тя изви глава.

— Това ли ти каза този всезнайко?

Чата нямаше никакво желание да продължават този разговор. Устните му попаднаха на гърдта ѝ, която му се бе изпречила.

— Не, почакай. — Джени въздъхна и примаяля затвори очи. Първата вълна на възбуда разтърси тялото ѝ. — Искам да знам какво ти е казал този клюкар.

Но Чата пламенно продължи ласките си и вече съвсем не я беше грижа кой какво е казал. Чувството надви над разума ѝ.

Чата наблюдаваше как Джени повече от половин час търси нещо между дрехите си. Дори за флегматичен сиукс това бе твърде дълго. Накрая я попита:

— Какво търсиш, Малко Пламъче?

— Виждал ли си верижката ми? — с безпокойство запита тя.

Той поклати глава.

— От кога я няма?

— Преди два дни я свалих и я прибрах при другите неща, но сега я няма. Не мога да разбера какво е станало. Така много внимавам да не я загубя.

— Ами тогава трябва да е някъде тук — логично отвърна той.

Двамата започнаха усилено да търсят. Обърнаха кожата по пода, претърсиха всичките дрехи, но не можах да я открият.

Джени тъжно въздъхна. Това бе единствената ѝ връзка с миналото.

Още на другия ден съвсем забрави за това. Всички бяха развълнувани, че отец Майкъл Хелорън е пристигнал. Утринна Звезда радостно изтича при нея и ѝ съобщи, че отецът е с баща ѝ, Бягащата Мечка, и с всички членове на Съвета.

Джени бе на тръни. Непокойно очакваше срещата с този човек, който индиректно се бе намесил в живота ѝ. Когато Чата се появи заедно с него на входа на колибата им, тя се втурна да го поздрави.

Отец Хелорън бе с нисък ръст на около шестдесет години. Косата му бе побеляла, но очите му искряха с младежки плам. Чата тактично се отдалечи, така че двамата да могат да си поговорят насаме.

— Католичка ли си, мое дете? — мило я запита отецът.

— Не, отче, възпитана съм като презвитерианка.

— Кога бе пленена от сиуксите? — продължи да пита той.

— Трябва да беше някъде през август миналата година. Май не съм загубила ясна представа за месеците. Всъщност бях пленена от племето кроу, а Чата ме спаси.

— Спасил? Не звучи ли това малко странно? — усмихна се отецът.

— Той никога не ме е малтретирал. Взе ме за своя жена и ние се обичаме.

— Чата е деликатен човек — съгласи се отецът. — Когато за първи път дойдох, беше само на шест години. Едно необикновено будно и любознателно дете. За съвсем кратко време успя да научи английски. Винаги съм го оприличавал на младия Йошуа от Стария Завет — безстрашен, но благочестив млад воин с вродени качества за водач. Само в едно ме разочарова. Не можах да го покръстя в християнството — забеляза с топла усмивка той.

Джени се усмихна очарователно.

— Той така се гордее, че е потомък на сиуксите. Не би им изневерил по никакъв начин.

— Дори не и заради теб, Джени?

— Не бих си позволила да поискам от него никога това, отче. Това би го съсипало.

— Сега разбирам. Ти си доволна от живота си с тях — каза той.

— Доволна съм, че съм с Чата — искрено с блеснали очи отвърна Джени. — Не мога да отрека, че понякога ми липсва чаша кафе или възможността да послушам приятна музика или да почета

някоя хубава книга. А можеш ли да си представиш как мечтая да захая парче пресен хляб, намазан с масло? Но всичко това е без значение в сравнение с това, което имам. С това, което Чата ми дава.

— Имаш ли семейство? Безпокои ли се някой за теб?

— Не, отче. Всичките ми близки загинаха през войната, най-малкият ми брат загина при пътуването ни. Нямам никой друг, освен Чата.

— Но, Джени, мила, та той е изложен на опасност всеки ден. Какво ще правиш, ако се случи нещо с него?

— Просто отхвърлям тази възможност — твърдо отговори тя. — Нищо не може да му се случи. Ако на небето има бог, той не може да позволи това.

— Така ми се иска да подкрепя тази ти вяра — тъжно промълви отецът, — но ти знаеш, че никой не е безсмъртен. Поговорих с Чата и разбрах колко много се е променил. Великолепна и вдъхновяваща е вашата любов и ще се моля тя да бъде без край. Но все пак, мое дете, трябва да бъдеш готова и за нещо, което неочаквано може да те сполети.

Всички в лагера обичаха и почитаха отец Хелорън. Освен близостта му с Чата и Утринна Звезда, той бе приятел и на баща им, Бягащата Мечка, с когото прекарваше вечерите в приятни спомени за миналото.

Отецът бе приятно изненадан, че под влиянието на Джени, Чата така е обогатил английския си и ахна от почуда, когато той му предложи да играят на дама и накрая го победи.

Тайно наблюдаваше младата двойка, радваше го откритието, че между тях съществува дълбока обич и уважение един към друг. Помоли се дано успеят да я съхранят такава и никоя змия да не може да проникне в техния рай.

ГЛАВА 13

Месец юли или месецът на Зреещите Череша, бе времето на дългоочаквания Слънчев танц. Лагерът се оживи, всички бяха развълнувани в очакване на празненството.

Сивият Орел, момъкът, на когото Утринна Звезда бе обещана за съпруга, заедно с още трима младежи щеше да вземе участие в церемонията.

— Какво всъщност е това? — обърна се Джени към отец Майкъл.

— Това е техният най-свят религиозен обред — обясняваше и той. — С този танц младите мъже доброволно се обричат да се жертвуват за другите от племето см. То е нещо, каквото е в християнството Христовата жертва на кръста.

— Значи ли това, че ще умрат? — попита ужасена.

— Не, не — поклати глава отецът, — аз само сравних мотивировката. Те се подлагат доброволно на това изтезание, за да бъдат опростени греховете на другите членове на племето им.

Джени се намръщи.

— Не мисля, че ще мога да се наслаждавам на такова нещо.

В средата на лагера бе издигнат висок дървен пилон, на които завързаха четири дълги въжета. Джени изтръпна, когато видя как прорязаха мускулите на гърдите на всяко от момчетата и натъпкаха дълъг шиш в раната. Всеки шиш бе вързан за едно от въжетата. Забиха там-тамите и младежите танцувайки под техния ритъм се отдалечаваха все повече и повече от пилона, а въжетата се опъваха до скъсване.

Темпото се усилваше и ритъмът ставаше все по-бърз и по-бърз. Във вихъра на танца шишът трябваше да бъде изтръгнат от опъналото се въже. С това завършваше ритуалът.

Джени стоеше безмълвна и изумена. Гледаше с ужас как кръвта капе от гърдите на младежите. Искаше ѝ се да избяга от това място, но

се боеше да не злепостави Чата. Щом танцът свърши, тя се втурна към колибата и се тръшна на леглото. Чата се канеше да я последва, но отец Майкъл го задържа.

— Ще е по-разумно аз пръв да поговоря с нея — каза му той.

Намери Джени свита на леглото, разтресена от ридание. Щом видя отца тя вдигна глава и промълви:

— Съжалявам, отче, но този езически обред е толкова жесток.

— Разбирам те добре — успокояваше я той. — Трудно е за нас християните, които смятаме постенето за най-голямата жертва, да разберем тези, които са готови да изтърпят мъки заради своята вяра. Със своето страдания нашият Спасител ни показва, че не иска ние да страдаме заради него. Но има и нещо повече нали, Джени? То се отнася до твоите чувства към Чата.

— Отче — хълцаше тя, — аз го обичам повече от всичко, но понякога има такива различия помежду ни, които ми изглеждат непреодолими. Как мога да обичам мъж, който скалпира врага си или вярва в светостта на това, което току-що видяхме? Как могат да бъдат преодоленни такива бариери? Може би ти бе прав, отче, като ми загатна, че не можем да живеем така, сякаш други хора не съществуват. Какво да правя, отче?

— Само ти можеш да си отговориш на този въпрос, Джени. Само ти знаеш какво таиш в сърцето си. Този мъж те обича, но той не може да стане друг и да престане да почита това, в което вярва. Той има единствено това. Няма нищо друго, освен него. Сигурен съм, че той би се отказал от всичко заради теб, но ти готова ли си да поискаш такава жертва от него? Не ми ли каза самата ти, че това ще го съсипе.

— Ти си мисионер, отче. Сигурно през годините на престоя си тук, сте говорили за нашата религия с него.

— Преди години, когато беше младо момче се опитах да му обясня, че Исус е син божий, каквито сме и всички ние. Чата ме улови за ръка и ме попита: „Като имаме един и същи баща, защо цветът на кожата ни е различен?“. Казах му, че има само един бог за всички. „Ако е така — ми отговори той, — ако бог е един и за сиуксите и за племето кроу, то на коя страна застава, когато се срещнат в боя?“ — Това са много набожни хора, Джени. Въпреки тяхната непримиримост, те са една религиозна общност. Вярата им е непоклатима, защото им

дава отговори на всичко, а ние, християните, все още търсим тези отговори.

Той приятелски я потупа по ръката.

— Затова и не мога да ти предложа решение на твоя проблем — тъжно добави той. — Нямаме отговорите.

Джени бе заспала, когато късно през нощта Чата се върна в колибата. Нежно се усмихна на жената, пленила сърцето му. Сълиза блестеше на бузата ѝ и той леко я попи с края на пръста си. Знаеше, че е смутена и объркана, но не знаеше как да я утеши.

Как да ѝ обясни гордостта и възхищението си от Сивия Орел и другите младежи, когато тя така се бе отворила от видяното. Но нали отец Майкъл му бе казал, че техният бог доброволно бе разрешил да го приковат на кръста? Защо тогава това ѝ се струва така различно?

Усетил бе нарастващото в нея разочарование. Знаеше, че в обичаите на неговото племе има неща, които тя не можеше да приеме. Дали този конфликт няма да окаже влияние на чувствата ѝ към него? А и независимо от нейните мисли и думи, той бе уверен, че има някои, който я свързва с миналото. Дали да не я освободи да си отиде?

За миг лицето му се изостри и той я погледна с ненавист. „Но защо трябва да се интересувам от чувствата ти. Та ти си моя пленница“ — помисли си той.

Бе само за миг. Изразът му се смекчи и нежно усмихнат се наведе над нея и отстрани кичур коса от лицето ѝ. „Не, Малко Пламъче, не ти си моя пленница, по-скоро аз съм твой роб.“

Джени неспокойно се размърда в съня си, отново зовеше Крис.

Очите му помръкнаха от болка. Изведнъж взе решението.

— Ще участвувам в подготвеното от Червената Брада нападение — тихо каза той. — Като се върна ще отида в планината и ще намеря сам правилния отговор.

На сутринта Джени се събуди с някакво странно чувство на самота. Чата го нямаше, явно не бе спал в леглото. Огледа цялата колиба, търсеше някаква следа, по всичко беше така, както снощи, преди да си легне.

Дали още ѝ бе ядосан и затова не се е прибрал? Или бе така объркан от поведението ѝ, че не искаше повече да я види? Ядоса се на глупавите си мисли. Не е възможно това да е причината. Колкото и да

й бе сърдит, гордостта му нямаше да позволи да се издаде пред другите. Сигурно не го е усетила, кога се е прибрал.

Отново обгърна с поглед наоколо и се взря в ъгъла, където държеше оръжията си. Нямаше ги нито стрелите му, нито шита му. Да не са се появили врагове? Да не би да ги грози опасност? Отстрани и тази мисъл. Ако имаше такова нещо, той непременно щеше да я събуди. Единствената логична мисъл бе, че е тръгнал с останалите, за да участва в нападението.

Със сълзи в очи прехапа долната си устна. Чата бе заминал без да й се обади, без да се сбогуват. Можеха да минат седмици, дори месеци преди да се върне. Дори не си беше направил труда да й съобщи, че заминава. Бе сломена от мисълта, че една такава случка може така бързо да разстрои отношенията им.

С мъка сдържаше сълзите си. Облече се и реши да хапне нещо. Не искаше да срещне никой преди напълно да се овладее.

През следващите дни тя избягваше, доколкото бе възможно срещите си с Утринна Звезда и другите жени. Повечето време прекарваше сама в колибата. Отец Хелорън усещаше тревогата й, но я отдаваше на скорошния им разговор. Не я свързваше с отсъствието на Чата. Джени с радост чакаше ежедневните му посещения, но и двамата отбягваха да разискват проблемите, които я вълнуваха.

Една от индианките очакваше бебе и Джени прекарваше дните си, записана в работа. Пригответе люлката за детето. Когато я завърши тя нежно я докосна с ръка, копнееща и тя да има своя рожба. От една година бяха заедно с Чата, но и досега нямаше никакъв признак да е бременна. Искаше да му роди син и знаеше, че ако това стане то ще сложи край на всички съмнения относно принадлежността й към сиуксите. Може би трябваше да се посъветва с шамана? „Не — мислеше си тя, — само да му кажеше и този клюкар щеше да го разнесе по целия лагер.“ Ако Утринна Звезда беше омъжена, щеше да се посъветва с нея.

Седеше с кръстосани крака, опряла глава на ръката си, вгълбена в нерадостните си мисли. Ненадейно една сянка падна върху й. Вдигна глава и видя Чата. Тъжното й лице светна, затича се към него и изведнъж всичките й мъки и съмнения се стопиха пред огромното щастие, че пак са заедно.

— Не мислех за нищо друго, освен един път да се върна пак при теб. Червената Брада ме посъветва да облека фуста, за да мога по цял ден да седя при теб и другите жени — говореше ѝ Чата и нежно я прегръщаше.

— Чувствувах се смазана, когато се събудих сутринта и теб те нямаше. Не ме оставяй никога вече без да си вземеш сбогом — мълвеше Джени и се притискаше към него. — Какви ли не мисли ми минаха през главата — дали не си престанал да ме желаш, да ме обичаш.

— И мен ме измъчваха такива мисли — каза той. — Трябва завинаги да запомним тази си раздяла, за да не се повтори никога вече — добави той и я притисна страстно.

И следващата зима премина така спокойно и идилично. Даже още по-хубаво, защото отец Хелорън бе останал с тях.

Джени с голямо усърдие се бе заела да изработи сватбената рокля на Утринна Звезда. Тя скоро щеше да се омъжи за Сивия Орел.

Бе се отърсила от предишните си съмнения, но един инцидент отново ги върна.

Снегът се бе стопил, започнаха пролетните дъждове. Покривът на колибата на Бягащата Мечка бе сериозно повреден и вътре всичко се бе наводнило. Джени и още няколко жени помагаха на Утринна Звезда да изнесат навън покъщнината и да я изсушат.

Когато Жълтата Птичка, жената на Бягащата Мечка, разстилаше някои от дрехите на Утринна Звезда на земята падна верижката с пръстена на Джош. Джени радостно извика. Едва по-късно разбра, какво щеше да последва от това.

Щастлива, че е намерила верижката си, тя радостно бърбеше по време на вечерята. Улисана и възбудена дори не забеляза предупредителните погледи, които Чата и отец Майкъл си размениха.

Неочаквано Чата стана и излезе. Джени смутено обърна очи към отца.

— Казах ли нещо, което не трябваше, отче?

— Джени, ти знаеш колко много Чата обича сестра си. Той винаги я е закрилял. Те дълбоко са свързани един с друг.

— Но да, отче, и аз много я обичам. Какво се е случило? Какво има? — разтревожено попита тя.

— Тази вечер тя ще бъде обвинена в кражба, а наказанието на сиуксите затова... — Той спря, неспособен да продължи.

— Какво е наказанието, отче? — Джени стисна ръце в юмрук.

— Те не търпят крадци помежду си, Джени. Наказанието е много строго.

— Моля те, отче, кажи ми го — молеше тя.

Благите му очи се помрачиха от тъга.

— Ако решат, че е виновен, свличат кожата от ръката му и чупят всички пръсти — един по един.

— О, господи — изхълца Джени и се свлече на земята. — Не мога да повярвам! Чата няма да разреши! Той я обича, няма да го позволи.

— Джени, той нищо не може да направи. И Бягащата Мечка и никой друг не може да направи нищо, щом веднъж е обвинена — тъжно промълви той.

— Но кой я обвинява? Та това е моята верижка. Аз не я обвинявам, че я е взела. Ще им кажа, че аз съм ѝ я дала.

Отецът тъжно поклати глава.

— Утринна Звезда е вече обвинена.

— Кой я е обвинил? Аз не съм — хистерично извика тя.

— Обвинена е от племето си. Честността за тях е най-важната добродетел. Тяхната сила е в единството им и във вярата им един към друг. Те не търпят никакъв вид непочтеност.

— Нима ги защитаваш, отче? — попита тя ужасена.

— Ти и аз знаем, че сме родени грешници. Ето защо сме толерантни към слабостите на другите. Сиуксите не вярват в първородния грях. Четирите добродетели, с които живеят, са техните заповеди и не допускат никой да ги нарушава. Сега трябва да вървим, Джени. Помни, че каквото и да се случи, Чата нищо не може да направи в тази ситуация.

Джени се надигна сломена и заедно с отца се отправиха към центъра, където племето вече се бе събрало. Старейшините от Съвета седяха в кръг. Джени погледна умоляващо Чата, седнал до баща си. Лицата и на двамата бяха непроницаеми. Чудеше се какво ли си мислят в този миг бащата и брата на обвиняемата.

Почти не познаваше свекъра си. През двете години, прекарани с Чата, бе имала много малко контакти с него. В началото се наскърбяваше, защото го приемаше като израз на недоволство и неодобрение от избора на сина си. По-късно разбра, че това просто е в обичаите на сиуксите. Погледна го. Та той не изглеждаше никак добре. Дали е болен? Нито Чата, нито Утринна Звезда не бяха споделили нещо за това с нея.

Утринна Звезда стоеше с наведена глава в средата на кръга. Шаманът, изправен до нея докладваше на Съвета за престъплението ѝ. Джени се огледа и зърна Сивия Орел. Може би той щеше да помогне на годеницата си. Когато срещна погледа ѝ, той виновно обърна глава.

Не можа повече да се сдържи. Решително пристъпи напред.

— Не е извършено никакво престъпление — заяви Джени високо. — Утринна Звезда не е взела верижката ми. Аз ѝ я дадох.

Настъпи смут. Хората шепнешком коментираха този обрат. Джени срещна погледа на Чата с мълчалива молба. Боеше се, че може да я обвини в лъжа. Той издържа погледа ѝ и не мръдна. Шаманът самодоволно се ухили.

— Ако Малко Пламъче, жената на Чата и отец Майкъл, светият човек, са готови да се закълнат над свещената си книга, че това е така, Съветът ще го приеме.

Джени хвърли убийствен поглед към шамана. Стоеше надменно усмихнат. Сигурен бе, че отец Майкъл никога няма да наруши обета си и да се закълне над библията, ако това не е истина.

— Верижката е нейна! Аз ѝ я подарих. Не я искам! Моля ви, не я наказвайте — плачеше Джени.

Неспособна повече да се владее, тя хвърли последен умоляващ поглед към Чата, обърна се и тичешком се отдалечи. Отец Хелорън я последва. Дватамата потиснати седяха в колибата и чакаха Чата да се върне.

Когато той влезе впериха тревожно очи в него. По вида му Джени веднага разбра, че новините не са добри.

— Какво решиха — плахо попита тя.

Чата тъжно я погледна.

— Решиха, че е виновна — отвърна той.

Джени закри лицето си с ръце и се разрида.

— Трябва да ида при нея — промълви отец Майкъл и излезе. Чата отиде при нея и се опита да я прегърне.

— Не ме докосвай — отблъсна го тя. — И ти си като другите. И ти одобряваш тези варварски обичаи, независимо какви са и кой страда от тях. Кажи ми, Чата — яростно извика тя и сълзите се стичаха по лицето ѝ, — ако аз бях обвиняемата, пак ли щеше да стоиш така със скръстени ръце и да оставиш да свлекат кожата ми и да счупят пръстите ми?

— Чуй ме, Малко Пламъче, тъй като ти заяви, че не си искаш верижката, Утринна Звезда не получи най-тежкото наказание. Ще счупят само пръстите ѝ.

— О, каква милост! — саркастично извика Джени. — Великите сиукси отстъпиха от благородните си принципи. Проявиха милост. Нима твоите хора не знаят, че всеки може да сгреша понякога в живота си. Не могат ли да разберат, че в момент на слабост всеки човек може да извърши нещо, за което после да съжалява? Няма ли в сърцата ви място за съчувствие и прошка? Защо трябва да виждате всичко само в бяло и черно?

В скръбта си тя съвсем забрави за мъката на Чата.

— Дженний — с болка промълви той, — не можеш ли да разбереш, че едно правило важи за всички. Ако искаме да сме справедливи, то наказанието трябва да бъде еднакво за всеки един от нас. Нима не можеш да си представиш как ме боли за моята малка сестра. Ако можех да предложа моите пръсти вместо нейните, с радост бих го направил, макар че то би било подигравка с нашите закони. Не трябва да забравяме за другите, които трябва да изтърпяват същото наказание. Ами мъката на техните близки?

— А нима животът на едно младо момиче струва колкото една златна верижка? — запита тя. — Вие направихте точно това.

— Не стойността на това, което е откраднато е важна, а фактът, че е извършила кражба. Това води до наказанието.

— А сиуксите не крадат ли, когато нападат противниците си? — гневно продължаваше да пита Джени.

— То е от нашите врагове. Съвсем друго е да крадеш от своите хора. Всичко, което притежаваме, ние делим помежду си. Ето защо никога не се налага скришом да го вземам. Нима не можеш да го разбереш? — умоляващо питаше той.

Джени тъжно поклати глава.

— Кога ще бъде изпълнено наказанието?

— Утре сутринта — тихо промълви той.

— Не очаквай да стана свидетел на това. Не изпитвам никакво удоволствие да гледам как измъчват някого.

— Ще ми повярваш ли, Малко Пламъче, че и аз не изпитвам — тъжно каза Чата.

През цялата нощ лежаха сковани един до друг и никой от тях не намери сили да протегне ръка и предложи утеха на другия, а и двамата така много се нуждаеха от нея.

На сутринта племето се събра и Утринна Звезда бе изведена пред него. Коленичи пред шамана. Като стисна дясната ѝ ръка той пречупи първо палеца ѝ. Утринна Звезда изтърпя болката без да издаде звук. Но като счупи още два от пръстите ѝ, тя повече не можа да издържи. Зарида, а той продължи до края.

Джени остана в колибата. Когато всичко свърши отец Майкъл доведе Утринна Звезда. От болката момичето бе изпаднало в шок. Сложиха я да легне и сръчно поставиха шини и бинтоваха ръката ѝ. Към обяд вдигна висока температура. Двамата бдяха над нея и се редуваха да слагат студени компреси на челото ѝ.

На смрачаване отец Майкъл си отиде, а Джени се запъти за прясна вода. Върна се и застина на прага. Видя Чата приведен над спящата си сестра да гали нежно бузите ѝ. Едва сега тя си даде сметка за неимоверното му страдание.

Влезе и срещна изпълнените с мъка очи на Чата. Той разтвори ръце, Джени се втурна към него и като майка го пое в прегръдките си.

Бе коленичила до огъня и разбъркваше яденето, когато Чата влезе в колибата. По приведените му рамене разбра, че Бягащата Мечка и шаманът са го натоварили да вземе тежко решение.

Чата седна до огъня, но се мъчеше да избягва погледа ѝ. Тя тактично се отдръпна. Усети, че трябва да го остави сам. Продължи да се прави на заета — разбъркваше яденето, слагаше му от разните подправки, които бяха събирали с Утринна Звезда по полето.

— Ти добре научи, Малко Пламъче, начина, по който готвят нашите жени — каза той.

Джени тихо се засмя.

— Наистина се научих и мога да предам занаята си на най-опитните готвачи у нас, за да подобрят менюто си.

Чата леко се смръщи, а тя не можа да си обясни какво го е раздразнило. После се усмихна и я привлече към себе си. Вдъхваше аромата ѝ и плътно я притискаше. Тя се сгуши в обятията му и с наслада изживяваше този момент на всеобгръщащо я спокойствие.

— Да, моя любов, ти добре усвои начина ни на живот. Обличаш се като нас, живееш като нас, готвиш на огън, като нашите жени. И все пак все още ухаеш на ранна пролет така, както когато те срещнах за първи път. Това нежно ухание винаги е около мен, и когато седя в Съвета, и когато дялам стрелите си, дори и когато съм на лов. Нощем то ме кара да протягам ръка и да те приласкавам. Ще мога ли някога да се освободя от него? — простена той и зарови лице в косите ѝ.

Джени се отдръпна и се вгледа в любимите му кафяви очи, на които така вярваше.

— Какво има, мили? Какво искаш дами кажеш?

Той я погледна. Не можеше повече да крие горчивата истина.

— Трябва да си отидеш, Дженний. Баща ми е болен и няма да изкара повече от някой и друг месец. Скоро аз ще стана племенния вожд и старейшините ми казаха, че трябва да имам наследник. Тъй като ние бяхме заедно две лета, но нямаме син, те смятат, че трябва да си взема друга жена.

Джени бавно коленичи. Не можеше да повярва на това, което чу. „Не е възможно да е вярно“ — помисли си тя. Притисна ръце към гърдите си.

— Не, не! Това не може да стане. Не може да е вярно — монотонно повтаряше тя, като се люшкеше напред и назад и пак го повтаряше като молитва. Молитва на безнадеждността.

Чата коленичи до нея и я обгърна в здравите си ръце. Усетила неговата сила тя се успокои.

— Чуй ме, Дженний, ако бях сигурен, че това е мястото, където искаш да останеш, мислиш ли, че бих те пуснал да си отидеш? Готов съм да се боря срещу баща си, срещу Съвета, дори бих напуснал и племето си, ако съм сигурен, че винаги ще останеш с мен. Но знаая, че ти принадлежиш на друг свят. Мислите ти са далеч във Вирджиния. Знаам още, че сърцето ти принадлежи другиму и аз не мога да го имам.

Ти се опитваш да се откъснеш, но не можеш да го забравиш и нощем той застава между нас.

— Това не е вярно — изплака Джени и го прегърна. — Ти единствен си в моето сърце с твоята нежност и любов. Нощем ти единствен си с мен. Някога имаше друг, но той е мъртъв. Умря, когато ни плениха. Той никога не ме е обладал от любов, а само от страст. Не съм преживявала с него това, което преживявам с теб, Чата! Вярвай ми — молеше го тя и сълзи се стичаха до лицето ѝ. — Нямам къде да отида. Войната разруши всичко и дома и живота ми. Всички, които обичах са мъртви. Затова дойдох тук. Нямам никого в света, Чата. Трябва да ми повярваш!

— Този човек не е мъртъв, Малко Пламъче. Отец Майкъл ми каза, че един мъж, Кристофър Киркленд, е разпитвал за теб в мисията му.

Вгълбена в мъката си Джени дори не чу какво ѝ говори.

— Вземи си друга жена — молеше го тя, — съгласна съм. Нека тя ти роди син. Вашите закони позволяват да имаш повече от една жена.

Той отново я прегърна.

— Мога ли да имам друга жена, когато зная, че ти си наблизко? — Галеше и целуваше нежно косите ѝ. — Бих ли могъл да галя косите на друга жена и друго ухание така да ме възбужда, Малко Пламъче? Не, моя любов, не мога да взема друга жена, ако ти си тук. Ти не си жена, която би се задоволила да делиш мъжа с друга, а мъжът, когото обичаш, няма нужда от друга жена. Няма място за друг. Съдбата ти е да бъдеш с него. Един ден ще разбереш, че това, което ти казвам, е истина. Нима винаги ще се опитваш да се заблуждаваш.

— Този човек, Кристофър, те е наранил дълбоко, но това е мъжът, с когото ти си свързана. Мълвиш неговото име в съня си. Знам, че е така, защото те обичам. Зная също, че заради него ти никога не можеш да бъдеш моя.

Джени спря да плаче и го погледна. Разбра, че благодарение на любовта и мъдростта си Чата бе открил това, което тя никога не бе си признала — любовта си към Кристофър Киркленд. Ами тогава любовта ѝ към Чата? Възможно ли бе да обича и двамата? Можеше ли да остане при Чата, като знаеше, че Крис е жив?

Погали нежно бузата му.

— Кога трябва да си отида?

Разбрал, че е приела решението, сърцето му се сви от болка.

— Ще тръгнеш утре с отец Майкъл — отвърна той и сведе очи.

Сякаш гръм я удара.

— Така скоро? Ще имаме още толкова малко време заедно.

При тези й думи, Чата, борил се до сега стоически да се владее, рухна. Хълцащ, бъдещият вожд на могъщите сиукси я взе в прегръдките си.

Притиснати един до друг прекараха нощта, изживявайки горчивината и насладата от последните часове, в които бяха заедно.

— Ние, сиуксите вярваме, че за да бъде един войн силен и способен, трябва да бъде цялостен. Аз никога няма вече да бъда такъв, ти отнасяш със себе си сърцето ми.

— Нека остана при теб, Чата. Аз те обичам.

— Не искам да дочакам времето, когато любовта в очите ти ще се превърне в съжаление. Тогава болката, която изпитвам сега, ще бъде многократно по-голяма.

— Нека бог те дари със синове, любими мой неприятелю. Нека те израснат силни и мъдри като своя велик баща и никой от нас никога да не съжالياва за мъката, която трябва да изживеем от нашата раздяла — мълвеше Джени и галеше бузата му.

След дългия разговор, когато започнаха да се любят и знаеха, че е за последен път, той с нежността си предаде чувствителност и финес на страстта им.

Призори Джени се събуди. Нямаше и следа от Чата. Тя бавно се заоблича и не можеше да откъсне мисълта си от изминалата нощ. С тъга и болка се сбогува с Утринна Звезда. Подари й зимното си облекло — дрехата от бизонова кожа и високите до колене мокасини, а тя срамежливо й подаде златната верижка с пръстена на Джош.

— Когато я взех, Малко Пламъче, дори за миг не съм си помислила да я задържа. Бе така красива и блестяща, не устоях на желанието си да я докосна. А после видях колко страдаш за нея и ми бе неловко да ти я върна.

Джени притисна верижката в ръката на момичето.

— Задръж я, мила сестрице, ако това ти доставя радост. Разбрах, че не е нужно да трепериш за някакви дрънкулки, които те свързват с миналото. Спомените, които носим в сърцето си ни стигат — каза тя.

И като се огледа наоколо, знаеше, че всичко това, както и всеки миг, прекаран с Чата, е вече дълбоко запечатано в паметта ѝ.

Преди да излезе, спря и нежно докосна сърцето, което Чата бе изрисувал на вътрешната стена. Само те двамата с Чата знаеха огромната стойност на този символ.

Разтърси рамене, овладя се и излезе навън. Отец Майкъл я чакаше с оседланите вече коне. Чата не се виждаше никъде. Тя бе разкъсана между чувствата си. От една страна отсъствието му им спестяваше мъчителното сбогуване, от друга — копнееше за последен път да зърне любимото лице.

Без да я погледне отец Майкъл ѝ подаде юздите. Боеше се да срещне очите ѝ, но разчиташе, че тя някак ще се справи благодарение на вродената си сила. Яхна коня си и потегли напред.

Джени го последва без да погледне назад.

ГЛАВА 14

Свити на кълбо, двамата мъже плътно се завиха в одеялата си. Бояха се да запалят огън, защото бяха навлезли дълбоко в територията на племето кроу. Вече цяла година обикаляха и разузнаваха. Търсеха Джени из лагерите на това племе. Досега усилията им бяха напразни. Нямаше и следа от нея.

— Най-после трябва да го приемеш, Крис. Вероятно тя е мъртва — тъжно го увещаваше Уоко.

Крис стисна зъби и очите му гневно блеснаха.

— Не вярвам да има на земята човек, който като види Джени да е в състояние да я убие. Сигурно някой я е взел за жена.

— Не знам, може би се е самоубила — размишляваше гласно Уоко. — Трябва да е ужасно за една бяла жена да живее в условията на индианските лагери.

Крис нервно поклати глава.

— Мислил съм и за това, но тя има достатъчно здрав разум, за да не го направи. Ще изтърпи и най-мизерните условия. Тя е някъде и е жива — отвърна Крис, закрил лицето си с ръце.

Уоко тъжно го погледна. Обичаше го като свой син. Спомни си и за своята тревога в деня, когато Джени изчезна.

Ерин Фрейзър бе открил лагера на индианците и се бе върнал при тях за помощ. Четирима се отправиха натам, но когато стигнаха с изненада установиха, че няма жива душа. Намериха само Крис, вързан на дървото със забита в гърдите му стрела.

Успяха да го свалят полужив и да извадят стрелата. След седмица бе достатъчно закрепнал, за да може да пътува.

— Няма да си отида от тук, Уоко — довери му той една нощ, — ще тръгна да я търся.

— Така си и мислех, синко, и смятам ще имаш нужда от помощ. Бен Фрейзър може да им бъде водач за останалата част от пътя.

Крис го бе погледнал с благодарност и топло стисна ръката му. Предишните недоразумения и лоши чувства изчезнаха в дългото

приятелско ръкостискане.

— Що се отнася до чувствата ми към Джени, трябва да ти призная, че не бях съвсем честен към теб, но също така и към себе си. Не допусках и през ум да ми мине да се оженим. Не ми се искаше никак безвъзвратно да се предам и да се обвържа с някоя жена. Плаших се от това, което стана с баща ми. Не можех да се отърва от спомена как той през годините говореше с портрета на майка ми и отказваше да приеме, че е мъртва. Тогава се заклех да не позволя на никоя жена да ме обсеби така. Нужни ми бяха само за едно, а за това жени, колкото щеш. Появи се тази проклета червенокоса хубавица и направи всичко на пух и прах. А сега излагам на опасност и двама ни, за да я намеря.

На следната сутрин Крис събра мъжете и им обясни какво смята да прави. Докато го слушаше Бен Фрейзър нервно мачкаше в ръка шапката си.

— Не искам да те обидя, Крис, но досега ние бяхме неразделни. Искаме всички да дойдем с теб. Твърде много се привързахме към това младо момиче.

Уоко сведе поглед, дълбоко развълнуван от това предложение. Знаеше колко смелост се изисква и какво предизвикателство към съдбата бе тяхното пътуване, но още по-добре знаеше какъв кураж е нужен, доброволно да се откажеш да продължиш напред по пътя, за да търсиш лагерите на индианците.

— Не мога да изразя с думи какво значи за мен вашето предложение, приятели. Знам, че го правите от сърце — развълнувано говореше Крис. — Но такава голяма група лесно ще бъде забелязана. Колкото е по-малка, толкова по-добре. Каквото и да се случи с мен, сигурен съм, че в Лос Кабалос ще се намери работа за всички ви.

Не мина и час и те двамата с Уоко потеглиха. Промъкваха се до лагерите на индианците, опитваха се да ги разучат един след друг, често с риск да бъдат пленени или убити. Когато зимата дойде и дебел сняг затрупа всичко, скриха се в една пещера и останаха там до следващата пролет.

Крис се сепна. Сега след думите на Уоко, трябваше да реши.

— Сигурно си прав. Трябва да е мъртва. Няма повече къде другаде да търсим. Утре сутрин потегляме за дома.

ГЛАВА 15

Отец Хелорън не подхващаше никакъв разговор, убеден, че Джени предпочита да бъде сама със себе си. Изпитваше голямо уважение към тази млада жена, която с такава издръжливост поемаше един след друг ударите на живота.

Когато Чата му довери, че е решил да се разделят с Джени бе го приел с дълбоко съчувствие, защото знаеше каква мъка ще бъде това и за двамата. Като превъзмогна първото си чувство, отправи гореща молба към бога, че Чата е намерил сили да се раздели с Джени и да не я подложи на унижението на полигамията, така разпространена в сред индианците.

Тази нощ, докато привършваха вечерята си, отецът реши, че е крайно време да поговори нея. Страхуваше се, че ако я остави да потъне напълно в скръбта си, няма да може да я утеши.

— Джени, мила, ако човек поговори с някого за това, което го мъчи някак си му олеква — мило я подкани той.

— Какво мога да кажа, отче? — отвърна тя със свито от болка лице. — Надявах се да се събудя и всичко това да е било страшен кошмар. А по-добре щеше да бъде изобщо да не бях се събуждала.

— Не го мислиш сериозно и знаеш това — каза той.

— Не знам изобщо какво да мисля, отче. Знаем само едно, че в този живот няма нищо трайно и че човек трябва да живее само с настоящето. Сега разбирам защо Крис Кирклънд ме убеждаваше да изживяваме само мига и да извличаме колкото се може повече наслада от него. А аз го обвинявах, че е хедонист.

С умението си да предразполага и да слуша, отец Хелорън скоро научи цялата история на отношенията ѝ с Крис.

— До тази вечер, когато Чата ми каза, че е жив аз го мислех за мъртъв — завърши разказа си Джени.

— Преди година той дойде в мисията заедно с някой си Барнс. Остави името си и ми посочи как бихме могли да се свържем с него.

Предлагаше голяма награда на всеки, който може да му даде някаква информация за теб.

— Защо не ми го каза по-рано?

— Още щом пристигнах го казах на Чата. Когато те видях ти бе така радостна и доволна и реших, че няма смисъл да ти го казвам. Когато Чата сподели с мен истинската причина за вашата раздяла, разбрах, че съм сгрешил. Трябваше да ти го кажа веднага. Съжалявам, Джени. Но щеше ли да бъде другояче, ако го знаеше?

— Не... Щях да остана при Чата, ако той бе пожелал. Аз го обичам.

— Джени, би ли се свързала така дълбоко с Чата, ако не вярваше, че Крис Киркълънд е мъртъв?

— Как мога да ти отговоря. Не знам, но от пръв поглед разбрах, че някак сме свързани с Чата. Отношенията ни с Крис бяха удобни и за двамата ни, но по други причини — отвърна тя и бузите ѝ пламнаха. — Любов и брак не влизаха в сметката. Смятах се отговорна за смъртта му и страдах от чувството за вина. Анализирах различни неща от отношенията си с него, а човек го прави, когато не е склонен да приеме истината. Едва сега разбрах, че не бих тръгнала с него, ако не бях влюбена.

— Значи Чата бе прав, като ми каза, че ти все още си влюбена.

— Отче, бях сигурна, че Крис е мъртъв. Изцяло бях отдадена на Чата.

— Да, Джени — тихо каза отецът, — Чата те обичаше много, за да те лиши от това, което знаеше, че сърцето ти иска.

— Това, което Чата не знае, отче, е, че Крис Киркълънд съвсем не е така благороден като него. След като опознах и обичах Чата никога вече не бих се съгласила на спогодбите ни с Крис.

През нощта тя премисляше разговора им. Значи Крис е жив. Защо я търси? Наистина ли я обича или това е само от угризения на съвестта му? Чудеше се дали не се е оженил вече. Толкова много въпроси оставаха без отговор. Дали си струваше да потърси отговора им или щеше да бъде по-добре да го забрави?

— Все пак си жив, Крис — тихо промълви Джени. — Поне няма да живея с чувството, че съм виновна.

Дните минаваха и отец Майкъл с радост установи, че Джени се разведрява. Може би облекчението, че от плещите ѝ е снет товара на

чувството ѝ за вина, бе събудило предишната ѝ сила.

Все още не бе превъзмогнала мъката от раздялата си с Чата, но вече не бе така потисната.

След седмица стигнаха до мястото, където се намираше мисията на отца. И двамата не бяха разбрали, че по време на цялото си пътуване бяха следени и пазени.

Чата хвърли последен поглед с копнеж поглед към изчезващата любима фигура на Джени. Примирен отпусна рамене и пое обратния път.

— Отивам в планината, за да намеря откровението — тъжно си каза той.

ГЛАВА 16

Джени съвсем не си бе представяла така връщането си към цивилизацията. Отците от мисията я приеха топло и сърдечно, но с миряните бе точно обратното. Жените я гледаха с презрение и се отдръпваха, когато се опиташе да им заговори. Мъжете я гледаха с похотливи погледи и понякога долавяше откъслечни думи, прошепвани помежду им от рода на „индианката“ или „червенокосата курва“.

Бе напълно отчаяна. Разбираше, че не може още дълго да приема милостиня от отците, защото и техните средства бяха оскъдни. Нямаше начин да припечели нищо. Никое семейство не бе склонно да я приеме.

Възприе като отговор на молитвите си пристигането на шест фургона на път за Калифорния.

Донълд и Моуд Ивънс пътуваха заедно с четирите си сина на възраст от десет до осемнадесет години. Бяха тръгнали да опитат късмета си на Запад.

Дон Ивънс бе тих и срамежлив мъж с приведени рамене от дълги години полска работа. Жена му Моуд бе тъкмо обратното — весела и общителна, тя се смееше с бликащ, сякаш от дъното на сърцето ѝ, смях.

Когато отец Хелорън им съобщи желанието на Джени да тръгне с тях, състрадателното сърце на Моуд се разтвори, а заедно с него и обятията ѝ, в които притисна Джени. От години Джени не бе изпитвала такова чувство на сигурност, каквото може да се изпита само в обятията на любеща майка, топли и предпазващи от всяка опасност, идваща от външния свят.

Не можа да удържи сълзите си и зариде като дете. Докато Моуд я утешаваше погледна въпросително към съпруга си. Дон кимна утвърдително с глава. Знаеше как жена му копнее да има дъщеря. Бе родила две момичета, но едното почина малка след раждането от пневмония, а другото — на три години при една епидемия от инфлуенца.

— Хайде, мила, спри да плачеш — гальовно я успокояваше Моуд и я галеше по косата. — Тръгваш с татко и мен. А ще ми помагаш и в работата около тези момчета. Тя е твърде много за сама жена.

Джени вдигна глава и без да се срамува попита:

— Има ли някакво значение за вас това, че съм живяла между индианци и че съм била жена на един от тях.

Моуд дръпна края на престилката си и изтри сълзите по бузите ѝ.

— Ами, мила, би било пълна загуба, ако бяха убили такова малко и мило същество като теб. Изглежда, че имат много повече разум, отколкото ние сме склонни да им признаем. А сега бързо се пригответи, защото тръгваме щом съмне.

Трудно ѝ бе да се раздели с отец Хелорън, беше ѝ станал добър приятел и съветник.

— Изглежда, че животът се състои в това да се разделяш непрекъснато с някого — му каза тя. — Тъкмо когато го опознаеш и обикнеш ето че идва времето да му кажеш сбогом.

— Това е добър урок, Джени — да разбереш, че колкото и да ти е скъп този, когото напускаш, на негово място идва друг и запълва празнотата. Човек не е никога съвсем сам, винаги има някой, който да го обича. Изкуството е да знаеш как да го откриеш.

— Никога няма да те забравя, отче. Вечно ще съм ти благодарна за това, което стори за мен.

— Тогава направи ми една услуга — усмихна се отецът. — Когато стигнеш в Калифорния, не се бой да се срещнеш със съдбата си — намери твоя Кристофър Кирклънд.

А когато Джени се обърна да му хвърли последен поглед той извика:

— Помни, Джени, не се бой!

В голямото любеща сърце на Моуд Ивънс имаше място не само за четиримата ѝ синове — Матю, Марк, Люк и Джон, но също така и за съпруга ѝ и за Джени. Само след няколко седмици Джени се чувствуваше така, сякаш цял живот е била с тях. Матю, най-големият, току-що навършил седемнадесет години, се влюби в Джени и пламваше целият, щом тя го заговореше. Марк и Люк — на петнадесет и четиринадесет, бяха внимателни с нея, но много повече бяха

очаровани от факта, че са свободни да се занимават с коне и езда, вместо да копаят, както досега във фермата. Джени се привърза най-много към десетгодишния Джон. Той непрекъснато бе до нея и можеше да слуша безкрай разказите за пребиваването ѝ при сиуксите.

— Трябва да дам една добра доза сяра и меласа на това момче — заяви една вечер Моуд и хвърли поглед към отдалечаващия се Матю. Той току-що бе направил комплимент на Джени за приготвения от нея пай и смутен и пламнал, побърза да излезе.

— Не му се подигравай, Моуд — съчувствено каза Джени. — Той преживява един болезнен период. Посъветвай ме как да постъпя.

Моуд я потупа успокояващо.

— Спокойно, мила. Всяко момче в дадено време минава през такова нещо. Обикновено се влюбва в момиче, по-възрастно от него. Това чувство трябва да избие навън, като първите косми на мустаците му. Не се безпокой, това си е негов проблем, не твой.

— Най-тъжното в цялата тази история е — добави Джени, — че малката Сали Джонсън е луда по него. Как Матю може да не го вижда?

— Скоро ще му просветне — уверено заключи майка му.

Бяха вече далеч от враждебните индианци, не ги грозеше никаква опасност и Джени спокойно се отдалечаваше и се къпеше, където и когато имаше възможност. Веднъж тъкмо се канеше да излиза от водата, когато усети, че някои я наблюдава. За миг си спомни кошмара на отвличането от индианците и краката ѝ се разтрепериха.

— Кой е там? — извика тя.

— Аз съм, Джени — отвърна Джон и срамежливо се показва от високата трева.

— Джон Хенри Ивънс, шпионираш ли ме? — скара му се тя.

— Глупости, Джен. Не съм виждал още голо момиче и исках да видя как изглежда.

— Обърни се с гръб, за да мога да изляза от водата — нареди му тя.

Джон послушно се обърна и Джени бързо се обърса и облече.

— Най-напред трябва да се засрамиш, че ме следиш — редеше тя, — и второ, аз не съм момиче, а омъжена жена. Би ли следил така мисис Джонсън или мисис Колинс?

Джон виновно поклати глава.

— Чух веднъж така този грубиян Боби Колинс се хвалеше на брат си Бъд, че те е видял гола, когато си се къпела и колко големи са били...

— Не искам да чуя и дума повече — прекъсна го Джени. — Ще ти насапунисам устата, ако продължаваш. Най-добре е да стоиш колкото се може по-далеч от Боби Колинс. Той създава само неприятности.

— Много съжалявам, Джен. Наистина, честна дума! — разкайваше се Джон. Големите му кръгли очи се пълнеха със сълзи. — Нали няма да ме обадиш на мама?

Джени нежно прекара пръсти през бледорусата му коса и отвърна:

— Не, Джон, няма да кажа на майка ти.

След тази случка престана да се къпе сама. Ходеше на реката заедно с другите жени.

А Боби Колинс продължаваше да се хвали и прави двусмислени забележки по адрес на Джени, които стигнаха до влюбения до уши Матю. Обзет от плам и обожание като млад рицар, търсец Светия Граал, той бе готов да се бори и защити честта на любимата си.

Боби Колинс явно бе по-силният. Надвишаваше го по ръст и тегло, а и освен това си беше уличен побойник. Боят започна и само след миг носът на Матю обилно кървеше, а окото му така се наду, че остана затворено. Марк и Люк обикаляха безпомощно в желание да се включат и помогнат на брат си, но чувството им за справедливост ги възпираше.

Матю все пак някак успя със страхотен удар по брадата да го просне на земята и преди зашеметеният побойник да се опомни, се стовари върху него и продължи да му нанася удари по лицето.

Яростта му към Боби, съчетана с мъката по отхвърлената му любов, отпушиха някаква скрита сила. Удряше и удряше без милост, докато самонадеяния Боби съвсем рухна.

— Само посмей да кажеш и дума за нея — крещеше той, — и ще получиш двойно повече.

Заплахата му бе изречена със силното възмущение на млад влюбен мъж. Марк и Люк едва го издърпаха от проснатия и облян в кръв Боби.

Джон изтича и съобщи на Джени защо са се сбили. Тя го намери при реката. Миеше раните си.

— Матю — промълви нежно тя.

Матю обърна глава и Джени се ужаси като видя ожуленото му лице и подутото, затворено око.

— О, Матю — тихо повтори тя. Развърза кърпата от врата му и внимателно започна да почиства раните му. — Гордея се с теб, Матю! Ти извърши едно смело и благородно дело.

— Той няма право да говори такива неща за теб. Ти си така красива и толкова добра, а той се опитваше да те изкара лоша и грозна.

— Матю, това е много мило от твоя страна, но ние невинаги можем да бъдем такива, каквито хората си представят, че сме. От глупост аз самата се поставих в такова уязвимо положение. Грешка бе, че сторих това. Бях небрежна. Може би живота ми сред индианците ме направи такава. При тях никога един мъж не би си позволил да направи това, което стори Боби. Не трябва да го обвиняваш. Аз съм си виновна с моето лекомислие.

— Все пак той не трябваше да казва тези думи за теб — настояваше Матю.

— Мат, откакто съм се върнала от сиуксите хората ме наричат с какви ли не имена. Почти няма нещо, което да не е казано, но за мен е важно само едно — как ти и твоето семейство ме приема.

— О, господи, Джени! Знаеш, че те обичам — извика Матю с болката на младото си страдащо сърце.

— И аз те обичам, Мат. Обичам те като брат — промълви нежно тя.

— Като брат — възкликна той.

— През главата ми минаха толкова неща, Мат, които ти не можеш да разбереш — отвърна Джени, като се стараше да подбира думите си, за да може той добре да я разбере.

— Сигурно искаш да ми намекнеш за това, че си била женена за индианец.

— Две години живях с него, преди това имаше друг мъж, който все още обичам. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

Матю отчаяно наведе глава.

— Мисля, че се опитваш да изтъкнеш факта, че си по-възрастна от мен.

— Да, Мат, но искам да ти кажа и нещо повече. Ако мога да върна времето и отново да стана младото и невинно седемнадесет годишно момиче, твоята любов би била най-прекрасното нещо в живота ми.

— Наистина ли? — срамежливо се усмихна той.

— Наистина — отвърна Джени и мило му се усмихна. — А сега хайде да се върнем във фургона и се погрижим за окото ти. Да видим какво ще каже майка ти!

Младият човек лесно се приспособява и Матю Ивънс бързо превъзмогна чувството си към Джени. Победата му над Боби Колинс засили самоувереността му и вече не се чувствуваше така потиснат в присъствието на Джени.

Един следобед Джени и Сали поканиха Матю да ги придружи в гората да берат ягоди.

Двете момичета, радостни, че за кратко време са свободни от ежедневните си задължения, се смееха весело и беряха дребните плодове. Нямаха и представа, че на няколко крачки само ги дебне опасност — огромна гърмяща змия. Сали небрежно я приближи, а змията се сви на кълбо, готова за атака и зловецът изсъска. Ужасена Сали изкрещя, усещайки се на секунди от смъртта. Матю спокойно извади пистолета си и внимателно се прицели. Куршумът се заби право в главата на омразното влечуго, което се готвеше да забие отровни зъби в безпомощната си жертва.

Сали, спасена от прегръдката на смъртта, се хвърли в обятията на своя спасител. С благодарност увисна на шията му. Гледаше го с възхищение, а той сякаш потъна в гълбините на двете ѝ сини обожавачи го очи. Този миг определи съдбата му — всичко друго изчезна, съществуваше само момичето, притиснато до него.

През следващите дни пътуването бе твърде еднообразно. Пътят бе сравнително лек, от време на време прекосяваха само някоя река. За щастие нямаха сериозни проблеми, освен някое счупено колело или други дребни поправки. Дивеч, вода и трева за животните имаха в изобилие.

Корки, кучето на Джонсънови, бе всеобщият любимец. Всички бяха се привързали към този малък, рошав и доверчив териер, който

непрестанно доволно махаше опашка. Никога сам не напускаше лагера и ако някога се отдалечаваше, то бе само с някого от хората.

Ето защо всички се разтревожиха, когато един следобед кучето изчезна. И Джени се включи в групата, която тръгна да го търси.

След дълго и безполезно търсене тя и Джон Ивънс решиха вече да се връщат. Внезапно Джени погледна встрани и видя група индианци да ги приближават. Сложи пръст на уста, за да предупреди Джон да не говори и двамата се скриха в близките храсти. Макар че това бяха миролюбиви шушони, все пак известна предпазливост не бе излишна. Белите презрително ги наричаха „копачите“, заради особения начин, по който обработваха земята.

Бяха крадливи и никога не изпускаха случай да плякосат нещо. Ако случайно някой от тях се приближеше до фургоните, трябваше да бъде зорко следен да не отмъкне нещо.

Групата им бе от шест човека. Джени бе отвратена от вида им. Повечето бяха съвсем голи — мръсни, окаляни, със сплъстени коси, пълни с паразити.

Тя мислено сравни тези мръсни и мързеливи индианци с енергичните и работливи сиукси, горди от себе си и от своето племе.

Внезапно дочуха познат лай и Джени с мъка удържа Джон да не се втурне натам.

Един индианец водеше Корки на връв. Явно току-що го бяха откраднали от фургона, а той махаше нервно опашка и подтичваше след него.

Спряха наблизко до храстите, където Джон и Джени бяха скрити и насядаха в кръг на земята. Джени потръпна от погнуса, когато видя как един от тях улови скакалец и го напъха в устата си.

Джон стисна ръката ѝ и насочи погледа ѝ към индианеца, който водеше Корки. Той тъкмо затягаше връвта около врата на доверчивото куче. Джени запуши с ръка устата на Джон, за да не извика, когато индианецът обтегна двата края на връвта. След миг малкият териер се просна безжизнен на земята. Индианците бързо го одраха и като режеха парчета сурово месо жадно ги лапаха.

Джени притисна главата на Джон до гърдите си, за да заглуши хълцанията му и едва овладяваше своите. Завършили пиршеството си, индианците, подритнаха кокалите и продължиха пътя си.

След няколко минути Джени и Джон излязоха от скривалището си.

— Защо, защо трябваше да убият Корки, Джен? В гората има толкова много дивеч. Мразя ги! Мразя тези мръсни „копачи“ — хълцаше той с облято от сълзи лице.

— Тихо, Джон, мили — утешаваше го тя, като бършеше сълзите му. — По-добре да се върнем в лагера.

Всички се натъжиха, като чуха тъжната новина. Даже и най-твърдите скришом избърсаха по някоя сълза, когато научиха за трагичния край на своя любимец.

Никой не бе предполагал колко труден ще бъде пътят им през пустинята. Освен непоносимата горещина, трева за добитъка почти нямаше, а за хората водата бе твърде оскъдна. Затова, щом я прекрачиха, разбраха, че спиране не може да има.

Колелата на фургоните затъваха дълбоко в пясъка. Трябваше да се отърват от всичко ненужно, за да ги олекотят. Въздъхнаха с облекчение, когато стигнаха края ѝ и навлязоха в боровите горички. Предстоеше им трудното и опасно изкачване на Сиера Невада.

Джени си спомни колко леко бяха прехвърлили Скалистите планини и непрекъснато го сравняваше със сегашното. Понякога спускането бе толкова стръмно, че се принуждаваха да връзват фургоните с въжета за близките дървета, за да намалят скоростта по нанадолнището.

Благодарение на спокойното и умело ръководство на Дон Ивънс и Бил Джонсън благополучно пристигнаха до град Стоктън в Калифорния.

Семействата на Ивънс и Джонсън щяха да продължат на юг. Джени реши да остане в северна Калифорния и да се опита да намери Беки и Енди. Мисълта, че по този начин би могла да намери и Крис Кирклънд, така и не искаше да признае дори и пред себе си.

— Какво ще правиш самичка тук, Джени? — тюхкаше се Моуд. — Не познаваш никого в този град, и нямаш пари.

— Ще потърся някаква работа. Все ще намеря нещо. Като спечеля достатъчно пари ще взема влака или пощенската кола и ще отида в Сан Франциско. Там лесно ще си намеря работа.

— Джени, не можем да те оставим сама — намеси се и Дон. — Най-добре е да продължиш с нас.

— Не — решително каза тя и отметна глава назад. — Трябва да стигна до Сан Франциско. Не се притеснявайте за мен, мога да се грижа за себе си.

Рано на другата сутрин се сбогуваха. Джон се хвърли в обятията ѝ без да крие сълзите си. Матю Ивънс и Сали Джонсън споделиха, че щом семействата им се устроят в южна Калифорния, ще се оженят. Джени им пожела много щастие. Марк и Люк я целунаха, а Дон Ивънс крепко я прегърна и незабелязано пхна два сребърни долара в ръката ѝ. Сърцето ѝ се сви от болка. Знаеше колко оскъдни са и неговите средства. Прегърна го и топло го целуна по бузата. Но когато ръцете на Моуд я обгърнаха в майчинска прегръдка, Джени не бе в състояние повече да съдържи сълзите си и зариди.

Дълго гледа след отдалечаващия се фургон. Никога през живота си не бе се чувствувала така уплашена и сама.

С напредването на деня напрежението ѝ растеше. Бе опитала да намери работа в местния магазин и ресторант, но се оказа, че няма нужда от допълнително помощ. Учителското място бе заето. Опита и в пощата, по напразно.

По обяд седна в ресторанта да изпие чаша кафе. Беше отчаяна, всичко ѝ се виждаше безнадеждно.

— Извинете, мис Хънтър — чу някой да се обръща към нея.

Вдигна глава и видя елегантно облечен мъж на около четиридесет години да стои до собственика на ресторанта.

— Това е Джейк Ричърдс, собственик на хотела и заведението към него. Казах му, че търсите работа.

Джени с надежда обърна поглед към Джейк Ричърдс.

— Да. Бях започнала вече да се отчайвам.

— Достатъчно ли си отчаяна, мила, че да се съгласиш да дойдеш на работа в моето заведение — попита Джейк и седна до нея на масата.

Тя се поколеба, искаше ѝ се да откаже, но се спря. Нямаше избор. Не можа обаче да прикрие подозрението си, когато неловко го запита:

— Какво ще трябва да върша?

— Можеш ли да пееш? — попита я той. — Певицата ми се запиля с един безделник. С твоята външност, мила, няма да има никакво значение, даже да не можеш да изпееш и една нота. Така няма

да трябва да им разнасяш напитки. Само като те погледнах, разбрах, че не си за тази работа.

— Значи всичко, което трябва да правя, е да пея — с облекчение го попита тя.

— Точно така. С тази ти външност, щом се разчуе из града за теб, всички ще дойдат при нас.

— Все пак, мистър Ричърдс, трябва да ви уверя, мога да изпея някоя и друга нота. Кога ще започна?

— Може още тази вечер. Тръгвай с мен. Ще ти намерим подходяща рокля, ще има време да поговориш и с Джо, нашия пианист.

Преди да излезе, за да изпее песента си, Джени хвърли последен поглед в огледалото. Чувствуваше се неловко в твърде разголената черна рокля, която ѝ дадоха. Утешаваше се с мисълта, че това ще продължи само една седмица. Смяташе за това време да събере достатъчно пари и да напусне този град.

Заедно с пианиста Джо Роджърс бяха избрали няколко песни, подходящи на гласа ѝ. Намери се и китара, с която да си акомпанира.

Вдъхна дълбоко въздух, изправи рамене и влезе в задимената зала. Джо Роджърс я вдигна, за да седне на пианото и ѝ намигна окуражително. Седна, прекара пръсти по клавишите и даде няколко акорда. Светлината на петролните лампи бе намалена, с изключение на тази над Джени. Останала под ослепителната ѝ светлина, тя усети как всички погледи се насочиха към нея.

Джо започна встъплението, а Джени овладяла се вече, запя.

ГЛАВА 17

Крис Кирклънд слезе по стълбата във фоайето на хотела. Проклинаше, че бе принуден да остане и тази нощ в града. Уоко и другите момчета пристигнаха едва миналата нощ и целия ден бе минал в покупки на провизии и приготовления за връщането им в ранчото.

Усмихна се самодоволно. Бе успял да продаде цялото стадо за повече, отколкото очакваше. Добра работа свърши за един ден, макар и в този загубен град.

Обиколи празното фоайе, макар че знаеше, че няма да намери никое от момчетата. Уоко бе ангажиран с блондинката от „Сребърния Чехъл“, а другите кой знае къде търсеха развлечения, преди да напуснат утре града.

Крис се отправи към заведението, но нещо го караше да бъде нащрек. Нещо не бе в ред! Ръката му се плъзна неволно към пистолета, висящ на бедрото му. През ума му бързо преминаха всички възможности. Опита се да разбере какво точно става.

Внезапно откри причината за безпокойството си. Тишината! По това време на нощта заведението обикновено бе препълнено, тогава защо е така тихо? Къде е обичайната какофония от звуци — тракане на чиповете, звъна на чашите, бръмченето на гласовете.

Ослуша се внимателно и долови само тихия звън на пианото и приятната мекота на женски глас. Тръгна към салона, но изведнъж спря.

Позна гласа. Но това не можеше да бъде, та тя бе мъртва.

Краката му се подкосиха, не можеше да преглътне, сякаш буца бе заседнала в гърлото му. Едва стигна до вратата, облян в студена пот.

Джени седнала върху пианото, бе кръстосала обутите си в черни мрежести чорапи, изящни крака, разкриващи се през цепката на роклята ѝ. Блестящата червена коса, пусната на една страна, покриваше раменете и гърдта ѝ, а голямо черно цвете бе затъкнато от другата.

Белотата на раменете ѝ контрастираше ярко с дълбоко изрязаната черна рокля, очертала предизвикателно красивите ѝ гърди.

В средата на светлото петно в затъмнената зала тя изглеждаше все така нежна и ранима.

А мъжете, сякаш хипнотизирани от това момиче, бяха потънали в спомените си. Каквито и спомени да криеха тези задебели мъже — миньори, планинци и скитници, Джени с песента сякаш ги съживяваше и правеше да ги преживяват отново.

В този миг за всеки един от тях тя бе любовницата, съпругата или майката от миналото им — единствената жена, която нарочно бе изтласкана в подсъзнанието им — образът, който бяха забравили или се бяха опитали да забравят.

С дълбока вгълбеност Джени пееше тъжната балада.

Песента свърши, а в салона все още цареше мъртва тишина. Сякаш никой не смееше да развали магията, която бе възкресила миналото му.

Крис бавно се приближи до пианото. Джени все така седеше със затворени очи. Все още обхваната от прочувствеността на песента и призраците, които тя бе събудила. Под дългите клепки, засенчващи изящното ѝ лице, блестеше една-единствена сълза.

Крис застана вцепенен, поглъщайки с поглед това незабравимо лице. Та тя бе още по-красива от преди! Каквото и да е преживяла през последните години, то само правеше още по-изящна красотата ѝ.

Джени бавно отвори очи и срещна погледа му. Изненадата ѝ премина в учудване и отприщи натрупаните и крити през последните две години копнежи и любов.

Крис пристъпи и я вдигна от пианото. Ръцете ѝ обвиха врата му. Успешно я измъкна от залата. Странно, никой не се опита да го спре. Сякаш всички знаеха, че тези двама влюбени, се срещат отново. Никой не дръзна да се вмеси и оскверни тяхната любов.

Тя се сгуши в него и той я понесе нагоре към стаята си. Не бяха си казали нито дума. Крис внимателно я сложи на леглото и седна до нея. Не можеше да откъсне поглед от тези очарователни очи, които дни и нощи през изминалите две години неотклонно го бяха преследвали.

Все още зашеметен от изненадата, той извика:

— О, боже мой, Джени! Мислех, че си мъртва.

Погледът ѝ сякаш галеше любимото лице. Вдигна ръка и нежно помилва косата му, преглади и немирния кичур, паднал на челото му. Той продължи да ѝ шепти, а тя не можеше да промълви и дума.

Крис и не чакаше да говори. Обсипваше лицето ѝ с целувки — клепачите, бузите, устните ѝ и все още не можеше да повярва, че я е намерил. Обхвана с ръце лицето ѝ и дълго гледа в любимите очи, сякаш се опитваше да се увери, че това наистина е тя, а не плод на фантазията му.

Бавно сведе устни до нейните и те се разтвориха, за да го приемат. Целувката им, започнала нежно, стана страдна и таените им желаниа и копнежи избухнаха във взрива на страстта.

Намериха се голи и прегърнати, без да разберат кога се бяха съблекли. Познатото докосване на ръцете и устните му до плътта ѝ сломиха съпротивата ѝ.

Истина беше! Пръстите ѝ се впиха в мускулестия му гръб. Бедрата ѝ усещаха възбуждащия натиск на тялото му. Поривът му да я обладае.

Забравен бе Чата. Миналото бе далеч, за бъдещето така и не мислеше. Съществуваше само този миг, без начало и без край. Мигът на пълното, абсолютно сливане на мъжа и жената, както в градината на Едем.

Трепереща с всяка фибра на тялото си, тя го очакваше. Устните им отново се сляха, а когато я облада тя извика от възторг и задоволство.

Първите лъчи на зората се просмукваха през прозореца и бавно падаха на пода. Крис лежеше буден, а Джени, сгушила глава в рамото му, спеше до него. Все още не можеше да повярва, че това наистина е тя.

Колко често през изминалите години се бе гърчил в болка при спомена за нея.

Тя проплака в съня си и протегна ръка. Той я притисна плътно към себе си с желание да я закриля.

Вгледа се в нея. Това бе една нова и различна Джени. Вече приличаше на зряла жена, а това някак облагородяваше красотата ѝ.

За първи път откакто се любеха му се бе отдала без всякакви задръжки, изведнъж и всецяло. През цялата нощ си говориха и се любеха, докато тя заспа.

Крис напразно се бе опитвал да не мисли за нея през тези две години. Споменът за красотата ѝ, за неукротимия ѝ дух и смелост, правеха всички други жени така незначителни в сравнение с нея. Сега, когато отново я намери, трябваше да я задържи завинаги. Но как да ѝ го каже? Как да ѝ обясни, че далеч не само заради физическото удоволствие, той има нужда от нея? Дали и тя изпитва към него същите чувства?

Толкова много въпроси, а Крис не смееше да ѝ ги зададе. Отново я погледна. Спеше отпуснато и спокойно, значи всичко беше в ред.

Джени му бе разказала за пребиваването си при сиуксите. Нищо чудно, че не можаха да я открият из лагерите на племето кроу.

Спомни си как със сълзи на очи му разказа за индианския си съпруг Чата. Дали го бе обичала? А ако е така, защо го бе напуснала? Дали не е късно вече да започнат пак? Дали сърцето ѝ не принадлежи другиму?

Като че ли разбудена от тези му мисли, Джени отвори очи и учудено го погледна.

— Но ти не си спал. Какво има, Крис?

— Ние потегляме тази сутрин и аз искам да дойдеш с нас, Джени.

Крис не пропусна да забележи болката в очите ѝ.

— Така всичко пак ще започне отново. Отговорът ми е — не, Крис. Няма да дойда с теб. Ще се опитам да се справя сама. Това е нещо, на което Чата ме научи. Да бъда независимо същество, да не разчитам на никого. За това време аз пораснах, Крис. Не съм вече онова малко, невинно момиче, с което ти си играеше, както си поискаш. Чата ме научи, как да не бъда метреса на никой мъж.

Крис гневно скочи и започна да се облича. Нищо не се бе променила помежду им. Все така погрешно приемаше неговите намерения. А бе готов да ѝ каже как пламенно я обича и колко много иска да стане негова жена. Добре, че не го каза, да стане за смях! Явно тя все още бе завладяна от спомена за индианеца.

— Добре. Ако ще се чувствуваш по-удобно като моя съпруга, можем да се оженим. Казвал съм ти го и преди, аз съм много богат. Мога да уредя да прекараш приятно живота си.

— А какво бих могла да ти дам в замяна? — с горчивина попита тя.

— О, мила, няма защо да крия, че аз извличам безкрайно удоволствие от малкото ти треперещо тяло — саркастично отвърна той. — Усещам, че ти не изпитваш отвращение да задоволяваш моите нужди. Може да се споразумеем. Кажи ми къде живееш и аз ще ида да донеса нещата ти.

— Не се тревожи — потиснато промълви тя, — нямам нищо ценно.

Крис вдигна роклята, с която бе облечена предишната вечер и подигравателно каза:

— При създалите се обстоятелства може би, това нещо е твърде подходящо, но все пак мисля, че трябва да ти намеря по-приемлива сватбена рокля. Хайде поспи още, докато се върна.

Джени чу, че когато излезе, превъртя ключа на стаята. Зарови главата си във възглавницата и тихо зариде.

Крис скоро се върна с няколко пакета в ръце.

— Вдигнах собственика от леглото му и той беше бесен — смееше се той.

Като постави покупките си на леглото, бързо дръпна чаршафа и я плесна по голия задник.

— Ставай, сънливке, днес е твоят сватбен ден — провикна се той.

Крис се стъписа като видя подутите и зачервени очи на Джени.

— Мила, нима мисълта да се омъжиш за мен така те отвращава? — нежно я попита той.

А тя така много искаше да превъзмогне всичките си задръжки и да му каже как не може без него. Копнееше да го убеди, че го обича и то много, но се съмняваше, че ще успее. Той ясно бе заявил защо иска да се ожени за нея, а тя бе достатъчно горда, за да не се излага пред него.

— Ти не можеш да ме разбереш — хълцаше тя и завря глава в гърдите му.

— Мисля, че те разбирам — тихо промълви той, убеден, че тъгува по Чата.

— Мила, може би ти казах груби думи — стараеше се да я успокои той. — Има и предимства в това да се омъжиш за мен. Ще имаш свобода толкова, колкото поискаш. Ако се случи да се появи някой друг, който ти предпочетеш, аз няма да ти преча.

А на ум си каза: „Готов съм да убия първия мръсник, който те погледне. Ще се опитам да залича някак спомена за този индианец. Ще дойде денят, когато ще ме обикнеш, така като аз те обичам“ — мислено се закле той.

Повдигна брадичката ѝ и нежно избърса сълзите ѝ. На вратата леко се почука. Крис бързо я целуна и я върна в леглото.

— Сигурно банята ти е готова — каза той и я зави с чаршафа. Отвори широко вратата, за да могат двете сънливи мексиканки да вкарат количката с няколко съда, пълни с вода. В ъгъла на стаята имаше малка ниша, а вътре вана, кана и леген. Двете момичета бързо напълниха ваната и си отидоха.

Крис отля малко вода в легена, грабна я от леглото и безцеремонно я потопи във ваната.

— Хайде, започвай — подкани я той — или аз ще го направя вместо теб.

Съблече ризата си и започна да се бръсне.

— Не мога ли за малко да остана сама — капризно попита Джени.

— Има място и време, когато човек да бъде сам — заяви той. — За жалост нямаме време, а и това не е точното място. Освен това би ли лишила един младоженец от това малко удоволствие — ухили се той и сапуниса лицето си.

Започна да бръсне наболата си брада, а Джени гледаше как играят мускулите на раменете му, докато движеше бръснача. Тялото му бе великолепно! Усети как се възбужда само при спомена за допира на това силно тяло. Смутена от това, тя насапуниса лицето си. Изплакна го обилно и когато вдигна мократа си глава, го видя наведен над нея.

— Да ти помогна ли за гърба?

Познатото ѝ мъжко ухание отново я възбуди. Погледът ѝ блуждаеше по окосмените му гърди надолу към корема му, а страстта ѝ се надигаше. Погледна го крадешком, страхуваше се да не отгатне нескриваното ѝ желание.

Без да ѝ каже дума, той я вдигна от ваната и зави в хавлията. Притисна я в прегръдките си, занесе я до леглото, а устните му шареха по шията ѝ.

Еротична тръпка разтърси цялото ѝ тяло. Вдигна ръка в опит да го отблъсне, а той я целуваше и целуваше.

— Джени, любов моя, не ме отблъсквай — шепнеше той. — Бъди честна спрямо себе си. Ти ме желаеш така силно, както и аз теб. Защо не го приемеш?

— Не — извика Джени — грешиш. Не те желая и никога не съм те желала. Човекът, когото бих пожелала, ще може да ми даде много повече, отколкото ти ми даваш. Искам любов и нежност, а това, което ти ми предлагаш, е сладост. Искам някой, с когото даделя мислите и мечтите си. Какво общо имаме ние двамата?

— О, мила, как можеш да кажеш, че не сме свързани? — леко се присмя Крис. — Тези твои дяволски очи ме призовават, предизвикват ме да те грабна. Нали знаеш, винаги отговарям на предизвикателствата.

Впи устни в гърдата ѝ, а ръката му се плъзна надолу, следвана от целувките му. Там, където я докоснеше, сякаш доплътта ѝ се допираше нажежено желязо, огънят проникваше до сърцевината на съществуването ѝ. Разтвори бързо крака в пламенно очакване.

— Нали виждаш, любов моя, тези ти устни искат да общуват. Те се разтварят, за да ме призоват. — И той притисна устни, а езикът му проникна така дълбоко, че нейната съпротива рухна напълно.

Джени простена и силно притисна главата му към себе си. Тялото ѝ се гърчеше под неговите ласки. Крис вдигна глава и страстно я целуна. Проникна дълбоко навътре с езика си, докато срещне нейния.

Тя стенеше и се гърчеше, а ноктите ѝ оставяха следи по гърба, чак до бедрата му. Притисна ги страстно и го придърпа още повече към себе си.

Крис продължаваше тази страстна игра и се бавеше да влезе в нея. С устрем тя сграбчи члена му, за да го вкара сама в себе си. И двамата бяха облени в пот.

— Моля те, Крис — викаше тя, — не ме мъчи!

— Тогава кажи го, Джени. За бога, само го кажи! Кит, желая те.

— Защо ме изтезаваш? — простена тя.

Отново обхвана в ръце члена му. Крис не можа повече да издържи. Със сподавен вик отблъсна главата ѝ далеч от изгарящите я целувки. Притисна я и влезе в нея. Двамата едновременно стигнаха до разтърсващия ги климакс.

— Проклетата да си, Джени. Ти малка мръснице — ругаеше той. — Все ще го кажеш някой ден.

— Никога — извика тя. — Никога няма да го чуеш от моите уста. Не мога нищо да направя срещу това, че владееш тялото ми, но никога няма да властвуваш над духа ми. Няма начин да дойда при теб от любов.

Крис взе лицето ѝ в ръце и дълго гледа в тези очи, които до преди минута бяха замъглени от страст, а сега гневно блестяха. Нежно приглади една къдрица от бузата ѝ и тихо каза:

— Ще го кажеш, Джени, ще го кажеш.

Два часа по-късно се венчаха в присъствието само на Уоко и момчетата. Всички сърдечно поздравиха Крис, а Джени получи по една целувка от Бен и Ерин Фрейзър. Уоко я прегърна с обич и очите му се овлажниха.

— Не мога да повярвам. Бяхме загубили надежда, че ще те видим пак — говореше Уоко и едва успяваше да овладява чувствата си. — А ти се появи в този кравешки град. Само намесата на съдбата ви събра пак двамата. Горя от нетърпение да се срещнеш с Дон. Той ще бъде страшно щастлив. Отдавна чака този свой син да си намери някоя прилична жена и да създаде семейство. Изглеждаше, че това никога нямаше да се случи, когато бе отвлечена от индианците. Крис беше като луд тогава.

— Не разбирам за какво говориш, Уоко — учудено го попита Джени.

В този момент Крис се появи и прекъсна разговора им.

— Можете да тръгвате с момчетата, ние ще ви настигнем — нареди той. — Джени трябва да се преоблече, а аз да ѝ намеря кон. Скоро ще ви настигнем, но все пак спрете и устройте лагера преди да се мръкне. Не ми си иска цяла нощ да ви догонвам.

Още веднъж Уоко поздрави Крис и събра момчетата. Яхнаха конете и потеглиха. Джени и Крис се върнаха в хотела. Той спря долу, за да уреди сметката, а тя се качи в стаята. Крис вече ѝ бе доставил ботуши и панталони, подобни на тези, които имаше по време на предишното им пътуване. Тя бързо ги навлече и бе се навела над багажа, когато Крис влезе. Бутна шапката си назад и свирна с уста.

Джени рязко се обърна и бузите ѝ пламнаха.

— Вулгарен ли е видът ми? — смутено попита тя.

— Изглеждаш великолепно, мила — отвърна той и я погледна с възхищение. — Ти имаш най-хубавите малки...

— Не го казвай — прекъсна го тя. — Хайде по-скоро да напускаме този град, преди всички да са ме видели. Може би пък ще ме вземат за момче.

Крис свали шапката си, захлупи я на главата ѝ и я целуна.

— Мила, никой здравомислещ човек, като те види, макар и с панталони, не може да помисли, че си момче — ухили се той.

Преметна през рамо торбите и ръка за ръка двамата тръгнаха, а смехът им се носеше надалеч.

Когато стигнаха фоайето, Джени спря пред входа на заведението. Джейк Ричърдс и Джо Роджърс седяха на бара.

— Дойдох да се сбогувам и да благодаря и на двама ви за помощта, която ми оказахте. Моята кариера завърши така бързо, както и започна.

Джо я прегърна. Широка усмивка озари мършавото му лице.

— Ти бе сензация, Джени!

— С моята единствена песен ли? — засмя се тя. Обърна се към Джейк Ричърдс и му протегна ръка.

— Благодаря ти, Джейк, за всичко. Оставих роклята горе в стаята.

Джейк вдигна ръката ѝ до устните си и я целуна.

— От първия момент разбрах, че си много добра, за да останеш. — После хвърли многозначителен поглед към Крис, изправил се до вратата и добави: — Ако някога пак ти се наложи да търсиш работа, мила, знаеш къде да дойдеш. С твоя вид и с твоята класа ще сразим всяка конкуренция. При това имаш и хубав глас.

Джени се сети за думите на отец Хелорън, че винаги ще се намери някой да ти помогне, когато си в нужда. Очите ѝ светнаха с благодарност и тя го целуна по двете бузи.

— Няма да ви забравя. Вие се появихте, когато имах нужда от подкрепа.

Обърна се и ги остави. Като доближи вратата весело се засмя и мушна ръката си в ръката на красивия мъж, който я чакаше. С радост усети топлината на пръстите му.

Любопитно се оглеждаше наоколо, когато тръгнаха към конюшнията. Конят на Крис бе оседлан и готов. Отдръпна се смутено назад, докато той се пазареше за една кестеняво кафява кобила.

Крис забеляза, че собственикът на конюшната с двусмислена усмивка нахално оглежда Джени, докато оседлаваше коня ѝ.

— Искаш да кажеш нещо на жена ми ли? — строго го попита той. Не може да овладее гнева си.

Човекът побледня, разбрал, че нечистите му мисли към момичето са разкрити и го поставят в неприятно положение. От къде можеше да знае, че това е съпругът на момичето? Та това бе същото момиче, което снощи бе видял в заведението на Джейк. А пък и никоя почтена жена няма да тръгне по улиците, обува в тесни, прилепнали панталони, като че ли сама си го иска.

— Попитах те, има ли нещо да казваш на жена ми? — повтори ледено Крис и плъзна ръка по бедрото към пистолета си.

Джени приближи и леко хвана ръката му. Той хвърли още един гневен поглед към разтреперения мъж, преди да се обърне и помогне на Джени да се качи на коня.

Спряха на пощата, за да може да телеграфира на баща си за техния брак и за предстоящото им пристигане.

— Може и да стигнем у дома, преди да е получил съобщението — смееше се той.

— Къде е твоя дом, Крис? — запита го Джени. Вече бяха тръгнали и язدهа из равнината. — Та аз не знам почти нищо за теб.

— Така е — засмя се Крис. — Можех и да имам някъде скрита жена и ти да нямаш и представа за това. На път сме за Лос Кабалос, това е нашето ранчо. Намира се на около петдесет мили от Сан Франциско. В Сан Франциско имам и къща, там ще живеем повече от времето, защото там ми е работата.

Обърна се и я погледна.

— Ще ти е приятно ли да живееш в града?

— Има ли някакво значение — трепна тя.

Крис, доловил мъката ѝ, се намръщи.

— Това е от съществено значение за мен, Джени.

— Преди много време ти казах, Крис, че мога да направя всичко, когато ми се наложи да го направя.

— Надявам се, че не гледаш на нашия брак като на наказание, което трябва да изтърпиш — нервно забеляза той, пришпори коня и препусна напред.

През останалата част на пътуването формално разменяха по някоя дума. Привечер настигнаха другите и се настаниха в приготвения вече лагер.

Крис седеше намусен и гледаше как Джени отпуснала се до огъня весело разговаря с Уоко. Все още бе объркан от днешната ѝ поза на „мъченица, примирена със съдбата си“. То бе далеч от неотдавнашната ѝ декларация, че държи съдбата си в свои ръце. Проклетата малка мръсница! В един момент пламенна и трепереща в ръцете му, а в следващия — Жана д'Арк на път за кладата.

Не бе я принуждавал да се омъжи за него. Изборът все още беше неин. Наистина, щеше да бъде по-добре, ако бе имал време с дълго ухажване да разруши стената от подозрения, с която се бе обградила, но нямаше време. Защо жените са така неимоверно сложни?

Той знаеше, че трябва да намерят някаква обща база, на която да изградят отношенията си. Връзката им не можеше да се крепи само на преживяванията им в леглото. Господи, сегашното им положение приличаше на бойно поле! Още някоя и друга схватка, като днешната и тя щеше да спечели битката. Той я въведе в изкуството на правене на любов, но тя го бе усъвършенствувала.

Джени се приближи до него с помирителна усмивка.

— Пак започва — простена Крис, загърна се в одеялото и ѝ обърна гръб. Усещаше, че се е навела над него и го гледа, а после с познатите движения бързо се настани до него.

Опита се да лежи и да не обръща внимание на това, че е на сантиметри до него. Подскочи, когато усети ръката ѝ на рамото си.

— Спиш ли? — колебливо попита тя.

— Бях заспал — излъга той.

— Студено ми е — оплака се тя.

— Няма защо да ми го казваш — отвърна той със сарказъм.

— Сериозно ти казвам, замръзнала съм — промълви Джени.

Крис се обърна и отгърна одеялото. С усмивка на облекчение тя пропъзля и се сгуши до него, той я прегърна.

Притисна устни до главата ѝ и прошепна:

— Джени, мила, не знаеш ли, че тук е твоето място.

Затвори очи и се унесе в спокоен сън.

Сложила глава на гърдите му Джени усещаше равномерните удари на сърцето му.

Заслепена от блясъка на първите слънчеви лъчи, отвори очи, седна и сведе поглед надолу към дълбоко спящия си съпруг. Съсредоточено разучаваше спящото му лице. Сега, когато спуснатите клепачи закриваха дяволитите му и пламенни очи, то изглеждаше момчешки наивно, беше ли се променил през последните две години? Имаше нещо ново, беше си пуснал мустаци. Почувствува се гузна. Всъщност никога преди не бе се взирала в това лице, а само в очите му, които сякаш я хипнотизираха. Гледаше прехласнато изразителните черти, келтските скули и решителната брадичка. Само дългите тъмни мигли го омекоотяваха.

Това бе нейният съпруг! Каквито и да бяха мотивите им, те бяха свързали живота си. Внимателно прокара пръста си по челото му. При този допир той мигновено сграбчи китката ѝ и отвори очи. Джени безшумно се опита да я издърпа, но той със силна хватка стискаше ръката ѝ. Изпъшка от болка, а той я придърпа към себе си и устните им се сляха.

Притисна я до земята и я целуваше безспир. Сръчно разкопча ризата ѝ, промуши ръка през процепа и нежно замилва гърдите ѝ.

— Недей! Не бива — протестираше тя и се опитваше да го отблъсне.

С целувки той неутрализираше съпротивата ѝ. Езикът му галеше устните ѝ и пламенно и страстно влизаше все по-дълбоко и по-дълбоко, а ръката му бавно се плъзгаше по тялото ѝ.

— О, боже мой — простена той, — махни, по дяволите тези гащи.

— Моля те, Крис, недей. Не тук. Ще ни види някой — молеше го тя.

Той се отдръпна, обърна се по гръб и небрежно закри с ръка очите си. Джени се наведе и леко докосна устните му.

— За какво е това? — изненадан я попита той.

— За да ти благодаря — мило му се усмихна тя.

Взе ръката ѝ и я вдигна до устните си, а с очи сякаш ѝ казваше, че все още не се знае какво може да се случи.

— Значи друг път и на друго място ще се любим, мисис Киркленд — предупреди я той.

Малко по-късно отново бяха на път. Джени бе радостна и спокойна. Яздеше между Крис и Уоко и се наслаждаваше на красивите

места, през които минаваха. Не забеляза и следа от напрежение у него. Те с Уоко се шегуваха и весело се смееха.

Все така, шегувайки се Уоко ѝ разправи една случка — как на младини при опит да обяди първия си кон, Крис бил хвърлен в едно торище. Обърна се към него и продължи:

— И оттогава ти си... — Съобрази се с присъствието на Джени и млъкна по средата.

— Виждаш ли, Джени, колко е добре да имаш такъв възпитател. След малко може да ти разкаже и за първото момиче, с което, хъм, съм споделил леглото.

— Ти какво си мислиш, че не знам, че аз не съм първата — закачливо каза Джени, — а също така смятам, че няма да бъда и последната.

Уоко се прилепи плътно към седлото и се засмя гръмогласно. Крис ѝ намигна застрашително и удари коня ѝ по задницата. Той се стрелна мигновено напред и двамата мъже останаха зад нея.

Джени лежеше до Крис. Небето бе така ясно и звездите така ниско. Имаше чувството, че ако протегне ръка ще ги достигне.

— Защо тук звездите са така близо до нас? Много по-близо, отколкото във Вирджиния.

Крис се намръщи и не отговори. Вълнуваше го много повече тяхната близост, отколкото тази на звездите.

— Не разбираш ли, глупаво момиче, че от два дни сме мъж и жена, а още не сме чествували брака си.

— Бих казала, че бракът ни прилича на това да затвориш вратата на обора, когато конете са навън — подкачи го тя.

Отегчен от нейните закачки, Крис рязко каза:

— Престани с тези банални шегии! Това, което очаквах да яздя в медения си месец, определено не беше кон.

— Мили, винаги ли си недоволен, когато не става това, което искаш? — смееше се тя.

— Как може да бъде доволен един мъж, подложен на двойна болка — промърмори той. — Ти много ухаеш, бебчето ми — прошепна той, наврял глава в косите ѝ.

Захапа ухото ѝ, Джени изтръпна и се обърна. Устата му пропълзля до нейната и устните му докосваха нейните.

Страстта ѝ кипна. Тялото ѝ се изви и прилепи до него. Крис се изкиска и продължи да я измъчва с измамната игра преди устните му отново да достигнат нейните. Ръката му се плъзна през дрехите ѝ.

Тя още по-плътно се прилепи към него, с копнеж да го има съвсем близо до себе си. Взе ръката му и я мушна под ризата си. Плъттa ѝ жадуваше всяко негово докосване.

— Хайде да се махнем от тук — прошепна той.

Стана, изправи я на крака и грабна едно одеяло. Излязоха от лагера и се отпавиха към близката горичка.

Крис разстла одеялото, обърна се и замря. На тъмния фон на нощта Джени гола, с разпусната коса, се открояваше като млечнобял силует. Легна в пламенно очакване и продължи да ѝ се любува. Приличаше на волна горска нимфа.

Тя се наведе над него и му предложи сладостта на устните си. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ. Гладката като коприна кожа го накара да потръпне от възбуда.

— Нежна моя, скъпа моя, Джени — промълви той.

Галеща нежно тялото му, тя разкопча токата на колана и започна да свлича панталоните му. Той леко се повдигна да я улесни.

Остана неподвижен с ръце отпуснати встрани в привидно безразличие. Издаваше го само набъбналият му член. Не направи никакво движение, за да ѝ помогне, но не ѝ и пречеше. С любопитство наблюдаваше докъде ще стигне в усилието си да му достави удоволствие, преди да поиска да бъде задоволена.

А тя изгаряше от любов към него. Не можеше да я изрази с думи, но я показваше с всяко докосване на устата си. Жарките ѝ целувки слизаха по тялото му надолу, а ръката ѝ галеше бедрата му. Спря. Нежно обхвана тестиките му в ръце, а треперещия ѝ език докосваше върха на члена му.

— О, Джени! Ти се добра, ти си така добра — простена той.

Нямаше сила да се владее повече. Сграбчи я, притегли я към себе си и впи устни в нейните. Преобърна я, притисна я и влезе в нея. Членът и езикът му синхронно ускоряваха ритъма си, за да стигнат до взрива на климакса, с който консумираха своя брак.

ГЛАВА 18

Застанала на хребета, Джени отпрати поглед към къщата долу в долината. Лицето ѝ бе облято от сълзи.

— Ето ни у дома — прошепна невярваща тя.

Разбрал причината за сълзите ѝ, Крис я обгърна с ръка.

Сгушена между дърветата всред зелените поля, къщата, макар и по-различна от колониалния стил на Хънтърс Кийп, излъчваше същата тиха изящност и спокойствие.

Спомени, потиснати от преживяните трудности и мъки през последните две години, изведнъж нахлуха в главата ѝ. Имаше чувството, че току-що се събужда от един дълъг и ужасен сън, че долу в долината я очакват баща ѝ, майка ѝ, а също и братята ѝ.

Коленичи, а сълзите не преставаха да се стичат по лицето ѝ. Крис се наведе до нея и нежно я прегърна.

— Спри, моя любов — приласка я той и се мъчеше да я успокои. — Ти си у дома. Не ще позволя никой никога вече да те нарани.

Домъди Кирклънд се щуреше около къщата. Току-що бе получил телеграмата, с която Крис му съобщаваше за женитбата си.

— Някоя бар дама е пипнала този мой пиян глупак — беснееше той. Настроението му ставаше все по-мрачно и по-мрачно, когато Уоко се появи и му разказа всичко.

Значи така, Крис бе намерил своята Джени. Дом все още знаеше твърде малко за нея. Разбрал бе, че Крис и Уоко цяла година безуспешно я бяха търсили всред индианците. Неведнъж през това време Уоко бе чувал как Крис в измъчващите го кошмари бе викал нейното име.

Дом се бе примирил с мисълта, че никога няма да се радва на внуци. Знаеше, че и Крис като всички мъже от клана Кирклънд, е способен само на една-единствена всепогълщаща го любов в живота си.

Когато овдовя след смъртта на Катлин, той бе все още млад и красив мъж. Но не успя да изтръгне от паметта си красивата и нежна

жена, за която някога се бе оженил. И не направи по-късно никакъв опит да я замести с друга. Натъжи се. Усети някак, че и Крис по същия начин е влюбен в своята Джени.

Обикаляше из кабинета си, напрегнат и неспокоен. Ненадейно впери поглед в портрета на Катлин, закачен на стената.

— Да, мила, нашето момче най-после се ожени. Как мислиш, ще ни се хареса ли неговата жена? Ужасно съм притеснен, Катлин. Така много искам да си до мен. С какво нетърпение съм очаквал този ден, сякаш едва ли не аз съм младоженецът. Вече нищо не зависи от нас. Опитвах се през тези години да го направлявам, но не беше никак лесно. Той е упорит и инат, като мен — намигна ѝ с обич Дом. — Нужна му бе твоята нежност, твоята насочваща ръка, мила. О, Кети, — тъжно въздъхна той, — защо ни остави? И на двама ни така си ни нужна.

Монологът му бе прекъснат от готвачката Консуела, чукаща на вратата.

— Дойдоха вече, сеньор. Те са вече тук — възбудено извика тя.

Дом кимна на Катлин, разкърши рамене и излезе.

Застанал на прага ги гледаше с интерес, докато те приближаваха ръка за ръка. Присви очи и някак оценяваше Джени, както купувач оценява кобила.

Хареса му маниера ѝ — държеше главата си гордо изправена. „Добра порода — помисли си той — личи си възпитанието. Фигурата и тена ѝ са добри, а и тези дълбоки бистри очи. Трябва и издръжливостта ѝ да е добра, щом е успяла да оцелее след няколкогодишен плен от индианците“ — размишляваше той.

Дом бе така увлечен в преценките си за нея, че съвсем не забеляза кога се бяха спрели пред него. Джени чакаше и весело премигваше с очи.

— Бас държа, че искаш да прегледаш и зъбите ми — обърна се тя с мила усмивка към него.

— Джени, прости грубостта на един старец — извини се той и топло я прегърна.

Целуна я и я погледна. Съзря най-незабравимите очи, които бе виждал някога в живота си. И разбра защо сина му веднъж влюбен в тази жена, цял живот ще бъде преследван от спомена за нея. Сияещ се обърна и стисна ръката на Крис.

— Поздравявам те, сине, и се гордея с теб. Джени надмина всичките ми очаквания.

Изненадан от думите на баща си, Крис виновно сведе очи. Колебаеше се дали да му открие цялата истина за техните отношения. Баща му бе така нескрито очарован. Реши да не разваля щастието му засега.

— Ще се видим в кабинета ти преди вечеря, татко. Хайде, мила, да се отърсим от праха на това пътуване.

Прегърна я и я поведе по дългия коридор към стаята си. Спалнята му бе мебелирана съобразно неговите размери. В центъра се намираше грамадно легло, а в останалото обширно пространство бяха разпръснати широки кожени кресла.

Разопаковаха багажа си. Джени извади дрехите си, за да бъдат огладени. Крис отвори гардероба и ѝ подаде един халат.

— Събличай се и се завий в това — нареди той. — После ще идем да се изкъпем.

Последва го по коридора до отсрещната стая. Огледа я с учудване. Огромна квадратна вана заемаше средата на помещението. В далечния ъгъл гореше огън, който затоплеше камъните. Дъхът ѝ спря. Спомни си кога за първи път бе видяла подобна баня. Крис загребваше вода с шепи и я хвърлеше върху камъните. Те изцвърчаха и парата ги обгърна.

— Това се нарича сауна — обясняваше ѝ той, погрешно разбрал израза ѝ на учудване. — Татко ги бе видял в Европа и реши да направи и тук. Много е приятно, когато парата изцяло те пропие. Помага да изхвърлиш всичко с потта.

— Виждала съм вече сауна — промълви тя. — Сиуксите я използват за пречистване.

Крис свлече халата ѝ, вдигна я на ръце и я потопи във ваната. Джени изписка от страх, когато той свали панталона си и влезе вътре при нея. Притисна я до себе си и започна да я целува в очакване.

— Не бях обърнал до сега внимание на капацитета на тази вана — заяви той и в очите му светна дяволито пламъче. — Татко наистина е предвидлив човек.

Тя скептично го погледна.

— Смяташ ли, че ще ти повярвам, че не си я използвал с някое от тукашните момичета?

— Честна дума — закле се той. — Никога не съм се докосвал до никое момиче в ранчото. Не съм искал никога да правя любов с момиче, което ще бъде респектирано от моето положение на господар.

— Или твоите реакции са парадоксални, или аз съм неимоверно наивна — отвърна тя.

Водата ѝ подейства като успокоително лекарство. Отпусна се до пълна премала. Почти заспала, усети устните му в косите си.

— Много е приятно, Джени — прошепна той, — но аз обещах на татко да се видим преди вечеря. Ще ти измия гърба, ако и ти измиеш моя.

Той започна да сапунисва гърба ѝ и от време навреме спираше, за да я целуне по тила или в ямките зад ушите.

— Твой ред е — безразлично съобщи той, като ѝ подаде сапуна и обърна гръб.

Джени се поколеба. Не ѝ се искаше да се докосва до него. Възбуда бе започнала да я обзема още докато той докосваше тялото ѝ. Крис се правеше на съвсем индиферентен, сапунисваше се отпред и чакаше нейната помощ. Смутена от сладните си мисли тя бързо го насапуниса и изплакна. Отдръпна се и се опита набързо да довърши банята си.

Излезе от ваната, уви мократа си глава в голяма кърпа и се загърна в огромния му халат.

Той седеше и я гледаше. Изведнъж я грабна в ръце и целуна с наслада.

— Суха или мокра, мисис Кирклънд, ти си най-красивата жена, която съм срещал в живота си.

„Колко си приличат — по-късно си мислеше Джени. Мислено сравняваше бащата и сина, докато те с удоволствие си пиеха питието след вечеря... — Същата самоувереност, същата гъвкавост в движенията, дори и същите поразителни черни очи!“

Дом бе висок колкото сина си. Имаше здраво и стегнато тяло, без никакви излишни тлъстини. Лесно можеха да минат за братя, а не за баща и син, ако не беше снежнобялата коса на Дом.

Джени се разходи из стаята и спря пред портрета на Катлин Кирклънд. Значи тази нежна и фина красавица е майката на Крис. „Колко е прелестна — помисли си тя. — Каква трагедия трябва да е било за мъжа и сина да я загубят толкова рано.“

— Красива е, нали? — Дом бе застанал до нея. Тя промъкна ръката си под неговата, искаше ѝ се някак да го утеши. Бе усетила колко много все още страда от огромната си загуба. Разбираше защо не се е оженил повторно, но все пак редно ли беше младият му растящ син, имащ нужда от много любов, да заплати за тази му фикс идея? Дали заради това Крис не бе се привързал така към Уоко?

Обърна пълни с обич очи към Крис, който се бе втренчил в портрета. В погледа му прочете нескрито негодувание.

— Искаш ли да разгледаш къщата или предпочиташ първо да ти покажа конюшната — попита я със затаен смях в очите Крис и хвърли съзаклятнически поглед към баща си.

Тя свъси вежди в недоумение.

— Разбира се, че бих желала да разгледам къщата, но бих искала и... — Внезапна широко разтвори очи, схванала значението на думите му. — Отело — извика тя. — Отело, как можах да забравя! — Грабна ръката му и нетърпеливо го задърпа. — О, Крис, къде е той? Заведи ме при него!

Ликуващ, Крис се остави да го изведе навън, а Дом с бащинска нежност поклати глава.

Отдръпна се и остави Джени да се наслади на радостната си среща. Преливаща от щастие, тя лъчезарно му се усмихна.

— Не ме е забравил. Още ме помни.

— Разбира се, мила, че те помни — нежно отвърна Крис.

С безкрайна благодарност тя се хвърли на шията му и покри лицето му с целувки.

— Благодаря ти за всичко, Крис — радостно извика тя.

Обгърна я с ръце и впи поглед в блесналите ѝ очи.

— Той е твой, мила. Това е моят сватбен подарък.

— Но аз просто не мога да го взема — протестираше тя. — Той е твърде скъп.

— Е добре, можеш да ми го заемаш от време на време, когато е в любовен период — ухили се той.

Вдигна я на ръце и я положи върху купчина сено.

— Като говорим за любовен период...

Устните му се плъзнаха по шията ѝ. Целувките им бяха дълги и сладки и страстта ги обземаше. Заровил глава надолу той вече

целуваше гърдите ѝ. Повдигна глава и срещна очите ѝ, добили вече тъмно изумруден цвят.

— А можеш ли да ми кажеш, мисис Кирклънд, защо продължаваме да се любим на земята, когато вкъщи голямото легло ни очаква?

Джени нежно го прегърна.

— Някои мъже просто не могат да променят придобития през живота си навик — отвърна тя с лукава усмивка и разтвори в очакване устните си.

— Събудете се, сеньора. — Тихият глас едва проникна във все още замъгленото съзнание на Джени. Тя още по-дълбоко се свря в завивките, не искаше да бъде извадена от тази еуфория на пълно спокойствие на тялото и духа си.

Някой леко я разтърси, тя отвори очи и с мъка се пренастрои към заобикалящата я действителност.

— Добро утро, сеньора — поздрави я сърдечно младата прислужничка.

Джени напълно се разсъни, вдигна глава и огледа уютната стая. Анита дръпна пердетата, плътно спуснати дотогава, за да пазят хлад в стаята. Навън бе гореща сутрин.

— Сеньор Крис ми поръча да ви събудя в десет часа. Поръча още да ви кажа, че ще се върне към единадесет и ще ви вземе за езда.

Джени все още легнала, лениво се протегна, погълната от спомена за любовната им нощ.

— Банята ви е готова, сеньора.

Джени въздъхна и неохотно се надигна от леглото. Облече пак халата на Крис. Набързо се изкъпа и когато се върна Анита бе оправила вече леглото и приготвила дрехите ѝ — бежова пола и жилетка и тъмнокафява блуза. Ботушите ѝ, почистени и лъснати, стояха до леглото.

— Откъде се взе този екип? — с недоумение попита тя.

— Той принадлежеше на майката на сеньор Крис — отвърна Анита. — Сеньор Дом смята, че точно ще ви прилегне, без да трябва да се поправя.

Джени бързо се облече и Анита ѝ помогна да сплете косите си в дълга плитка.

— Ще ида да кажа на мама, че сте готова за закуска — усмихна ѝ се мило Анита и изчезна.

Джени хвърли последен поглед в огледалото, доволна, че дрехите ѝ стоят добре, грабна шапката и излезе.

— Добро утро, Джени — сърдечно я посрещна Дом, когато влезе в трапезарията. — Пия на малки глътки кафето си с надеждата да те дочакам.

— Не съм спала толкова до късно от времето, когато бях петнадесетгодишна — смутено се усмихна тя и седна.

— Може би това е гласът на тялото ти, който ти казва, че си си на спокойствие у дома — каза той и нежно я потупа по ръката.

Тя го погледна, изненадана от способността му да усеща нещата.

— Искане ми се да вярвам, че не е, защото моят неразумен син те е държал будна през цялата нощ — добави Дом със същия дяволит блясък в очите, какъвто често бе виждала у Крис.

Бузите ѝ поруменяха, но в това време Анита донесе закуската и я спаси от неудобството да отговори.

— Мислех си, че ще прекараме заедно деня и да се опознаем — продължи Дом, — но Крис е решил да те отвлече.

— Благодаря ти за този прекрасен екип за езда — каза Джени. — Мога да си представя какво значи той за теб.

— Стои ти така, като че ли е правен за теб — усмихна ѝ се с възхищение той.

Крис влезе, наведе се и я целуна по бузата.

— Добро утро, сънливке — захили се той. — Цяло стадо добитък да бе минало сутринта през стаята ни, нямаше да може да те събуди.

— Не знам какво ми стана — промълви тя. — Ти поне знаеш, че се будя винаги рано преди...

Джени спря, иначе щеше да каже нещо, което не бе за пред Дом. Пламнала, тя обърна умоляващ поглед към Крис.

Крис седеше безмълвен и иронично ѝ се усмихваше.

— Знаеш ли, татко, че голяма част от оградата долу в източното пасбище е паднала. Уоко отиде с момчетата да я поправа. Всички

животни, които имаме там, са се пръснали из планината. Ще се опитаме да ги съберем.

Изпи кафето си, стана и я дръпна за ръката.

— Хайде да се махаме отгук — нетърпеливо каза той. — Денят вече се преполови. Не се тревожи, татко, ако довечера не се върнем.

Отело бе оседлан и биеше с копита по земята в желанието си да тръгва.

— Смяташ ли, че още можеш да се справяш с него — загрижено я попита Крис, като ѝ помагаше да го възседне. — Той е опасен кон.

— Дали още мога да се справям — присмя се Джени, като се правеше на обидена. Подчинен на познатата команда от докосването на краката ѝ, Отело препусна.

Яздеха спокойно и бавно и Крис ѝ показваше красивата околност. След около час Джени с изненада видя, че приближават към друго ранчо.

— Ние минахме доста път извън Лос Кабалос — поясни Крис. — И понеже вече сме по тези места, реших да те представя на най-близките ни съседи. Общуваме си с тях и сме много близки. Всъщност аз съм кръстник на дъщеря им — гордо заяви той.

Когато слязоха от конете, вратата на къщата се отвори и Ребека Скот изхвърча към тях, следвана от Енди с малкото им дете в ръце.

Поразена от изненада, Джени бе неспособна да се помръдне. Ребека я сграбчи в прегръдките си и дълго стояха така без да могат да си кажат и дума. А и имаше ли думи, с които да изразят чувствата, които изпитваха в този миг. Накрая Беки с обляно от сълзи лице се отдръпна, обхвана в ръце лицето ѝ и се вгледа сякаш търсеше нещо в очите ѝ.

— Как съм се молила да дойде този ден — промълви тя.

Джени, премаляла от изживяното я целуна и прегърна пак. Внезапно, изтръгната от ръцете на Беки, се намери в мечешката прегръдка на Енди Скот. Той я повдигна нагоре и я целуна право в устата.

Детето заплака, Енди го бе оставил долу на земята. Явно бе се уплашило от странното държание на родителите си. Беки се наведе, вдигна малкото момиченце и започна да го успокоява. Под майчината ласка на лицето му разцъфтя усмивка.

— Джени, това е нашата дъщеря, Дженифър Сю — съобщи гордо Беки. — Тя ти е съименница и е на една година.

Джени се вгледа в детето. От Енди беше русата му коса, а от Беки бе наследило кафявите очи и двете трапчинки на бузите. Разнежена се наведе и с целувката си попи една сълзичка под клепачите му.

Крис тактично се бе отдръпнал настрана, за да не смуцава трогателната среща. Сега пристъпи напред, стисна крепко ръката на Енди и всички влязоха вътре.

— От снощи, когато научихме, че сте се върнали, не мога да си намеря място — възкликна Беки. — Искаше ми се веднага да дойда, но Крис ни съобщи, че днес ще те доведе.

— Крис е пълен с изненади — отвърна Джени и му хвърли поглед, пълен с благодарност. — Но чувствавам, че вече едва ги издържам. Толкова много неща се случиха за кратко време.

— Обещавам, че повече няма да има — заяви Крис, като вдигна престорено ръка, все едно, че се заклева.

След като вечеряха и сложиха малката Дженифър да спи, Джени им разказваше до късно през нощта за своите преживявания по време на пребиваването си при сиуксите и за случайната си среща с Крис.

На другата сутрин, когато се прибраха къщи, радостта им бе помрачена от думите на Уоко. Той ги посрещна напрегнат и тревожен.

— Нашият индианец, Четирите Пръста, е открил следи от липсващите животни. По всичко личи, че не са избягали сами. Някой им е помогнал.

— По дяволите — изруга Крис. — Имаш ли представа колко коня липсват?

— Не мога да кажа точно колко — отвърна Уоко. — На това място държим от петдесет до седемдесет и пет. Тава е огромно стадо, за да могат да се справят с него.

— Каза ли на Дом?

— Да. Той чака да се върнеш.

— Отивам да взема оръжието си — съобщи Крис и сложи ръка на рамото на Джени. — Послушай ме, мила, не се отдалечавай от къщи, докато ме няма — посъветва я той. — И моля те, престани да яздиш тоя твой жребец. Има нещо не в ред, но още не мога да разбера какво е точно.

Дом ги чакаше тревожен.

— Предполагам, че смяташ да ги догоните?

— Мисля, че не си правиш илюзия, татко, че ще ги оставя да отмъкнат такава плячка.

— Трябва ли да ти напомня, сине, че вкъщи имаш млада жена.

— Оставям я на твоите грижи, татко. Когато се завърна ще заминем за нашия меден месец. А сега, тръгваме. Не бих позволил на никого да ни отмъкне толкова много коне. Има и много малки жребчета в това стадо. Най-вероятно ще ги избият, защото няма да могат да се грижат за тях — мрачно заключи той.

Отиде до килера и си избра пушка, взе и кутия с патрони. Провери пистолета си и започна да нарежда патроните в колана си.

Тревожни Джени и Дом се спогледаха. После тя последва Крис в тяхната стая. Той набързо нахвърля някои неща в торбата, обърна се и я взе в обятията си.

— Пази топлината в това легло — прошепна той и я целуна. — В планината, където отиваме, е много студено и знам, че ще копнея за твоето мило, топло тяло.

Зарови глава в косите ѝ.

— Можеш да си вземеш една тъмноока сеньорита, за да не студуваш — подразни го тя и се притисна до него.

— Предпочитам една зеленоока магьосница, много по-пламенна и топлеца — отвърна той и устните им се срещнаха в дълга целувка. — Щом се върна заминаваме сами някъде и ти обещавам поне един месец да не те оставя да напуснеш леглото — заплашително прошепна той и с неохота я пусна. — Пази се, мила.

— И ти се пази — промълви Джени. Постара се да го каже някак безгрижно. — Внимавай и не се излагай на глупави рискове.

Крис се вгледа в нея без да продума, а в очите му се четеше нескрита мъка. Целуна я бързо, обърна се и излезе от стаята.

Потънала в скръб, Джени гледаше как групата заминава. Дом, разбрал колко много е разтревожена, се приближи и обгърна раменете ѝ с ръка. Искаше да я утеши.

— Крис може да се грижи за себе си, Джени. Не трябва да се безпокоиш.

— Но как да не се тревожа? — тъжно промълви тя.

— Мила моя, ти бе започнала да ми разказваш историята на твоя живот. Това най-малкото ще ни позволи да се опознаем по-добре. От цяла вечност не съм имал удоволствието да бъда насаме с такава прекрасна дама.

И някак без да усети Джени започна да му разказва за своето семейство и за първата си среща с Крис.

— Той се появи могъщ и огромен и заяви, че сме под негова команда — разказваше тя и с умиление си спомняше деня, в който Крис пристигна в Хънтърс Кийп.

— Той понякога е много нетактичен — вметна Дом.

— Не — пресече го тя и си спомни колко мил и сърдечен беше Крис тогава. — Аз много пъти съм го преценявала неправилно. Той всъщност е един чувствителен човек.

Помъчи се да вникне в това, което Дом каза за сина си. Беки и Бю мигновено го бяха харесали и изцяло му се бяха доверили. Знаеше колко предани са му Енди и Уоко. Странно, че тя и Дом, двамата души, които най-много го обичаха, най-строго го критикуваха.

Как копнееше да чуе от него, че я обича. Копнееше да й каже, че тя за него е всичко в живота му. Егоистично желание ли бе това, при положение, че тя бе готова да му отдаде своя?

Вярно, че Крис винаги беше нежен и внимателен към нея. Това израз на любов ли бе или просто неговия си начин, за да си осигури отзивчива партньорка за леглото? А може би си представеше, че по този начин й плаща?

— Ти май ме забрави, Джени — прекъсна мислите й Дом.

— Кога ще се върнат? — тревожно попита тя.

— Не мога точно да кажа. Зависи колко време ще им трябва да хванат крадците.

— Не можеше ли Крис да остави полицията да се справи с тях — негодуваше Джени.

— Тук по нашите места сами трябва да се оправяме с тези проблеми — със съжаление отвърна Дом. — Това е единственият начин да оцелеем.

— Искаш да кажеш око за око — едва ли не го обвини.

— Как би се чувствувала, ако с много труд и лишения си създаде от нищото нещо, дойде някой и се опита да ти го отнеме?

— О, мога да ти кажа как точно го чувствавам — разпалено заяви тя, — само, че тогава не се наричаше кражба, а война.

— Прости, мила, моята нетактичност — извини й се той.

Джени се смути. Гневният й изблик не бе насочен към него, а бе породен от тревогата й за Крис.

— Съжалявам, Дом — с огорчение промълви тя. — Изкарах си го всичкото на теб.

— Знаеш ли, мила, ти още не си разгледала цялата къща. Ела, това ще отвлече вниманието ти — любезно й предложи Дом и я хвана за ръка. Гордо я водеше от стая в стая из обширната къща и я увещаваше да направи каквато си иска промяна, ако това ще й достави удоволствие.

Бе очарована от това, което видя. Големите стаи бяха топли и приветливи, а пастелните тонове на мебелировката създаваха приятен уют.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че не искам да променям нищо? — каза тя и го целуна. — Вече чувствавам, че принадлежа на това място.

След вечеря седна при пианото и засвири, а Дом затрогнат си представяше как къщата се изпълва с любов и смеха на внуците му.

Те ставаха все по-близки и по-близки и се опираха един на друг в общия си страх за Крис.

Един следобед Джени му разказваше за пътуването им към Калифорния, за събитията, довели до раздялата и с Крис и неволно докосна и темата за живота си при сиуксите.

— Много тежко ли ти беше всред индианците? — попита Дом.

— Напротив, бях много щастлива. — Не скри тя. — Ако останеше на мен, нямаше да ги напусна.

— Тогава защо си тръгна?

— Бях принудена от моя съпруг.

— Не мога да разбера защо те е принудил.

Джени се поколеба дали да му каже тези неща, които бе споделила единствено с отец Хелорън.

— Той си взе друга жена — категорично отсече тя.

— Но защо не те продаде? — изненадан я попита той.

— Трудно ми е да ти поясня, но Чата за нищо на света не би ме продал. Той предпочете да ме върне при моите хора.

— Сигурно много те е обичал. Сигурно има още много неща, които не ми казваш, но това са интимни работи, за които нямам право да питам. Каж ми как успя да стигнеш до Калифорния?

— С помощта на един мисионер и едно семейство на име Ивънс, на което съм безкрайно задължена. Останалото го знаеш — безгрижно добави тя. — Срецнахме се с Крис и се оженихме. И ето ме тук! Както се казва в приказките „оттогава тя заживя щастливо“.

— Защо ми се струва, че долавям повече цинизъм, отколкото оптимизъм? — наставнически попита Дом.

Джени настръхна в защита.

— Може би защото научих колко кратко трае щастието — отвърна тя.

— Ето защо, мила, ще те посъветвам да му се наслаждаваш безспир, докато го имаш — посъветва я той.

— Това е същата философия, която и синът ти изповядва — засмя се Джени. — Аз през всичкото време обвинявах Крис, а то „каквато бащата, такъв и синът“.

Дом направи жест на протест.

— Не хвърляй всичката вина на мен. Гърбът ми не е достатъчно як.

— О, как искам да разберем какво става — простена Джени и в очите ѝ се прокрадна тревога.

— Недей, мила — успокояваше я Дом, — мисля, че скоро ще получим сведения.

Гневът на Крис пламна, когато намериха едно убито жребче.

— Тези мръсници са го измъчвали до смърт — яростно викаше той и се взираше в безжизненото тяло, вдървено от смъртта. — Хайде да го заровим, преди хищниците да са го намерили.

Уоко сложи ръка на рамото му, за да го успокои.

— И аз като теб тежко преживявам това, Крис, но ние сме тръгнали да намерим откраднатите животни. Ако решим да заравяме всяко убито жребче, никога няма да можем да догоним тези мръсници.

— Прав си — отвърна Крис. — Да продължаваме.

В този момент срещу тях се зададе на кон Четирите Пръсти и им съобщи:

— Много коне на пет мили оттук.

— Колко хора има с тях? — попита Уоко.

Четири Пръста поклати глава отрицателно.

— Никакво хора с тях.

Крис и Уоко размениха недоумяващ поглед. Къде можеха да бъдат хората, които бяха отвлекли конете?

Крис се вгледа в кривокракия индианец. Преди четири години той бе се преселил от север и се бе настанил тук. Бе сдържан по природа, но с вроден усет към конете. Многократно бе откривал загубени от ранчото коне и ги бе връщал. Крис обмисляше дали и той не бе от бандата крадци, отвлякла конете. Може би сега ги заблуждаваше, за да ги вкара в някоя клопка. Погледна към Уоко. Знаеше, че и на него му минава точно това през ума.

— Как мислиш, дали ни причакват някъде или вече са избягали? — тревожно го попита Крис. — По дяволите, само да знаехме колко на брой са.

— Според мен най-добре е да изчакаме да се стъмни, така няма да станем лесен прицел — посъветва го Уоко.

— И аз мисля така — отвърна Крис. — По-добре да загубим един ден, отколкото да загубим някой от хората си.

— Никакви хора — убеждаваше ги индианецът. — Следи намерил, хората отишли. Четири Пръста сигурен.

Крис отново премисли чутото. Досега винаги бе вярвал на индианеца.

— Добре, Четири Пръста, ще повярвам на думите ти. Хайде да вървим и намерим конете.

Когато откриха стадото, намериха мъртви още две жребчета. Кобилите нервно обикаляха около тях.

Успокоиха уплашените кобили и можаха да огледат по-добре жребчетата. Едното бе вече мъртво, другото в предсмъртна агония. Цялото му тяло бе покрито с бяла пяна, излизаща от устата му и то с мъка поемаше последните глътки въздух в живота си. Уоко извади пистолета си, допря го до главата му и стреля, за да го избави от по-нататъшни мъки.

Огледаха и другите жребчета. Бяха в относително добро състояние, като се вземе пред вид в какъв галоп бяха изминали пътя до

тук. Крис реши да не тръгват по-рано от следната сутрин, за да даде достатъчно време на животните да си починат.

През нощта лежеше буден с ръце по главата си и гледаше звездите. Мислеше за Джени и за това колко пъти бяха лежали така един до друг. Копнееше за топлото ѝ тяло, сгушено в него и за нейното подлудяващо го ухание. За какво ли си мисли тя сега? Сигурен бе, е успял да направи няколко крачки напред и донякъде, че е спечелил доверието ѝ. Знаеше обаче, че тя все още отнася с подозрение към мотивите на всяко негово действие.

Уоко го изтръгна от неговата унесеност, като се тръшна на земята до него.

— Как мислиш, защо се отказаха да се бият? — попита той. — Няма логика в това да отвлекат стадото, после да избягат и да го изоставят.

— Може би са били малко и са се страхували да ни излязат насреща — отвърна Крис и се опита отново да подреди събитията хронологично.

— Не зная — продължи Уоко, — но има нещо странно във всичко това.

— И на мен така ми се струва — съгласи се Крис. — Не може да не са си дали сметка, че е изключено да избягат надалеч с толкова много коне и че ние скоро ще ги догоним.

— Може би това е отговорът — възкликна Уоко. — Искат да спечелят малко време, но защо?

— Те са сигурни, че ще ги преследваме. Просто чакат това. Те това и искат — извика Крис и скочи на крака, разбрал изведнъж истината. — Ще нападнат пак ранчото.

ГЛАВА 19

Карл Страйкър не можа да повярва на ушите си, когато чу да се споменава името на Крис Кирклънд. Случи се в една малка кръчма, където с наслада пиеше бирата си.

Все още таеше в душата си разяждаща го омраза към предишния си командир и се бе заклел да му отмъсти. От куршума на Крис бе останал инвалид за цял живот.

Прие го като дар на съдбата, че така неочаквано се бе намерил така близо до човека, заради когото стана дезертър. Макар че според него един войник повече или по-малко не значеше нищо.

Внимателно слушаше младия мъж, седнал на бара до него да обяснява на бармана, че трябва да занесе телеграма, с която Крис съобщаваше вестта за своята женитба.

„Така значи този мръсник си е намерил и жена — мислеше си той. Ще е някоя снобка от хайлайфа, като онази малка кучка във Вирджиния, която се мислеше за кой знае какво, та не ме хареса.“ Присви злобно жестоките си очи и започна да замисля план за отмъщение.

На другия ден отиде до ранчото и тайно го огледа от всички страни. Изглеждаше да няма много хора. Когато се завърна в града с хитри подпитвания разбра, че Крис с част от хората си е заминал да продава добитък. Същата вечер намери тримата скитника, с който се мотаеше и им разкри плана си.

Бе доволен от себе си и радостен, че всичко така лесно се подрежда. Според плана трябваше да отведат стадото достатъчно надалеч, за да имат време да стигнат в ранчото, преди Крис и хората му да успеят да намерят конете и ги върнат.

Смяташе хрумването си да отвлече цялото стадо за почти гениално. Това щеше да накара Крис да сметне, че нападателите са многобройни и поради това да вземе много от мъжете от ранчото със себе си. Така там нямаше да има почти никой.

В този спокоен неделен ден Джозе и Консуела, заедно с дъщеря си Анита потеглиха още рано сутринта, за да присъствуват на празничната литургия, а след това щяха да посетят роднините си в близкия град. Другите служители в ранчото също бяха свободни и почти всички отидоха в съседния град с намерение да разнообразят някак живота си.

Джени с удоволствие сама приготви яденето за Дом и нея. Това я отвлеche от тревожните ѝ мисли за Крис. Вече съжаляваше, че му обеща да не мърда от къщи. Ако можеше да поязди някъде надалеч и да разсее мрачните си мисли!

Дом в желанието си да отвлеche вниманието ѝ, предложи да поиграят на табла. Увлечени в играта и двамата не забелязаха как четири души тайно се промъкват.

Дом скочи на крака, когато вече бяха вътре с насочени към тях пушки.

— Не се тревожи, старче, ако стоиш мирен няма да пострадаш — предупреди го Страйкър. — Сигурен съм, че някъде тук има сейф. Само го отвори и нищо лошо няма да се случи нито на теб, нито на малката лейди.

Джени, замръзна на мястото си, когато позна омразната фигура на Страйкър. Той още не бе дал признаци, че я е познал и тя се стараеше да не насочи по някакъв начин вниманието му към себе си.

— Нямаме обичай да държим пари вкъщи — отвърна Дом. — Губите си само времето.

— Това е много лошо — изръмжа Страйкър и посегна да извади ножа от ботуша си. — За всеки пет минути, които ни губиш, малката лейди ще губи по един от пръстите си.

Дом примирено сви рамене и се отправи към кабинета си.

— Добре, ще направя това, което искате. Моля ви само да не докосвате снаха ми.

Страйкър се засмя подигравателно и нареди на двама от хората си да отидат с Дом. За първи път, откакто бяха влезли, той се обърна към жената, която седеше до масата със сведена глава. Пристъпи към нея, дръпна я за косата и повдигна лицето ѝ нагоре.

— Дяволите да ме вземат — радостно изрева той, разбрал, че това е Джени. — Не мога просто да повярвам! Такъв късмет не съм

имал от години! Ще му се наслажда до край.

В това време другите двама се върнаха, ухилени до уши.

— Има най-малко две хиляди долара, Страйкър — възкликна алчно единият.

— Вече ви казах, че можете да си ги разделите. Аз дойдох тук за друго.

— Къде ти е спалнята, кучко? — изръмжа той, изправи Джени на крака и я бутна напред. — Като те обработя, както аз си знам, високомерният ти съпруг няма да пожелае и да те докосне.

— Да не си посмял да се допреш до нея — извика Дом и се опита да ѝ се притече на помощ.

Единият от скитниците стреля и куршумът се заби отзад в главата на Дом. Джени изпищя, като видя как безжизненото му тяло се строполи на земята.

Карл Страйкър отвори първата врата, която се изпречи пред очите му и бутна Джени в стаята. Тя се препъна и се просна на пода. Той злобно я зарита и тя пищеше от болка.

— Е, аз не бях достатъчно добър за такава надменна малка кучка — гръмко извика той, — но това не ти пречеше да го правиш с офицерите.

Все по-яростен и настървен той я удряше по лицето. Сграбчи я и грубо я захвърли на леглото, главата ѝ се тресна в таблото му. Нахвърли се и започна да разкъсва дрехите ѝ. Съпротивата ѝ бе безполезна. Жестоко я удряше по главата и тялото. Захапа гърдата ѝ и явно се забавляваше от нейните писъци.

Зашеметена от удара в главата, Джени усети как със сила разтвори краката ѝ и в полусъзнание чуваше само собствените си писъци, като протест срещу насилието му.

Страйкър насити животинската си сласт и се изправи.

Джени тайно се молеше дано с това да се свърши. Но той отново жестоко я сграбчи за косата, изви врата ѝ и я принуди да отвори очи.

— Гледай към мен, курво на Киркленд, защото аз съм последният човек, който е в състояние да те погледне. Когато обработя лицето ти, мъжът ти няма да иска повече да те види.

С неописуем ужас Джени видя как ножът му се приближава към бузата ѝ. Опита се да го избегне, рязко се дръпна, преобърна се, падна

от леглото и загуби съзнание. Страйкър още дърпаше косите ѝ, когато вратата на стаята се отвори.

— Върви по дяволите и не ми се бъркай, докато си свърша работата тук. — Като диво животно изрева той и се обърна да види кой го безпокой. Очите му се разшириха от страх и ужас. Разбра, че видя насреща си смъртта.

Крис Киркленд стоеше на вратата с насочен пистолет.

Страйкър пусна косата на Джени, започна да отстъпва назад и умоляващо вдигна ръце нагоре.

— Дай ми възможност да бъдем в равни позиции — молеше се той.

— Ще ти дам толкова, колкото ти ѝ даде — студено му отвърна Крис и изпразни пистолета си в него.

Вдигна безжизненото тяло на Джени и я отнесе в спалнята. Отхвърли на страна покривката на леглото и внимателно я настани. Наведе се над нея и започна да разглежда нараненото ѝ лице. Устата ѝ бе подута, а синини имаше и по бузите и по слепоочията ѝ. Постави студен компрес на главата ѝ, а с гъба внимателно изми кръвта и спермата, полепнала по тялото ѝ от изнасилването на Страйкър.

Джени протегна ръце и той я взе в прегръдките си.

— Той ме нарани, Крис. Така страшно ме нарани — хълцаше тя.

Крис не бе плакал от смъртта на майка си, но сега не можа да удържи сълзите си.

— Вече няма да може да наранява никого — с горчивина отвърна той.

Преживяният ужас отново я обхвана и тя отчаяно опипа лицето си, за да разбере колко е увредено.

— Рязал ли е... — Задави се от ридание и не успя да довърши въпроса си. Уплашено впери в него изпълнените си с ужас очи.

Крис поклати глава и така ѝ отговори без думи. Тя не посмя да пита повече и той нежно я взе в прегръдките си.

Тя потръпна от болка, бе натиснал мястото, където Страйкър жестоко я бе ритал. Крис виновно отново я положи на леглото.

— Мила, сега се опитай да поспиш, докато докторът дойде — добави той и я зави.

— Как е Дом? — тревожно го попита тя.

— Той е в много по-добра форма, отколкото си ти — отвърна той и леко погали косата ѝ. — А сега спи, мила.

Свечеряваше се, а Крис все така стоеше до Джени, държеше ръката ѝ и чакаше лекаря да дойде. Тя се мятеше в неспокоен сън, а той си спомни как с невероятна скорост двамата с Уоко се бяха добрали до ранчото. Когато зърнаха четирите чужди коне, нямаха съмнение, че в къщата има проблеми.

Уоко заобиколи и влезе през задния, Крис през предния вход. Бързо се справиха с тримата мъже, погълнати изцяло в подялба на пляката си. Обезоръжиха ги и ги завързаха здраво. Чул писъците на Джени, Крис изтича до стаята. Остана ужасен, когато видя Страйкър с нож в ръка, наведен над безжизненото тяло на Джени. Останалото му се губеше. Имаше спомен само за някаква удовлетвореност, когато изпразни пистолета си.

— Намерихте ли конете?

Звукът на гласа ѝ го върна към действителността. Той кимна и стана да смени компреса ѝ.

— Скоро ще ги върнат, може би утре.

— Крис, как можа да ми стори това? Как изобщо някой може да направи такова нещо? Искаше да ме обезобрази така, че ти да не можеш да ме погледнеш вече.

— И аз не мога да си представя как човек може да таи такава омраза — отвърна той. — Този мръсник винаги е бил дребна душа. Сигурно смята, че аз съм му крив за всичките му нещастия.

— Знаеше ли, че е окуцал? Дали е от твоя куршум във Вирджиния?

— Може и да е така. Помня, че му запратих един куршум, когато побягна. Сигурно от тогава таи тази си омраза към мен.

Крис внимателно проми раните по лицето ѝ.

— Много лошо ли изглеждам? — с безпокойство го попита тя.

Той огледа подутото и обезобразено лице. Изтръпна при мисълта, какво би станало ако беше се забавил само няколко минути още.

— Ти винаги си хубава за мен, мила — нежно каза той.

Опитът ѝ да се усмихне се превърна в гримаса.

— Престани да говориш, мила, така само влошаваш състоянието си.

Леко почукване на вратата извести за пристигането на местния лекар, доктор Свенсън. Той влезе в стаята заедно с Дом.

— Постарах се да дойда, колкото се може по-бързо, Крис — извиняваше се той. — Уоко ми разказа какво се е случило. А сега, моля ви да излезете, за да мога спокойно да я прегледам.

Докторът бе завършил прегледа си, когато Уоко се завърна с шерифа и помощника му. След като Дом им разказа какво се бе случило, те заминаха с тримата арестанти и трупа на Страйкър.

Доктор Свенсън увери Крис, че за щастие няма нищо счупено и подутините по лицето ще преминат за няколко дни.

— Дадох ѝ малко опий, за да облекчим болките и да може да поспи през нощта — обясни той. — Направих, какво можах и относно сексуалното нападение. Но, Крис, трябва да те предупредя, че такова брутално изнасилване може да даде по-късно някой психологични отражения. Съветвам те да бъдеш много сдържан и да проявиш разбиране.

— Мисля, че разбирам какво искаш да ми кажеш, докторе, но съм сигурен, че Джени е достатъчно силна, за да го превъзмогне. Благодаря ти за помощта и ще ти бъда много задължен ако хвърлиш един поглед и на Дом. Както разбрах здравата са го цапардосали по главата.

Върна се в спалнята и се приближи до леглото.

— Докторът ме увери, че всичко е в ред. Трябва ти само спокойствие. За няколко дни всичко ще мине.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и бавно започнаха да се стичат по бузите ѝ.

— Крис, трябва да се изкъпя — помоли тя. — Усещам се така мръсна и осквернена. Опитах се да се поизчистя. Моля те, помогни ми.

— Разбира се, мила — отвърна той. — Ще стане след няколко минути.

Пригответи банята и се върна, за да я занесе там. Положи я във ваната и тактично отстъпи настрана. Знаеше, че това тя сама трябва да направи. Сама трябваше да се справи, да го превъзмогне и се успокои.

Джени яростно се търкаше без да обръща внимание на болките, които се появяваха, когато докосваше натъртените по тялото си места. Като че ли искаше така да се пречисти и да заличи всяка следа от Карл

Страйкър, както от тялото така и от паметта си. Но скоро изразходва силите си, отпусна се, сякаш всичката ѝ енергия бе изцедена от нея.

Крис я вдигна, зави я в хавлията и я пренесе на леглото.

— Благодаря ти — едва успя да промълви тя, хвана ръката му и потъна в благодатен сън.

В сън прекара и целия следващ ден. Консуела и Анита се въртяха около нея, тюхкаха се и виновно повтаряха, че ако бяха си останали къщи, тази трагедия нямаше да се случи. Дом и Крис, също изпълнени с чувство за вина, често се качваха в спалнята, за да следят как е.

На другия ден Джени настоя да стане от леглото. Отокът по лицето ѝ бе доста спаднал. Освен леки синини по бузите и по челото нямаше вече други следи от тежкия побой. Наболяваше я от ритниците на Страйкър, но младото ѝ тяло лесно се справеше.

Все още скована от болка тя се появи в трапезарията, където Дом и Крис привършваха закуската си. Като я видяха и двамата скочиха да ѝ помогнат. С отчаян жест Джени ги отстрани, сама стигна до масата и тежко се отпусна на един стол.

— Трябва да ви кажа нещо — заяви тя. — Бъди така добър и извикай Анита и Консуела.

Всички се събраха и с безпокойство впериха очи в нея. С тревога очакваха какво ще им каже. Джени събра сили и решително вдигна глава.

Крис, кръстосал ръце на гърди, загрижено я гледаше. Познаваше я добре и се страхуваше, че високо вдигнатата ѝ брадичка не предвещава нищо хубаво.

— Мисля, че има нещо, което трябва да изясним и изчистим помежду си — започна тя. — Не мога повече да понасям това, как всеки от вас се чувства отговорен за това, което стана. — Отправи решителен поглед към Анита и Консуела. — Да бяхте тук вие нищо не можехте да направите срещу четирима въоръжени мъже. Най-многого и вас да бе последвала същата участ. Не трябва да се чувствате виновни за това, че сте отсъствали от къщи.

— Дом, ти се упрекваш, че си разрешил на момчетата да отидат в града. Но това е техният свободен ден и те всяка събота са ходили там. Защо точно тази трябваше да ги задържиш? Може би даже тяхното

отсъствие ни предпази от излишно проливане на кръв. Няма причини да се чувствуваш виновен.

— Що се отнася до теб, Крис Киркленд, омразата на Страйкър към теб е в резултат на един инцидент, за който аз съм виновна. Няма причини ти да поемаш отговорността. Ако някой е виновен, то това съм аз. Всичко започна във Вирджиния и за нещастие завърши тук. За това, ако ме обичате, както твърдите, ще ми помогнете да се почувствувам по-добре, ако престанете да се самоосъждате. Това е. Това исках да ви кажа — натъртено отсече Джени.

Последва мъртва тишина. Никой не бе готов да реагира на тази ѝ декларация. Консуела хвана Анита за ръка и двете тихо излязоха. Дом изпи последната си глътка кафе и също изчезна. Крис остана облегнат на стола си, вперил поглед в Джени, а тя в това време си сипваше кафе. Накрая, неспособна да се преструва, че не го забелязва, смело се обърна към него и с изненада срещна усмихнатото му лице.

— Съжалявам, но не виждам да се чувствуваш по-добре — закачливо ѝ каза той.

С дръзка палавост тя му се изплези. Той се изкиска и стана.

— Може би сега се чувствуваш едва ли не могъща — засмя се Крис. — Вероятно си мислиш, че не мога да те сграбча и да те наплескам по задника за тази ти сцена — дразнеше я той.

— Можеш и да го направиш, Крис — захили се тя. — Може би това е единственото място, което не е натъртено. Сериозно ти казвам, Крис — промълви тя, като сложи ръка върху неговата, — много, наистина много съм ти благодарна.

— Казвал съм ти го много пъти и пак го повтарям, не искам твоята благодарност, Джени — раздразнено отвърна той.

Тя стисна ръката му.

— Какво искаш от мен? — Мъка се четеше в очите ѝ, когато ги обърна към него.

— Искам това, което доброволно би ми дала — предпазливо започна той. — Смятам, че ти го казах съвсем ясно, когато се оженихме. Не искам нищо друго.

Джени стана и тръгна към прозореца. Застана там с гръб към него. Той отиде при нея и зарови глава в косите ѝ.

— Мила, все още много си объркана. След това мъчително преживяване струва ми се, че объркваш благодарността с другите

чувства. Каквото и решение да вземеш сега, то няма да бъде реалистично. Ще се оградиш с някаква мнима защита, а аз не искам да извличам полза от твоята ранимост.

Джени затвори изпълнените си с мъка очи. „О, господи, той се опитва да бъде мил — помисли си отчаяна тя. Не го интересуват твоите сантиментални, романтични лигавцини. Ти само го притесняваш. Той ясно ти каза, че не желае такъв вид отношения.“ Потиснатата, че той сякаш отказва да приеме всякаква емоционална заангажираност, тя отстъпи и се обърна към него:

— Добре, Крис. Смятам, че си прав.

Крис се наведе, докосна я с устни и понечи да тръгне.

— Бих искал да не съм прав — промълви тъжно той и напусна стаята.

Джени бързо се възстановяваше и в края на седмицата убеди Крис да излязат да поездят. След онзи разговор в трапезарията сякаш стена се бе издигнала помежду им и по-лошото беше, че никой от тях не бе в състояние да я преодолее. Крис не се върна при нея, спяха в отделни стаи, макар и да бе оздравяла.

Яздиха до едно от пасищата и вече се връщаха, когато решиха да спрат за малко под сянка и изядат пригответения им от Консуела обяд. Крис, облегат на дървото наблюдаваше как Джени разчиства остатъците от обяда им. Проклинаше се на ум за нетолерантното си отношение, с което сам бе поставил преградата пред себе си. По дяволите, как всичко се обърка! Така много да я обичаш и да не смееш да протегнеш ръка към нея.

Вгледа се в изящния ѝ профил, а тя седеше вгълбена в своите мисли. Усетила, че я наблюдава, Джени се обърна и го погледна с невероятните си зелени очи.

— За какво си мислеше, мила — попита той, протегна ръка и погали косата ѝ.

— Мислех си колко това място прилича на онези у дома. Тези дървета, същия поток. Спомняш ли си ги?

— Помня, Джени, но това не е същия поток. Тук водата е много по-студена, мога да ти се закълна в това — отвърна той.

— Там, на онова място се любихме за първи път — напомни му тя.

— Аз те любех от първия миг, в който те видях — усмихна се Крис, — а на онова място фантазиите ми станаха действителност.

Джени се изчерви при спомена за страстта и нежността, които бяха преживявали в онзи ден.

— Струва ми се така отдавна. Толкова много неща се случиха оттогава.

В желанието си да разведри настроението закачливо се усмихна.

— Я ми кажи, капитан Кирклънд, можеше ли да си представиш тогава, че няколко години по-късно ще бъдеш със същото момиче в Калифорния?

— Аха — промърмори той, — пак се връщаме към моите фантазии.

Джени мило му се усмихна.

— Непоправим си, Крис. Нима не знаещ, че е така — мило му се скара тя.

А той, неспособен да се противопостави на съблазънта от нейната близост, придърпа с ръка главата ѝ, сведе я надолу и страстно я целуна.

— Джени, ти си толкова красива! — с пресипнал глас промълви той и я свлече на земята.

Този път устните му искаха и настояваха за още и за още и тя разтвори своите под познатия ѝ скъп натиск. Бързо свлече блузата ѝ и впи устни в гърдите ѝ. Усети, че нещо не е в ред. Тялото ѝ под него бе студено, сковано, неотговарящо. Повдигна глава и видя как бе стиснала с ръце бедрата си, а от затворените ѝ очи течаха сълзи.

— О, боже — простена той и се изправи. Прегърна я и я притисна. — Прости ми, Джени. Какъв безчувствен мръсник съм аз!

— Не е твоя вината, Крис. Моя е. Мислех, че вече всичко е в ред, до момента, в който ти ме докосна. Изведнъж в главата ми нахлу спомена за онези ужасни неща, които той прави с мен. О, Крис, дали някога отново ще се почувствувам чиста — плачеше в мъката си тя.

— Послушай ме, мила. Ако трябва да се държиш за някакъв спомен, то спомняй си за моето докосване, а не за неговото — увещаваше я той и милваше косите ѝ.

Нежно целуна всеки от клепачите ѝ, а после и устата ѝ.

— Спомняй си за тези устни върху твоите. Мисли за моите прегръдки, не за неговите. Не трябва да допуснеш един нещастен миг

да заличи спомена за много други прекрасни.

— Разбирам какво се опитваш да ми кажеш — продължаваше да плаче тя, — но аз вече не съм същата. Всичко се промени. Как можеш да ме желаеш, след всичко това, което той направи с мен?

— Ти си същата жена, каквато винаги си била, Джени. Това е същото тяло, каквото винаги е било. Нищо толкова не се е случило, че да го промени. Нима ще позволиш този мръсник да постигне това, което е желал.

— Тогава помогни ми, Крис. Ти си единственият, който може да ми помогне — молеше го Джени.

— Не мога, Джени. Не мога да ти помогна до този момент, в който ти не станеш сигурна, че си готова. Не мога да те любя, когато знам, че стискаш зъби, за да не изкрещиш при всяко мое докосване. Дотогава Страйкър отново ще се появява.

Изпълненият ѝ с болка поглед срещна неговия.

— Ако има някаква надежда за мен, то трябва да се осъществи сега, преди всичко да е станало непоправимо.

Джени взе ръката му и нежно целуна дланта ѝ, срещна погледа му без да мигне и я сложи върху гърдите си. Затвори очи и легна по гръб и остана да чака той да продължи това, което бе започнал преди.

— Добре — решително каза той, — ако това е, което искаш, ще стане, но ще бъде така, както аз реша. Първото нещо, което искам, е да отвориш очи. Искам да ме гледаш през цялото време.

Джени се смръщи от суровия му тон, но предпазливо отвори очи.

— Сега стани права, Джени и се съблечи.

Тя се изправи колебливо и несръчно едва развърза връзките на полата си. Полата се свлече.

— Махни всичките си дрехи — строго ѝ нареди той.

Все така несръчно тя съблече бельото си и застана пред него с наведена глава.

— Вдигни глава и ме погледни! — нареди той. Очите му дръзко зашариха по тялото ѝ. — Не мога да установя никаква промяна. Тялото ти е все така вълнуващо и възбуждащо, както винаги е било — каза той.

— Не ме унизявай така. Крис. Аз те помолих за помощ — прошепна тя, обидена и объркана от държанието му.

— Точно така — изръмжа той. — Ти поиска помощта ми, не любовта ми. Поискка да те излекувам с някакъв клиничен метод, не поиска да бъда търпелив и отзивчив. Поискка да бъда твой лекар, не твой любовник.

Джени падна на колене и закри с ръце лицето си. При вида ѝ изведнъж всичката насъбрала се в сърцето му горчивина се изпари и той нежно я приюти в прегръдките си.

— Джени, любов моя — мълвеше той и я обсипваше с целувки, — моя хубава, глупава, малка Джени. Не можеш ли да разбереш, че те желая така, както винаги съм те желал.

Тя се сгуши в него и той продължи да я целува и гали. Беше ѝ хубаво, опиваше се от миризмата му, от чувството, че е закриляна от неговата сила. Искаше ѝ се да останат така и този миг никога да не свърши.

— Крис — въздъхна тя, — когато съм в ръцете ти, чувствавам, че нищо и никой не може да ме нарани. Обгърнатата съм от пелена на толкова спокойствие и сигурност, която засенчва всяка болка от миналото и всеки страх от бъдещето.

— Тогава повярвай ми, Джени — глухо каза той. Устните му се плъзнаха по шията ѝ, а тя, повтаряйки си, че това са устните на Крис, преодоля страха си и легна на земята. Усетил нейната реакция, той за миг се поколеба.

— Не спирай — молеше го тя, — моля те, не спирай.

Устните му намериха гърдата ѝ и езикът му леко докосна зърното. Тя се опита да се овладее, да не изпадне пак в паника при спомена за болката, изтърпяна от ухапванията на Страйкър. Стисна зъби, за да не изкрещи от ужас. „Това не е Страйкър — мислено повтаряше тя. Това е Крис, човека, когото обичам.“

А Крис продължи, като влагаше в любовната игра всичкия си опит и изкуство. Знаеше, че не бива да бърза, за да ѝ помогне да преодолее отвращението.

Постепенно тялото ѝ започна да отговаря на неговите ласки. Джени усещаше как бавно се възпламенява. Устните му заслизаха надолу по тялото ѝ, а огънят в нея се разгаряше и избухна, когато стигнаха до онова място, където можеше да бъде освободена от кошмара си.

— О, Крис — безкрайно щастлива промълви тя. — О, да, да! — извика тя. — Сега е добре. Сега всичко е в ред.

Тялото ѝ се изви и с ритмични движения бавно той влезе в нея. При всеки нов тласък възбудата ѝ растеше, а когато извика името му, той напълно я облада. Бе вик на освобождение.

Замаяна, вкопчена в него, Джени сякаш искаше завинаги да остане в прегръдките му. Успокои се, отпусна се и нежно промълви:

— Крис.

— Ако пак ми кажеш колко много си ми благодарна, ще те наплескам — предупреди я той.

— Но какво друго мога да ти кажа, за да изразя чувствата си? — попита тя.

— Ти го каза вече, мила. Каза го по единствения начин, който има значение — отвърна той.

Вдигна глава и я погледна. Косата ѝ бе в див безпорядък, примамливите ѝ устни все още подуты от любовната игра, зелените очи все още сладно засенчени. Усети пак възбуждаща топлина в слабините си, наведе се и впи устни в нейните.

— Това бе за теб — прошепна той. — Сега това е за мен.

Телата им отново се сляха и пак стигнаха до висините на космическия екстаз.

— Прогонен ли е Страйкър? — запита я по-късно той и внимателно се вгледа в очите ѝ.

— Мисля, че и следа не остана от него — доволно му се усмихна тя.

— Тогава мога ли да ти напомня, Дженифър Киркленд, че си много небрежна към твоите задължения на съпруга. Утре заминаваме за Сан Франциско, а оттам за Европа. Време е да прекараме медения си месец!

Крис и Джени приятно се изненадаха, когато се върнаха вкъщи и намериха Енди и Ребека Скот. Беки бе плакала в прегръдките на Енди, докато Дом им разправеше за бруталното нападение на Карл Страйкър върху Джени.

— Докога ще може да издържи? — питаше Беки през сълзи. — Загуби баща си, майка си и брат си през войната. Бю бе убит пред очите ѝ. Бе в плен на индианците и най-после, когато има късмет да

бъде щастлива, да ѝ се случи това. Откъде взема сили да го превъзмогва?

— Мила, та тя сега има Крис — вметна Енди в желанието си да я успокои. — Тя не е вече сама. Пред тях е животът. Познавам Крис, заедно прекарахме войната. Когато нещата тръгнат зле, единствен той може да ги оправи.

— Дано си прав, Енди — тъжно каза Беки, — защото скоро Джени няма да бъде в състояние да се справя сама с тези нещастия, които непрекъснато я сполетяват.

— Беки, аз я познавам от скоро — прекъсна я Енди, — но мисля, че я разбирам. Крис ми каза, че тя притежава невероятен кураж и аз съм склонен да се съглася с него. Джени е човек, способен да оцелее.

По-късно, когато посрещнаха Джени и Крис, Беки трябваше да се съгласи с това заключение на мъжете.

Като сваляше смеещата се Джени от седлото, Крис извика високо:

— Спечелих. Ще ти кажа какво ми дължиш. — Наведе се и пошушна нещо в ухото ѝ, а тя цялата пламна и протестирайки, тръсна глава.

— Нима ще се откажеш от баса? — закачеше я той.

— Първо трябва да ме хванеш — извика тя през смях и се втурна вкъщи право в протегнатите ръце на Енди.

Дом Киркълънд наблюдаваше сцената със зяпнала уста. Бе усетил растящото напрежение помежду им през последните дни и сега просто не можеше да повярва, че това са същите хора — така мрачни на тръгване тази сутрин и така лъчезарни сега. Мълчаливо каза една благодарствена молитва за това, че само за няколко часа сериозното препятствие, което се бе надигнало в съпружеския им живот, като по чудо е прескочено.

Не само Дом бе изненадан. Енди Скот пък бе учуден от промяната, която установи у своя бивш командир. През последните години Крис изглеждаше напрегнат и мрачен, често бе агресивен и по нищо не приличаше на някогашния им безгрижен командир. Заедно с Уоко, безпомощни и със съжаление го бяха наблюдавали как сменя курва след курва и избягва да се появи там, където можеше да срещне някоя порядъчна жена. Търсеше само такива, които да купи за една нощ. Енди знаеше, че макар Крис да е привързан към Беки,

инстинктивно я отбягва, защото болезнено я свързваше със спомена за жената, която го преследваше и измъчваше. Всеки опит да се говори за Джени посрещаше или враждебно или пак се затваряше в себе си.

Появата на Джени го бе довела до пълна метаморфоза. Сега бе спокоен, весел и сърдечен. С радост видя как се закачеше с Беки и я увещаваеше, че трябва да роди на Дженифър едно братче.

— Ендрю Скот, каза ли му вече? — скара му се Беки. Обърна се към него с ръце на бедрата си, а очите ѝ гневно искряха.

— Честна дума, мила — кълнеше се Енди и вдигна ръка, за да изрази тържествеността на клетвата си. — Не съм казал нито дума.

Крис умря от смях, като видя огромния си предишен лейтенант да стои уплашен пред тази дребничка жена.

— Спомни си, лейтенант, че най-добрата защита е смелото нападение — весело подхвърли той.

— Напълно си прав, капитане — смигна му Енди и като взе Беки в скута си, прекъсна протестите ѝ с една дълга целувка.

На другата сутрин Джени със съжаление се сбогува с Дом и му обеща, че щом се върнат от Европа, веднага ще дойдат в Лос Кабалос. Увери и Беки, че ще си бъдат тук за раждането на бебето.

ГЛАВА 20

Джени беше много изненадана от разкоша на богатото жилище, което щеше да бъде нейния бъдещ дом. Свикнала досега с неудобствата на стара, от преди двеста години къща, тя не бе подготвена за съблазнителния лукс на това жилище, от вътрешния му облицован с мраморни плочи двор до покрития с разкошен паркет бален салон. Екстравагантността при подбора на мебелировката придаваше на къщата грациозна елегантност.

Канапета с облегалки, тапицирани с бледозелена камилска кожа и облечените в жълто белезникаво кадифе кресла, стил „кralица Анна“ бяха подредени из цялата къща. Дърворезбата на скриновете, етажерките и масите, изработени от скъп махагон, носеше типичния рисунък на Дънкан Файл.

Изящни ориенталски килими даваха ярка цвятова украса, в унисон с бляскавата дамаска на завесите.

Щом пристигнаха Джени бе представена на Джъдсън и Хилда Мюлер, едно немско семейство, което въртеше цялото домакинство. Макар че се постараха да я посрещнат топло, тя изведнъж усети липсата на непринудеността на Консуела и Анита, а също така и на топлотата и уютата на Лос Кабалос.

На сутринта, когато се събуди, Крис отдавна вече бе излязъл и Джъдсън я уведоми, че той ще се връща само за обяд. Тя се луташе объркана из къщата и изучаваше стенописите и фино изработените от нефрит и слонова кост предмети, когато Джъдсън неочаквано я покани да иде във всекидневната.

Стаята, в която влезе сега бе обърната на ателие, в която се бяха настанили прочутата френска модистка мадам Хенриета Симон заедно с антуража си. Бе изпълнена с топове от разнообразни фини тъкани, аксесоари и какви ли не още добре подбрани дреболийки.

Джени изведнъж се озова в центъра на стаята, съблечена по комбинезон, а мадам Симон я оглеждаше внимателно отвсякъде.

— О, чудесно — възкликна одобрително тя.

Само за минути обученият ѝ екип успя внимателно да вземе всичките необходими мерки, включително и тези на крака ѝ. Започнаха да слагат на раменете ѝ мостри от какви ли не платове от фини кадифета до блестящи шифони, а мадам Симон ги одобряваше или отхвърляше. Очите на Джени светнаха от удоволствие при вида на прекрасния сатен с цвят на слонова кост.

— О, колко е красив — възкликна тя и погали мекия плат.

Мадам Симон доволно поклати глава и го замени с друг — бледозелен органдин.

По обяд шивачката завърши работата си и съобщи на Джени, че ще дойде след седмица за пробите.

Все още объркана от суматохата, Джени кимна с глава, а мадам и нейните помощници бързо събраха мострите си и си заминаха.

Джени тежко въздъхна и се отпусна на стола, все още не на себе си от бясното темпо, с което бе преминала сутринта. След няколко минути Крис се появи и наруши отдиha ѝ.

— Кристофър Кирклънд, защо не ме предупреди? — скара му се тя. — Главата ми се върти. Никога през целия си живот не съм била така връхлетявана, нападана и притисната.

Крис се смееше от сърце, докато тя подробно му разказваше за това как мадам Симон ѝ е извадила душата.

— Казах ѝ, че след две седмици тръгваме за Европа и ако дотогава не попълни гардероба ти, повече няма да я потърся. Обещах ѝ специално възнаграждение, ако спази срока — отвърна весело той. — А междувременно, понеже не искам жена ми да се появява все в една и съща рокля, взех от нея няколко готови, които смятам, че ще ти станат.

— Но откъде знаеш мярката ми? — изненадано го попита тя.

— Мила — дяволито ѝ се усмихна той и я притегли до себе си, — мога да си представя всеки сантиметър от това твое малко прелестно тяло. Наредих Джъдсън да ги занесе в стаята ти.

Пламенните му устни се впиха в нейните и тя усети как в обзелата я от това докосване възбуда му отговаря. Огъна се и се прилепи до силното му мускулесто тяло и сякаш всичко наоколо престана да съществува, освен страстта, която ги разтърсваше.

— О, Крис — прехласнато промълви тя.

— Господи, Джени — изстена той, — не ме гледай така или ще те обладая сега и тук.

Устните му отново намериха нейните и той жадно пиеше от сладостта им.

— Хъм — дискретно ги прекъсна Джъдсън Мюлер, появил се на вратата. — Обядът е сервиран, сър.

— Аз току-що се наобядвах — прошепна на ухото ѝ Крис. Така не му се искаше да я пусне от прегръдките си.

— Мъжът не живее за единия хляб само — с пресипнал глас издекламира Джени и го погледна с все още замъглените си от страст очи.

Джени седеше и внимателно решише косата си. Мъчеше се да събере достатъчно кураж, за да каже това, което искаше да му каже през целия ден. Беше минала почти седмица от пристигането им в Сан Франциско и тя бе безкрайно отегчена от безделието на новия си живот. Крис се стараеше да бъде вкъщи толкова, колкото му бе възможно, но имаше още много работа, която трябваше да свърши преди да заминат.

Крис я наблюдаваше и напразно се опитваше да си обясни защо е толкова притеснена. Бе сигурен, че нещо я тормози. Усещаше през последните дни, че някак се е отдръпнала от него, че нещата помежду им продължават да се усложняват.

За щастие изглежда нямаше сериозни последици от преживяването ѝ със Страйкър. Избягваха да коментират личните си отношения, но той чувствуваше като че ли съществува някаква празнота между тях.

За него Джени бе извор и център на всякаква възможна страст — физическа, емоционална и духовна. Запълнила бе изцяло живота му и макар че на драго сърце му се отдаваше телом, имаше нещо в нея, което той не можеше да достигне. Тази ѝ недосегаемост го правеше неспокоен.

Приблужи я, хвана ръката ѝ и внимателно постави един пръстен на пръста ѝ.

— С този пръстен аз се женя за теб — каза той и целуна дланта ѝ.

Джени гледаше възхитена красивата му изработка. Две нежни златни ленти — едната, обсипана с диаманти, а другата с изумруди,

изящно се преплитаха около пръста ѝ.

— Това е най-прекрасното нещо, което някога съм виждала — промълви тя, дълбоко развълнувана от жеста му.

— Сега вече ти официално си обречена, мисис Кирклънд — засмя се той. — Моя си до края на живота.

Тя сведе очи с чувство за вина заради своите мисли. Той се стараеше така много да я направи щастлива. Сигурно му изглеждаше като голяма неблагодарница.

Той усети тревогата ѝ.

— Какво има, мила? Какво те тревожи?

Джени отиде до прозореца и с удоволствие усети прохладата на нощния бриз. Нарочно се отдалечи от него. Страхуваше се, че няма да устои на близостта му.

— Сигурно ти изглеждам ужасно неблагодарна, но трябва да ти кажа, че не съм щастлива, Крис.

Той отчаяно отпусна рамене. Бе усетил преди да я чуе, че ще му каже точно това. Изпитвал бе страх от тези думи. Надявал се бе, че по някакъв начин, по някакво чудо, ще я направи щастлива.

— Не мога да понасям това бездействие. Трябва нещо да правя — продължи тя, без да обърне внимание на реакцията му.

Крис повдигна радостно глава. Не можеше да повярва на това, което чу. Страхувал се бе, че тя ще поиска да се освободи от брака, а тя искаше само нещо, с което да се занимава. С грейнали от щастие очи отиде при нея и повдигна лицето ѝ.

— Мила, много лесно ще разреши проблема ти. Остава ни още една седмица до тръгването ни, мога в това време да те представя на моите приятели. Аз лично ще се погрижа кого да поканим.

— Но, Крис, нямам и най-малка представа какво трябва да направя — протестираше тя.

— Ти само ще кажеш на Джъдсън какво желаеш и колко на брой да са гостите, той ще свърши другото. Мисля, че около двеста ще са достатъчно.

— Ти си луд! Никога не съм подготвяла прием за толкова много хора и то за по-малко от седмица. Не съм в състояние да го направя.

— Разбира се, че ще можеш, скъпа. Щом се заемеш и ще го направиш. Спомни си как твърдеше, че можеш да направиш всичко, ако се наложи. Добре, Дженифър Кирклънд, хайде да видим — каза

Крис, взе я в прегръдките си и заглуши по-нататъшните ѝ протести с една дълга целувка.

В следващите дни Джени бе изцяло погълната в подготовката на предстоящия бал и често се съветваше с Джъдсън за разни неща. Бе ангажирана и в пробването на дрехите си. Мадам Симон, нетърпелива да получи обещаното ѝ възнаграждение я увери, че всичките ѝ рокли ще бъдат готови след три дена.

Вълнението ѝ достигна върха си в деня на бала, когато започна да подрежда цветята. Подбираше ги и така ги съчетаваше, че най-добре да прилегнат на обстановката. Бе осигурена и допълнителна помощ на Джъдсън и Хилда за приготовленията и сервирането. Кристалите примамливо блестяха.

Когато Крис се завърна всичко бе подредено и готово за посрещането на гостите.

Преди да се облекат, хапнаха нещо леко в стаята си. Багажът им бе готов. Рано на другия ден щяха да отплуват с параход за Европа.

Мадам Симон изпрати роклите, както бе обещала и Джени с възхищение ги разглеждаше. Бяха повече от дузина с подходящите им аксесоари. Имаше и няколко кожени наметки. Получила бе и няколко дузини бельо, изработено от тънка батиста и чиста коприна.

За бала бе решила да облече сатенената рокля с цвета на слонова кост. Мадам Симон изкусно я бе оформила така, че да разкрива дискретно нежната красота на раменете и гърдите ѝ. Полата падаше в богати гънки до пода. Джени, още необлечена старателно подреждаше косата си. Поглеждаше често в огледалото и наблюдаваше Крис, който се обличаше. Черният му костюм бе освежен от снежнобялата риза и брокатените нишки по жилетката му. Съжали за мустаците, които скоро бе обръснал. Все още не бе в състояние да устоява на мъжествената му красота. Черните му дрехи още по-силно я подчертаваха.

Преди да облече роклята, се зае да постави изумрудената огърлица и обици, които Крис ѝ бе подарил.

— Смайваща си, нали го знаеш? — каза той и я прегърна през кръста.

Тя погледна образите им в огледалото. Наистина бяха невероятно красива двойка — той мъжествен и тъмен, тя светла и деликатна.

Крис дълбоко поемаше уханието ѝ.

— Когато стигнем в Париж, напомни ми да ти купя един галон от този парфюм — закачаше се той, заврял глава в косите ѝ. — Готова ли си вече, мисис Кирклънд?

— Мисля, че съм готова толкова, колкото винаги съм била — боязливо отвърна тя и усети, че се напруга от това, което ѝ предстои.

— Не се тревожи, скъпа, ще ги смажеш всичките — гордо заяви той и взе ръката ѝ.

Джени и Крис посрещаха гостите, а салонът се пълнеше все повече и повече. Каймакът на обществото бе добре представян. Всички бяха любопитни да видят жената, която Кристофър Кирклънд така дълго бе търсил, за да я направи своя съпруга.

Имаше много майки, които напразно бяха хранили надежда да омъжат дъщерите си за този богат и прочут млад човек. Той бе един от най-желаните и не едно момиче тъжно бе въздишало, представяйки се в прегръдките на този висок, широкоплещест и мъжествен млад мъж.

Джени често обръщаше поглед към него. Това бе един непознат за нея Крис. Този безупречно облечен мъж, грациозен, приветстващ своите гости. Той се чувствуваше така удобно в облятата от светлина бална зала, както и в издигнатата набързо празна палатка по време на пътуването им.

В този момент Крис поздравяваше един изискан побелял джентълмен, като топло стискаше ръката му, а възрастния мъж приятелски го тупаше по рамото. От поздрава им личеше, че помежду им има дълбока емоционална връзка.

Това ли беше същият Крис, онзи Крис, който седеше пред огъня изпънал крака, докато пиеше кафето си в компанията на Енди Скот и Уоко?

Джени разбра колко малко всъщност го познава. Та той притежаваше толкова различни страни. Какво бе онова, което можеше да плени както един високопоставен банкер, така и един одърпан безделник по време на пътуване? Дали не си играеше с тях така, както си играеше с нея? Дали различните характери и изисквания на хората не бяха предизвикателство за него? Дали не ги манипулираше като пионки, за да задоволява егоистичните си нужди и да ги има под ръка, когато му потрябват?

Когато обгърна раменете ѝ, за да я представи на гостите, Джени кисело се засмя. Няма нищо мистериозно в това защо аз съм му

нужна? Той не го крие!

Крис посрещаше една руса жена, облечена в прекрасна бежова рокля, подчертаваща изящните ѝ линии. Вдигна ръката ѝ, за да я целуне. Тя се повдигна на пръсти, безцеремонно сложи ръката си на тила му и завъртя така главата си, че устните им се допряха. Очите ѝ предизвикателно блеснаха.

Той отстъпи и придърпа Джени към себе си.

— Джени, мила, искам да те представя на Диан Карпентър.

Усетила погледа на две враждебни зелени очи, Джени разбра, че тази жена е уверена в своята привлекателност и че не би се поколебала да постигне всичко, което пожелае. А това, че желаше Крис Кирклънд бе въвн от всякакво съмнение.

— Приятно ми е, мисис Кирклънд. С нетърпение очаквах да се запознаем. — С фалшива усмивка заяви Диан. — Трябва да ми разкажете как успяхте да примамите този неуловим мъж. Да ми кажете каква дяволия измислихте, за до го хванете в капана.

Крис се помъчи да остане спокоен, но добре знаеше как Джени би отговорила на такова гадно обвинение.

Усетила сериозен противник, Диан Карпентър продължаваше да наблюдава Джени. Чудеше се дали тя ще се досети за тяхната някогашна връзка. Макар че Крис не ѝ обръщаше внимание, Диан бе решила, той все пак някога ще се ожени за нея. И тази малка уличница нямаше да промени плановете ѝ. Това бе временна пречка, която тя щеше да преодолее.

— Ще се видим по-късно, Крис — измърка като котка и ги напусна.

Той я проследи с поглед и се смръщи. Не можеше да се очаква нищо добро от тази мръсница. Прокле се, че се е отдал на слабостта си и бе имал вземане-даване с нея, след като загуби Джени. По дяволите, по това време всички други жени за него бяха еднакви, а тази мръсница сама се бе навряла в ръцете му. Проклет да е! Нещата помежду им с Джени и без това бяха така нестабилни, оставаше само и тя да налее масло в огъня.

Обърна се и срещна замисления поглед на Джени. „О, боже, така добре знам какво значи този ѝ поглед — изохка той. Тя вече започва да си въобразява.“

Балът вървеше, както му е реда. Джени, свикнала още във Вирджиния на такива приеми, не срещаше трудност да забавлява гостите си. Макар че повечето от тях я приеха с искрена топлина, все пак усещаше, че има и такива, които я гледат с пренебрежение. Крис, през цялото време, решително бе стоял до нея, като че ли, за да я предпази от нещо непредвидено.

За момент той изчезна и Джени се намери до Фред Сютън, съдружник и приятел на Крис. Докато разговаряха, Диан Карпентър бавно се приближи. За нейно щастие, досега Диан явно я бе отбягвала, а на Джени никак не ѝ се искаше да води празни разговори с жената, която явно е била метреса на Крис. Диан пък с раздражение усещаше, че хората приемат добре Джени заради изящността и красотата ѝ.

— Парите на Крис също си казват думата — промърмори на себе си тя.

— Кажете, мисис Кирклънд, от дълго ли познавате Крис — престорено мило я попита тя.

— Срещнахме се преди доста време във Вирджиния — отвърна сдържано Джени, но вече нашрек, защото се усъмни в невинността на въпроса ѝ.

— О, искате да кажете по време на онази глупава война — вметна Диана. — Защо Крис се включи тогава в играта на войници и досега не мога да си го обясня.

Възмутена от плитката ѝ забележка, Джени се помъчи да се овладее.

— Наистина е странно, мис Карпентър, но аз никога не съм го питала за мотивите му. Сигурна съм, че каквито и да са били, то той грижливо ги е преценил. Онези от нас, които понесоха мъките на тази война, няма никога да забравят цената, която бе заплатена и от двете страни. Беше тъжен урок както за победителите, така и за победените.

— Не мисля, че Крис е изпитал удоволствие от това — продължи Джени. — Победата не донася удовлетворение. Война, в която брат се бие срещу брата и баща срещу сина, надали оставя у някого чувството за победа. Би ли могъл някой да каже кой е победител и кой победен в такава една трагедия.

— Не мога да разбера — отново подхвана Диан, ни най-малко не развълнувана от думите, които чу, — защо не сте се оженили веднага след войната. Защо той е чакал досега?

— Така се случи, че се разделихме по пътя си за Калифорния — колебливо ѝ отвърна Джени и усети, че с това се бе поставила в опасност да се хване в клопката ѝ.

Диан злобно се засмя. Бе успяла да доведе разговора до целта си.

— О, да — самодоволно възкликна тя. — Вие живяхте с един от тези езически варвари, преди да се ожените за Крис.

Хората наоколо бяха шокирани от злобата на Диан. Стъписана от нейното нахалство, но като съзнаваше, че Диан е изрекла гласно това, което и други между тях си мислят, Джени с огромно усилие се овладя и ѝ отвърна спокойно:

— За да задоволя любопитството ви, мис Карпентър, името на този мъж бе Чата. Той бе сиукски войн, син на племенния вожд. Този варварин, както презрително го нарекохте, бе много по-цивилизован и държеше на човешкото достойнство много повече, отколкото тези, които го гледат от високо с абсурдите си претенции. Бих добавила още, че неговата изисканост и почит към човешкото достойнство не би му позволила да обиди някой, който му е предложил гостоприемството си. Дали е езичник не мога да съдя. Знам само, че той почиташе създаденото от бога, ценеше го и му беше благодарен много повече, отколкото голяма част от лицемерните християни с техните притчи, които разказват по такъв начин, сякаш са сътворени или преживяни от тях.

— Това, че живях с него не крия — заключи тя и гордо се изправи, — защото този принц за своя народ, във вените на когото тече кръвта на племенните вождове, ми направи честта да ме вземе за своя жена.

Диан Карпентър сконфузено се отдръпна. Джени я бе победила с достойнството и искреността на думите си. Крис, станал свидетел на тази схватка, се приближи гордо усмихнат и ѝ предложи ръката си.

— Имам удоволствието да изтанцувам този валс с жена си.

Джени му се усмихна през сълзи с благодарност за подкрепата му. Хванати за ръце двамата се отпавиха към дансинга.

Фред Сютън, който от край време не можеше да търпи плоската и разглежена Диан, дяволито ѝ намигна.

— Изглежда, мила Диан, че си намери майстора. Трябва да се признае, че те превъзхожда.

— О, върви по дяволите — яростно извика Диан и изхвърча навън. — Да бъде проклета тази малка курва! — изруга тя. — Крис е мой! Няма да се откажа от него!

ГЛАВА 21

Облегната на перилата, Джени с удивление наблюдаваше суматохата на пристанището. Атмосферата ѝ се стори като по време на карнавал. Пътниците пристигаха на групи и във въздуха непрестанно се носеше „Bon voyage“.

Крис бе отишъл да се види с капитана, тъй като „Уйндборн“ бе един от параходите, които Киркленд притежаваха.

Уйндборн, бе пътнически параход, снабден и с пара и с платна. Забранено бе да се използва и най-малкото пространство в него за пренасяне на товари.

Джени бе поразена от луксозната обстановка в тяхната каюта. Бе очаквала да прилича на вагона, с който бе пътувала от Индепенданс. Остана със зяпнала уста, когато видя обширната всекидневна и свързаната с нея спалня. Панелните стени бяха облицовани с огромни огледала, а диванът и няколкото стола, тапицирани с червено кадифе, придаваха уют.

Параходът излезе от пристанището и Джени тъжно помахаше с ръка за сбогом на Джъдсън и Хилда Мюлер. Те стоически бяха стояли докрай всред веселата и викаща тълпа изпращачи.

„Що за двойка са — помисли си тя и погледна с какво облекчение си отиваха. Не мога да си обясня защо Крис ги е избрал да гледат домакинството му.“ И си представи как Енди и Уоко с тяхната доброта и спонтанни изблици могат да бъдат смърени от тази надменна и претенциозна двойка.

Хората на пристанището ставаха все по-малки и по-малки. Повечето от пътниците вече се бяха прибрали в кабините си и Джени видя, че е останала сама на опустялата палуба. Огледа се наоколо с безпокойство, като се чудеше къде се бави Крис и не посмя да тръгне да търси каютата им сама.

Въздъхна с облекчение, щом зърна високата му фигура бързо да крачи към нея, така уверено и спокойно, сякаш параходът не се и поклащаше. До него вървеше нисък мъж с красива брада.

— Джени, това е капитан Уайт. Капитане, моята жена Джени — гордо я представи той и я улови под ръка.

— Много се радвам, мисис Кирклънд — топло я поздрави капитанът. — За първи път ли минавате през океана?

— Да, за първи път и съм много развълнувана — отвърна тя.

— Да се надяваме, че ще го прекошим приятно — добави той. — Ще ми направите ли удоволствието да вечеряме заедно?

— С най-голяма радост, капитане — мило му се усмихна Джени.

— Тогава ще се видим в десет — каза той, докосна шапката си и се отдалечи.

— Създава впечатление, че сме в сигурни ръце — забеляза Джени и с Крис заслизаха надолу по стълбата.

— Той е отличен моряк — съгласи се Крис, — знае си добре работата. Нима мислиш, че Кирклънд ще наеме някой друг, а не най-добрият? — с учудване я запита той.

— Не виждам как би могъл да му нареждаш какво да прави — дразнеше го тя.

— В морето решително не. Тук неговата дума е закон. А и аз съм един обикновен пътник. Освен това не разбирам нищо от параходи. Също като теб съм лош мореплавател — усмихна ѝ се той.

Следващите дни бяха още по-вълнуващи за Джени. През деня безгрижно се разхождаше с Крис по палубата или се включваха в общи игри с другите пътници. Вечерите прекарваха в салона в приятни разговори или танци, а нощем в кабината той я любеше дълго и страстно.

Тя обичаше морето и когато беше сама, прекарваше дълги часове на палубата, сияеща от радост. Вятърът обсипваше лицето ѝ със солени пръски и развяваше косите ѝ като огнен пламък.

Екипажът, свикнал да вижда изящната ѝ фигура, облежната на парапета, я нарече Афродита, в чест на богинята, родена от морската пяна. Смятаха я за талисмана, който ще осигури спокойното им пътуване.

Сийклиф бе непревземаема крепост, издигаща се над морето. Назъбените ѝ стени се извисяваха като могъща стража, която непрестанно бди над морската шир. Построена преди векове на една

надвесена над водите скала, тя от дълго време бе светилището на клана Кирклънд. Единствен достъп до нея бе масивната врата, отстояла безброй набези в тези диви планини на западна Шотландия.

Джени се бе вкопчила в Крис, несъзнателно търсеца подкрепа, докато един огромен като мечка мъж с развят черен перчем сърдечно го приветствуваше.

— О, Крис, така щастлив съм да те видя — говореше той и го прегръщаше с огромните си лапи. — Последният път беше много отдавна.

— И аз така мисля, сър. Мъчно ми бе за теб, чичо Джеймс — отвърна Крис и топло отвърна на прегръдката му.

— А това, какво ми водиш тука? — попита чичото и погледна към дребната фигурка, почти скрита зад Крис.

— Това е жена ми Джени — отвърна Крис и я придърпа напред. — Джени, искам да ти представя моя чичо, лорд Джеймс Кирклънд дванадесети граф на Кирквууд.

Лорд Кирклънд сви гъстите си вежди, надвиснали над чифт пронизателни сини очи, така дълбоки, че изглеждаха виолетови.

— Не се страхувай, момиче — топло каза той. — Никой от клана Кирклънд не бива да се бои, когато пристъпва този праг.

Джени мило му се усмихна, доловила приликата между този гигант и Дом.

— О, мила — възкликна той, видял лъчезарната ѝ усмивка, — какво прекрасно момиче си ти! Направи ни горди, момко, като доведе такава гълъбица в клана Кирклънд.

Неочаквано се появи невероятно красив млад мъж, толкова светъл, колкото Крис бе тъмнокос.

— Време е да се срещнете и с братовчед си. Ще се представя сам. Аз съм Джейми Кирклънд — каза той. — Приветствувам те с добре дошла в нашето семейство.

Джени едва успя да зърне дяволитите му сини очи, преди той звучно да я разцелува.

— Все си си същият, Джейми — топло му каза Крис и сърдечно стисна ръката му. — Спомняш ли си за малката гарваново чернокоса Рита, която срещна у Бланш в Сан Франциско? Бланш ми каза, че Рита не е вече същата, откакто ти си замина. Ще трябва отново да ни посетиш и спасиш бедното момиче — смееше се той.

— Твърде късно вече, за жалост — въздъхна Джейми и целуна ръката на Джени. — Достатъчен ми бе само един поглед към това прекрасно същество, за да загубя всякакъв интерес към другите жени.

— Знаеш ли, и с мен стана така — смееше се Крис и я притегли към себе си. — Това ме принуди да се оженя.

— И двамата сте ужасни — скара им се Джени. — Трябва да е семейна черта.

— Стига — изрева Джеймс Кирклънд. — Оставете на мира момичето. Стига сте й говорили глупости. Ела, мила — покани я той и предложи ръката си. — Няма да те оставя цял ден да стоиш навън с такива като тях.

Щом прекрачиха през портала, Джени бе учудена от контраста. Влязоха в обширна стая с облицовани стени. Огромна камина стърчеше в средата. Около нея бяха наредени диван и столове. Имаше още няколко такива кътчета с масички, върху които горяха свещници. Дървеният под, излъскан с восък, блестеше. Покрит бе с няколко килима, а стените украсени с гоблени и картини.

Всяка стая на къщата бе подновена, но така че да се запази автентичността на сградата. Сега човек трудно можеше да си представи, че това някога е било студен и неприветлив замък, прочут с каменните си зидове и настилки.

Вниманието ѝ се насочи към Джейми, който от сърце се смееше на нещо, казано от Крис. Джени въздъхна. Каква невероятна гледка представляваха те двамата, един до друг, високи и величествени в шотландската премяна на техния клан! От тези могъщи мъже се излъчваше още необузdana примитивна сила, атавизъм от времето, когато неспокойният им дух е съответствувал на суровостта на заобикалящите ги планини.

— Не смея да се надявам, че този зареян поглед е за мен — прекъсна мислите ѝ Крис.

Джени пламна виновно, сякаш че той бе прочел мислите ѝ.

— Тъкмо си фантазирах как някой галантен млад шотландец ме грабва на коня си и ме отнася далеч в планината, а аз съм принудена да му се подчиня и да изпитам невъобразима наслада — закачеше го тя с блеснали очи.

— Разбирам — кимна Крис, — и как изглеждаше този буен палавник?

— Как да ти го опиша — започна тя, — много висок.

— С черни коси — продължи той и я притисна.

— О, да — отвърна тя и притвори очи, сякаш да призове образа.

— Има невероятно красиво лице — добави той и целуна върха на носа ѝ.

— Наистина. — Тя прекара изящните си пръсти по лицето му. — Има още яка брада, високи скули и правилен нос. — И като отвори очи с пристроена наивност добави: — и огромни сини очи.

Невъзмутим, Крис се усмихна и снизходително я погледна.

— Ще дойде денят, когато ти ще ме молиш за това, Дженифър Сюзън Кирклънд — предизвикваше я той.

— Колко мило — отвърна тя и гальовно го плесна по бузата. — Аз ти разказах моите фантазии, сега ти пък ми разказваш твоите.

Усмихна се и дръзко се отдалечи.

Крис поклати глава, забавлявайки се с дързостта ѝ и я проследи с поглед.

Джени едва успя да прикрепи пламтящата си коса на върха на главата си и самодоволно нахлупи ярката шотландска шапка, украсена с характерните за клана Кирклънд шарки. Облечена бе в дълга зелена кадифена пола и подходящ жакет. На врата ѝ се открояваше бялото ѝ жабо.

— Знаеш ли, че има шест-седем години, откакто не съм яздила странично на седлото — сподели тя с Крис и с мъка прикри нервността си.

— Мила, няма в света кон, с който ти да не можеш да се справиш — успокояваше я той, докато слизаха по стълбата.

Джейми Кирклънд и лейди Джин Мак Кинстри, бъдещата виконтеса Кирквууд, възседнали коне вече ги очакваха.

Годеницата на Джейми бе привлекателна красавица с гарванова черна коса и сини очи. Четиримата бяха прекарвали заедно една приятна седмица в имението на родителите ѝ, закътано в горите от шотландски бор и сребристи брези.

— Непростимо е, че няма да останете с Крис за сватбата ни — подхвана Джин, докато язدهа една до друга. — В края на краищата какво значи още един месец, като сте на сватбено пътешествие.

— Крис иска да се върнем в Америка, когато Уйндборн потегли, а и визитата ни бе твърде дълга. Не можем да останем повече. Вие с

Джейми трябва да ни дойдете на гости веднага след сватбата.

Пътят им вървеше край пенлива река. Скоро стигнаха красива долина, обградена отвсякъде с гъсто покрити с дървета хълмове.

— Джени, мила, ще те надбягам — викна ѝ предизвикателно Джейми.

— Няма да можеш — весело отвърна тя, приела предизвикателството му.

Двамата се впуснаха в бесен галоп.

Крис и Джени стояха до конете си и гледаха как последните следи на утринната мъгла изчезват зад хълмовете.

— Толкова е прекрасно тук. Не ми се иска да тръгваме — въздъхна тя. Седна на земята, свали шапката си и разтърси коса. Крис сложи глава в скута ѝ и затвори очи.

— Ще дойдем пак някога. Искан ми се сега да видиш Париж.

— Тогава напред към Париж! — весело извика тя и го погъделичка със стръкче трева по носа.

— Хей, досаждаш ми — оплака се той.

Тя продължи и той пресегна ръка и я сграбчи за китката. Джени бързо премести тревата в другата си ръка и продължи да се забавлява.

Със сръчно движение той я превъртя и в следния миг тя се намери под него, а двете ѝ ръце здраво притиснати към земята.

— Знаеш ли, любов моя, че от векове азиатците са използвали гъделичкането като вид мъчение — заплашително изръмжа той и със свободната си ръка започна да разкопчава жакета и.

— Няма да успееш — пищеше тя през смях, но ръката му стигна до връзките на блузата ѝ. — Освен това мен хич не ме е гъдел — самодоволно заяви тя.

Без всякакво усилие Крис дръпна жабото ѝ и го захвърли настрана.

— Не мога да понасям това проклето нещо.

Джени престана да се върти и остана неподвижна. Дишането ѝ се учести, защото предвиждаше следващия му ход.

— Има много начини да бъде измъчена жертвата. Нали схващаш има тънкости в мъчението — продължи той и покриваше устните ѝ с бързи леки целувки. — Целта е по един или друг начин да

предизвикаш такива усещания, които да докарат жертвата ти до ръба, който дели непрекословното подчинение от безсмисленото ѝ унищожение.

Тялото ѝ моментално откликна на ласките му. Отново впи устни в нейните и после заслиза с целувки надолу по шията ѝ.

— Моля те, Крис, пусни ръцете ми — придумваше го тя и тялото ѝ конвулсивно се извиваше и търсеше неговото.

Крис нарочно се отдалечи.

— Не, мила, знам колко са изкусни малките ти пръстчета. Мога да те освободя, ако отново ми разкажеш за тази твоя фантазия — заключи и нежно докосваше устните ѝ с езика си.

— Добре де, победи — въздъхна тя. — Мисля, че очите му не бяха сини. Бяха черни, като черната му душа!

Крис доволно се захлади, освободи я, легна по гръб и я придърпа към себе си.

— Проклет да си, Крис Киркленд. Никога не съм подозирала, че си такъв садист — каза като се вгледа в тъмните му, оживени от дяволити пламъчета, очи.

— Беше по-тежко за мен, отколкото за теб — промърмори той и я притисна.

— И докъде беше готов да стигнеш? — попита го Джени и обви ръце около врата му.

— Зависеше от това кой от двамата ни щеше да бъде в състояние да издържи по-дълго на мъчението — прошепна той и впи жадно устни в нейните.

Джени ядосано хвърли обелката от портокал в кафето си. Раздразнението ѝ нарастваше, като гледаше насреща си Крис, задълбочен в четене на вестник.

— Не знаех, че и френският ти е едно от многото неща, с които се изфукваш — язвително каза тя.

Крис остави вестника и се намръщи.

— Препоръчвам ти да се върнеш в леглото и да станеш не със задника си напред.

— Учудвам се, че ми предлагаш изобщо да стана — саркастично отвърна тя. — Няма ли да ти е по-удобно да остана в леглото на твое

разположение и за да ти бъде по-лесно с разтворени крака.

— Знаеш ли, Джени, понякога си мисля, че е трябвало да прекараш повече време вкъщи, отколкото в конюшните. По дяволите, какво става с теб напоследък? Държиш се като истинска развратница.

— Може би ми е омръзнало да ме третираш като малката си блестяща играчка, с която парадираш. Трябва да знаеш, че аз все пак съм годна за нещо.

Той подигравателно повдигна вежди.

— Никога не съм мислил, че не си годна, мила. Напротив, смея да твърдя, че си ненадмината в леглото.

В яда си Джени се опита да стане, но ѝ призля, остана на стола и притисна с ръце лицето си.

Крис изведнъж разбра причината за нейното раздразнение. Широка усмивка озари лицето му.

— Джени, скъпа, може би си бременна?

Тя скептично го погледна.

— Но това е невъзможно.

— Невъзможно ли? Като помислих от последната ти менструация са минали поне два месеца.

— О, за бога, Крис — отсече тя, — с това ли се занимаваш, да броиш дните.

Не смееше да възлага надежди на такива неопределени доказателства.

— Все едно, но мисля, че е по-добре да се приберем у дома — добави той, стана и я взе в прегръдките си.

Занесе я в спалнята и внимателно я сложи на леглото.

— Полежи малко, докато се почувствуващ по-добре — мило ѝ нареди той.

— Как става така, Кристофър Киркленд — въздъхна тя, докато той грижливо я завиваше, — че каквото и да се случи, ти така обръщаш нещата, че накрая винаги да ме сложиш в леглото.

„Уйндборн“ бе отпътувал една седмица преди тяхното завръщане в Лондон, но Крис успя да заангажира места на „Сий Нимф“, голям пътнически параход на една от конкурентните им фирми. Щяха да тръгнат на следния ден. След още една седмица Джени бе сигурна, че е

бременна. Поради двете безплодни години с Чата, бе се примирила с мисълта, че никога няма да има дете. „Мъжката сила на Крис опроверга тази ми заблуда“ — мислеше си тя с кисела усмивка.

Въздъхна дълбоко и погледна през илюминатора на кабината спокойните води на морето. В последните два дни вееше съвсем лек бриз. За щастие параходът разполагаше и с пара, иначе щяха да стоят на едно място и да чакат благоприятен вятър.

Обърна се и погледна към Крис, спокойно разположил се на леглото.

— Крис, имаме нужда от малко раздвижване.

— Добра идея — отвърна той. — Ела тук и ще се пораздвижим малко.

— Ти не си с всичкия си — разсмя се тя. — Хайде да се поразходим. Ако наистина съм бременна трябва да се движа повече.

— Аз пък мислех, че всички бременни жени са настанени в отделна кабина на парахода и ги пускат само веднъж дневно — захили се той.

— И тихо си шептят зад вдигнатите си ветрила — добави тя с искрящи очи. — Как са могли жените да бъдат така превзети!

— Нима това го казва сериозната Дженифър Кирклънд? — усмихна ѝ се той и я привлече към себе си. — Трябва да съм те покварил.

— Трябва да приемеш, че аз никога не съм била така ограничена, както повечето жени. Яздя откакто се помня. И не забравяй, че не се поколебах да обуя мъжки панталони.

— Как мога да го забравя — отвърна той, като си играеше с ухото ѝ. — Та това са едни от най-скъпите ми спомени.

Джени се взря в топлите му очи.

— Хайде някога пак да отидем по тези места. Може би ще можем да намерим гроба на Бю.

— Любов моя, тези места скоро ще станат истинско бойно поле. Откакто откриха златни находища натам прииждат тълпи от хора. Няма начин сиуксите да приемат спокойно нарушението на сключените примирия и нахлуването в тяхната територия. Няма как да бъде избягната войната. Сиуксите са войни. Мисълта им е насочена само към битки. Ще има страшна сеч. Армията няма да може да ги задържи.

Очите на Джени овлажняха при мисълта за Чата и неговите хора. Те бяха заклетни врагове на племето кроу. Спомни си, когато за първи път видя Чата, застанал горд и безмилостен срещу нейните похитители. Спомни си как тържествено заяви: — „Аз съм Чата. Аз съм сиукски войн“. Би ли могла непреклонната му воля да се насочи и към белите хора? Джени потръпна, като си представи ужасната сеч, която ще последва.

Усетил, че се затваря в себе си, Крис се отдръпна. Тя се изправи.

— Трябва да изляза? Идваш ли?

— Тръгвай, аз ще те настигна — отвърна той и затвори очи.

Вече на палубата, Джени съжали, че е излязла от каютата. Морето отразяваше слънчевите лъчи и горещината беше нетърпима. Как копнееше отново да почувствува по лицето си полъха на вятър, който издува платната и носът на кораба пори надигащите се вълни.

— Добър ден, мисис Кирклънд.

Доловила познатия глас, очите ѝ светнаха. Усмивната се обърна. Насреща ѝ бе корабният лекар, Дейвид Кейт. Джени често се бе разхождала по палубата с този приятен мъж от Кентъки. Висок и строен, с жълто-червеникава коса и мустаци, този човек бе добър и чувствителен по природа. То се четеше и в погледа му, и ясните му сини очи. Харесала го бе от пръв поглед и винаги се чувствуваше добре в неговата компания.

— Дано не е затишие пред буря — тревожно забеляза тя.

— Да сме благодарни, че имаме парните котли, иначе щяхме да бъдем изцяло на благоволенieto на морето — отвърна той. — Първите мореплаватели трябва да са имали търпението на Йов, за да издържат подобни дълги дни.

— Да, но пък помисли си за многобройните нощи, когато са стояли на палубата и вятърът е издувал платната над главите им.

— От теб би станало чудесен мореплавател, Джени — мило ѝ се усмихна той.

Погледна го учудено, изненадана, че я назова с малкото ѝ име.

— Надявам се, че не съм те обидил — извини ѝ се той, — но някак ми е трудно да продължавам да те наричам мисис Кирклънд.

— Разбира се, че не. Самата аз бих искала да ми викаш Джени.

— Кажу ми, Джени, помогнаха ли ти прахчетата, които ти дадох срещу морската болест?

— Трябва да ти призная, докторе, че това, от което страдам, не е морска болест.

— Като усещам любовта ти към морето, аз също си мислех, че ще е нещо друго — присви закачливо очи и се усмихна той.

Крис се присъедини към тях и покани доктора да вечерят заедно. Приел поканата, Дейвид Кейт се извини и ги напусна.

— Този мъж ти е хвърлил око — забеляза Крис, като го проследи с поглед.

— Знаеш ли, Крис, мисля, че ласкаеш своето его, като си внушаваш, че всеки, който ме погледне ме пожелава, както ти ме желаш. Дейвид знаеше, че не се чувствавам добре и се грижи за мен, като за всеки свой пациент.

— Дейвид! — изръмжа той. — Сигурно и ти си Джени за него.

— Разбира се, че не — усмихна се дръзко тя. — Аз го помолих да ми вика вече Джени.

По-късно през нощта, като не можеше повече да изтърпи непоносимата горещина, Джени стана от леглото си. Погледна голото, спокойно отпуснато в съня тяло на Крис и едва сдържа импулса си да съблече пропитата си от пот тънка нощница.

Погледна през илюминатора. Лунната светлина меко се отразяваше по морската повърхност. Беше спокойно и невероятно тихо. Въздъхна и боса леко запристъпя към леглото си.

Внезапен удар разтърси кораба, чу се страхотен тътен. Прегрелият котел бе експлодирал. През голям отвор в стената на кораба изригваше пара, хвърчаха метални части и се сипеха по палубата.

Джени бе изхвърлена към стената и главата ѝ се блъсна в металическата рамка на илюминатора. Примряла от болка, с ръка на главата си, тя се строполи на пода и кръв потече по пръстите ѝ.

Експлозията изхвърли Крис от леглото на пода и той, препъвайки се едва стигна до нея. Наведе се над отпуснатото ѝ тяло. Изглеждаше замаяна, когато се опита да я вдигне.

Внезапна болка я преряза през корема, сви се и тялото ѝ се разтърси от конвулсивни спазми.

— Бебето — плачеше тя. — Ще загубя бебето.

Крис бързо навлече панталоните си, грабна чаршафа от кревата и я уви в него. Вдигна я на ръце и я изнесе от кабината.

Навън цареше пълен хаос. Пътници се блъскаха да стигнат до палубата, преди и вторият котел да е експлодирал. Сърцераздиращите викове на ранените едва се чуваха, заглушени от общия шум.

Крис успя да си проправи път и стигна до горната палуба. Част от кораба вече бе в пламъци, а водата нахлуваше през отворените дупки.

Откри доктор Кейт в най-голямата спасителна лодка, снабдена с медицински материали за първа помощ. Бе вече препълнена с ранени. Стигна до нея, точно когато един моряк се готвеше да я спусне. С мъка в очите погледна Дейвид.

— Погрижи се за нея — каза той и я подаде в протегнатите ръце на доктора. Хвърли последен, пълен с мъка и копнеж поглед, обърна се и изчезна.

— Не — изкрещя Джени, разбрала, че Крис я оставя и се опита да се отскубне от ръцете на доктора.

— Пусни ме, пусни ме — викаше тя. — Крис, върни се! Не ме оставяй! Обичам те — ридаше тя и напразно обръщаше поглед към мястото, където Крис бе стоял.

Минути след това експлодира и другият котел. Остатъците от кораба пламнаха като факла, преди да потънат в морето.

Дейвид Кейт работи през цялата нощ, за да обслужи ранените. По-големите щастливци бяха се отървали от експлозията с някой счупен крак или ръка, станало най-вече по време на неистовото им катерене към палубата. Други, попарени от горещата пара, бяха в тежко състояние. Наличните средства бяха съвсем недостатъчни, за да им помогне и да облекчи поне малко болките им.

Бе преградил част от лодката с платно, за да може спокойно да преглежда някой от ранените. Джени лежеше безчувствена и не усещаше изкусните му ръце, които се мъчеха да ѝ помогнат. Чувствата ѝ бяха притъпени. Пазеше само спомена от последния измъчен поглед на Крис.

Слънцето скоро се появи на хоризонта като кръгъл диск, излизащ от гълбините на океана, протегна дългите си като пипала лъчи и те изсмукаха мрака.

Близо до тях се появиха още две спасителни лодки и плуващи останки от разбития кораб. Дейвид с надежда затърси Крис между

оцелелите, но нямаше и следа от него.

С помощта на няколко мъже от другите лодки, успяха да уловят някои от плаващите останки, да ги приспособят и да направят заслон за сериозно ранените. Така щяха да ги предпазят от излагането им на слънчевите лъчи, което би влошило състоянието на вече обгорелите им тела.

Липсата на вода бе друг сериозен проблем, с който доктор Кейт трябваше да се справя в свръхпрепълнената си лодка. Пациентите му се нуждаеха драстично от вода, а той разполагаше с ограничено количество. Не след дълго последвалата дехидратация щеше да бъде фатална за тези хора.

През следващия ден часовете бавно се точеха. Младият и чувствителен лекар се стараше да облекчи своите пациенти, но стенанията на тежко болните го съсипваха. Единственото нещо, което му даваше кураж бе, че състоянието на Джени се подобряваше. За първи път след експлозията даде знак, че вече се интересува от това, което става наоколо ѝ.

Двама от ранените починаха през нощта. На другия ден по обяд ситуацията стана критична. Всичките медикаменти бяха изчерпани.

Джени напълно се бе възстановила и се опитваше да намали туптящата болка в главата си със студен компрес — мокреше кърпа във водите на океана и я налагаше върху главата си. Дейвид бе зашил раната ѝ и тя весело я опипваше, за да установи колко е голяма.

Внезапно весели викове и възгласи проехтяха от другата лодка. Хората се бяха изправили и махаха ръце, видели в далечината пушек. Дейвид, вън от себе си от радост прегърна Джени, а тя безмълвно заплака.

Всред тишината на морската шир виковете на техните приятели проехтяха надалеч. Не след дълго отзивчиви ръце се протегнаха и я вдигнаха на товарния кораб „Олимпия“ на път за Ню Йорк.

Джени прочете телеграмата, която доктор Кейт ѝ донесе в болницата.

„Мило дете, молим се за теб.“

За първи път след нещастieto тя си помисли за високия, добър и мил човек. Изпита копнеж да бъде пак в Лос Кабалос, закриляна от неговата топлина.

— Дейвид, кога ще мога да напусна болницата?

— Бих препоръчал да останеш поне седмица още.

— Но аз вече съм съвсем добре — заяви тя.

— А къде ще отидеш? Имаш ли роднини или приятели в Ню Йорк, които да се погрижат за теб?

С тежка въздишка Джени се отпусна върху възглавницата. Дейвид беше прав. Нямаше никой в Ню Йорк, към когото да се обърне. Сега чак се сети, че няма и дрехи, за да излезе навън. Усетил колко е унила, Дейвид взе ръката ѝ.

— Джени, каквото и да си мислиш, все още не си напълно добре. Ударът в главата беше сериозен. Прекара и аборт, освен шока от загубата на съпруга си. Да не говорим за тридневното ни изтощително пътуване в спасителната лодка без храна, вода и истинска медицинска помощ.

Джени стисна ръката му с благодарност.

— Получих отлична медицинска помощ. Не можех и да бъда в по-опитни ръце.

Доктор Кейт сведе измъчено поглед.

— Сигурен съм, че близките на тези, които не можах да спася, не мислят така.

— Ти извърши чудеса, Дейвид, при това невероятно бедствие. Всеки един от нас в онази спасителна лодка ти е безкрайно благодарен.

Той с топла усмивка целуна ръката ѝ.

— Почини си сега и забрави за глупавото си желание да напуснеш болницата.

Останала сама, Джени отново с тревога се замисли за сегашното си положение. Беше без пукната пара, а нямаше към кого да се обърне за помощ. Знаеше, че Дейвид би направил всичко каквото може за нея, но нещо я спираше да иска това от него. Отношението му към нея се бе задълбочило и това ѝ пречеше да поиска помощта му. Не ѝ се искаше да го окуражава напразно.

Тревогата ѝ скоро изчезна. Появи се един представителен джентълмен с букет цветя в ръка.

— Мадам Кирклънд? — попита той, сваляйки шапка. — Позволете да ви се представя. — Той ѝ подаде визитната си картичка — „Хауър Крайтън — адвокат“.

— Позволете ми да ви изкажа моите съболезнования. Аз съм адвокатът, който се грижи за работите на Кирклънд в Ню Йорк. Мистър Кирклънд ми телеграфира и ми съобщи за трагедията. Нареди да ви осигуря всичко необходимо.

— О, благодаря на бога — възкликна Джени с насълзени очи.

— Говорих с лекарите и те ме увериха, че състоянието ви вече е стабилизирано и сте в процес на възстановяване. Сигурен съм, че тази новина ще зарадва много мистър Кирклънд. Той вече урежда идването си тук.

— Трябва да го спрете — каза Джени. — Вече съм добре. Не е нужно да предприема това дълго пътуване.

— Следващата седмица един от параходите на Кирклънд тръгва за Сан Франциско. Ако наистина се чувствувате достатъчно добре, за да пътувате, аз ще уредя подробностите.

— О, да — извика Джени с облекчение. — Ще бъде чудесно!

— Има ли нещо, от което се нуждаете сега, за да се чувствувате по-удобно? — любезно я попита той.

— Не, благодаря. Не мога да ви кажа колко съм доволна. Не знаех към кого да се обърна.

— Добре тогава, ще ви оставя да си почивате. Не се тревожете за нищо. Всичко ще бъде уредено. Мога ли да ви поднеса отново моите съболезнования. Имах удоволствието само веднъж да срещна вашия съпруг по време на войната и останах с отлични впечатления. Много хора ще съжаляват, че са го загубили.

Очите ѝ блеснаха в протест.

— Съпругът ми не е мъртъв. Знам, че е жив някъде.

— Надявам се, че не грешите — любезно кимна той.

Джени се отпусна в леглото и затвори очи. Не можа да се овладее и остави сълзите спокойно да текат по бузите ѝ. „Ти все още се грижиш за мен, мили — прошепна тихо тя. Бях така глупава да не го разбера. Вирджиния, Индепенданс, пътуването ни на Запад. Дори и глупавите доводи, които измисли, за да се оженим. А истината беше друга. Чак сега я разбрах, дори и ако ти не си. Обичам те, скъпи, и вече

знам, че и ти ме обичаш. Ти не си мъртъв, Крис. Не мога да повярвам, че си мъртъв. Върни се при мен, мили. Върни се, където и да си.“

На следващия ден се появи Елена, жената на Хауър Крайтън. Тя ѝ донесе прекрасен халат и чехли, а след няколко дни и дрехи за пътуването ѝ.

В края на седмицата във вестниците се появи съобщение, че още две спасителни лодки от катастрофиралия „Сий Нимф“ са били намерени.

Кристофър Кирклънд не бе между спасените.

ГЛАВА 22

Уотър ван Дипман беше къс и набит холандец, с живи сиви очи. По рождение африканец, въпреки това той се бе включил в Голямото преселение на бурите през 1835 година, разочарован от репресивната британска власт. Емигрира на Хавайските острови. Там почти веднага се влюби и ожени за едно красиво местно момиче и между пътуванията си успя да стане баща на осем деца.

Преди да стане моряк бе се занимавал с фермерство. Сега бе капитан на собствен кораб „Трекбур“. Красавецът с три мачти беше построен в Бостън, където се строяха американските параходи, прочути със скоростта си по цял свят.

Стоеше облегнат на парапета и наблюдаваше как двама моряка от екипажа му изтеглят от водата едно безжизнено тяло. Опитните му момчета бяха забелязали някакъв плуващ предмет и за тяхно най-голямо учудване се оказа, че това са останки от претърпял корабокрушение кораб, а върху тях лежи полумъртъв мъж.

След като го огледа капитан ван Дипман не бе твърде оптимист. Младият мъж бе в кома, а дишането и пулса му едва се долавяха. Обезводненото му тяло бе опасно обгоряло от слънцето.

Дни наред пострадалият остана в кома и бе с висока температура. Все пак продължаваше да диша, значи имаше надежда да оцелее.

Бяха прекосили Екватора на път за Кейптаун, Южна Африка, когато Кристофър Кирклънд отвори очи. Първото нещо, което видя бе приветливите сини очи на Уотър ван Дипман, които му се усмихваха.

Крис разбра, че се намира на борда на кораб. Изведнъж си спомни за отчаянието на отминалите страшни дни, когато носейки се върху импровизирания сал, бе загубил всякаква надежда за спасение.

Капитанът се наведе над него и му каза нещо на някакъв непознат език.

— Съжалявам, не ви разбирам...

— О, ти си англичанин — рече той на развален английски.

— Не, американец съм — едва отвърна Крис.

— Почивай си, американецо, после ще говорим — успокои го капитанът.

— Кой сте вие? — питаше Крис. — Къде съм?

— На един холандски параход и това е капитанът. Скоро стигаме Кейптаун.

— Кейптаун? — възкликна невярващ Крис.

— Преди четиринадесет дена те намерихме. Беше много болен. Мислехме, че няма да оживееш. Сега почивай, после ще говорим.

Крис се опита да се надигне. Главата му се замая и се отпусна на леглото, разбрал, че още е слаб. С въздишка на примирение затвори очи.

Тормозеше го мисълта за Джени и спомена за последния път, когато видя това любимо, бледо, измъчено лице. Помнеше, че спасителната им лодка се бе отдалечила на безопасно разстояние преди експлозията и бе сигурен, че Дейвид Кейт се е погрижил за нея.

Десетки въпроси бушуваха в главата му. Къде бе сега тя? Дали мисли, че е загинал или ще го чака? След колко време ще може да се върне?

На другия ден Крис събра сила да стане и направи кратка обиколка по палубата. За човек като него, загубил надеждата да се спаси, горещият бриз бе като истинска живителна прохлада след пречистващ дъжд. Сърцето му силно заби при вида на издигащите се нагоре грамадни мачти. Тънкият нос на кораба спокойно цепеше вълните. Каква разлика между този красавец и старите кораби, които едва проправят своя път.

Крис се засмя, като си спомни как Джени се бе развълнувала при вида на един такъв лайнер, пресичащ бързо морската шир.

През следващите дни той не само възстанови напълно силите си, но се сприятели със сърдечния капитан. Прекарваха дълги часове заедно. Играеха шах или водеха тихи разговори, а Уотър пухкаше лулата си.

Нощите му бяха мъчителни. Мислеше за Джени и копнееше да я има до себе си. Много често изобщо не можеше да заспи, неспокойно крачеше по палубата, гледаше звездите, но пред очите му бе само изразителното личице с преследващите го зелени очи.

Силни ветрове връхлетяха кораба, когато заобикаляха нос Добра Надежда, там, където се срещат двата океана — Атлантическият и Индийският.

Португалският мореплавател, Бартоломео Диас, когато го открил през 1486 година, сполучливо го бе нарекъл Нос на Изтезанието. Опустошителни ветрове и бури бяха постоянна напасть по този важен път, свързващ Изтока със Запада. Но все още това бе единственият път за доставка на подправки и коприни от Ориента за Запада.

Кейптаун, най-старият град в Южна Африка бе сгушен в уютен залив. Издигащата се на 3500 фунта планина, обгръщаше като красив декор падината, в която се ширеха прекрасни плажове, на запад към Атлантическия, на юг — към Индийския океан.

Крис обиколи града и бе възхитен, както от него, така и от странната смесица на жителите му — бушмени банту и строги хотентоти. Изящно закръглените покриви на къщите бяха белег на холандската култура.

Надяваше се да хване някой от своите лайнери, заобикалящи носа, но когато дойде време „Трекбур“ да потегли реши, че е по-разумно да приеме предложението на капитана и да продължи с него до Австралия и Хавайските острови. Оттам щеше да бъде на педя разстояние до Калифорния през Пасифика.

Капитан Дипман го обучаваше как да управлява кораба и когато напусна Австралия на път за Хавайските острови Крис вече добре се справеше.

Във фантазиите му в този кораб сякаш бе въплътена Джени. През дългите нощи, с ръка на кормилото, той насочваше и галеше с поглед изящните му линии и се представеше, че държи в ръцете си своята любима.

Облегнат на парапета, Крис Киркленд отвърщаше на поздравите на туземците, които весело викаха и махаха с ръце. Накачулени на канутата си, те бяха излезли да посрещнат „Трекбур“, хвърлящ котва в сините води на пристанището в остров Оаху.

Погледът му привлече красиво младо момиче в една от лодките. Изящното ѝ лице бе обградено от гарваночерни коси, които се спускаха до кръста ѝ.

— Алоха, татко, алоха! — радостно извика тя и насочи топлите си кафяви очи към Уотър, застанал до него.

— Дъщеря ми, Лахила — заяви гордо капитанът и отвърна на поздрава ѝ. — А ето и синовете ми, Кале и Кеони — добави той.

За минути туземците се заизкачваха по стената на кораба. Крис отстъпи настрана, за да не пречи децата на Уотър радостно да го приветствуват.

Сърцето му ускори ударите си, когато капитанът го представи на Лахила.

— Лахила, това е моят добър приятел, Кристофър.

Крис усмихнато я погледна, а тя сложи на врата му гирлянда от бели и жълти цветя.

— Алоха, Кристофър — промълви тя със свенлива усмивка.

— Благодаря, Лахила, но аз не знам как да ти отговоря — попита я той с дяволита усмивка.

— Трябва само да кажеш „алоха“ — отвърна младото момиче.

— Но ти говориш чудесен английски, Лахила.

— Аз и моите братя сме били в училище, където ни учеха на твоя език. Сега съм учителка в това училище. Боя се, че не знам добре бащиния си език. Татко говори холандски, малко английски и хавайски. Мама говори хавайски, малко холандски и английски, а сестрите и братята ми — хавайски и английски и съвсем малко холандски. Понякога става такава бъркотия, че съвсем не можем да се разберем. Сигурно ти изглеждаме странни, Кристофър?

— Намирам ви прекрасни. Знам, че баща ти гори от нетърпение да се види с всички ви. Ако бях на негово място, не бих могъл да съм далеч от вас.

— Боя се, че той не може да си позволи да остане вкъщи за дълго. Като видиш всичките ми братя и сестри може би ще разбереш — добави с плаха усмивка тя. Пригответе се да слязат от кораба.

Когато Уотър ван Дипман беше строил къщата си, явно бе съобразил размерите ѝ с числеността на своето семейство. Бе голяма двуетажна дървена постройка, строена без план и стил. Френски прозорци от всяка стая, гледаха към просторна тераса, обикаляща къщата от всички страни.

Жилището бе заобиколено от обширно пространство, което можеше да се нарече буквално „Ван Дипманов квартал“. В отделна

къща живееше най-големият му син със семейството си. В друга, по-малка, строена по-късно, бе семейството на другия му женен син. Лахила и станалите деца живееха в обширната сграда.

Уотър добре бе избрал мястото. В дъното имаше игрив водопад, извор на прясна вода, а и обилно напояваше храстите от хибискус и другите екзотични дървета. Всичко бе потънало в нацъфтели орхидеи и джинджифили.

Жената на Уотър, Люка, тиха и прелестна, бе на около четиридесет и пет години. Той бил четиринадесет години по-стар от нея, когато се оженили, а тя бича тогава само на петнадесет. Осемте раждания бяха оставили следа по изящната ѝ фигура и все пак бе успяла да я запази, за разлика от повечето женени жени от нейната раса.

Тя сърдечно прегърна съпруга си и докато ги наблюдаваше Крис отново се чудеше, как изобщо Уотър може да напуска този райски остров.

Крис лениво повдигна глава и погледна как Лахила се приближава към него. Току-що излязъл от водата, той се бе проснал по корем под лъчите на галещото слънце. С наслада следеше гъвките ѝ движения. Тя се движеше грациозно като котка и това някак го възбуждаше. Спокойната ѝ ведрост твърде много се различаваше от живата чувственост на Джени.

Откакто бе дошъл тук, двамата прекарваха дълги часове заедно. Говореха си или се разхождаха по брега и тя го привличаше все повече и повече.

Пет месеца бяха минали от раздялата им с Джени. Постоянният му копнеж по нея и примамващото присъствие на Лахила провокираха мъжкото му тяло.

В Кейптаун и Мелбърн бе имал възможност да се включи в моряшките групи и да иде в някой публичен дом, но мисълта да се докосне до някоя евтина проститутка, след като е имал Джени, го отвращаваше. „Ще оскверня спомена за това, което сме преживяли“ — бе си мислил той.

— Заех, че ще те намеря при този басейн. То е любимото ти място — каза Лахила и коленичи до него.

Той се обърна и легна по гръб. Погледна я.

— Освен че си много красива, Лахила, ти си и много наблюдателна.

Свенливата ѝ усмивка, която той така обичаше, озари лицето ѝ.

— Забелязвам как от ден на ден ставаш все по-неспокоен. Толкова ли си нетърпелив да ни напуснеш, Кристофър?

Крис легна отново по корем и се опитва да овладее възбудата в слабините си. Тя произнасяше името му като ласка и тялото му винаги отговаряше.

— На колко години си, Лахила?

— На осемнадесет.

— Не си ли вече стара по вашите схващания? Защо още не си се омъжила? Сигурен съм, че не е, защото не са те искали.

— Скоро ще се омъжа. Той е от нашето село. Чакахме само татко да се върне.

— Обичаш ли го?

— О, да. — Лицето ѝ светна. — Той е много красив и много силен.

— Бил ли ти е вече любовник?

Крис съжали за въпроса си в момента, в които го зададе. Лахила пламна. По погледа ѝ разбра, че я е обидил.

— Защо ме питаш за това? То засяга само Лопака и мен.

— Прости ми — извини се той. — Нямам никакво право да те питам.

— Имаш го — мило отвърна тя. — Имаш пълно право. Знаеш ли, Лопака наистина ме е любил, за това и разбрах, че искам да се любим с теб. Това, което преживях с него, искам да преживея и с теб.

— Тава не е любов, Лахила. Това е само страст. Не трябва да ги объркваш.

— Не може да има едното без другото — каза тя и го погледна с красивите си кафяви очи.

— Странно. Преди години една друга жена се опита да ми каже същото.

— Беше ли ѝ любовник?

— Не. Тя бе една умна, млада жена, каквато си и ти.

— Боли ме, като те гледам как се мъчиш, Кристофър. Не само тялото ти страда, но и сърцето ти. Ако се случи така, че моят Лопака да

е някъде сам и страдащ, бих искала да вярвам, че ще се намери някоя жена, която ще го обикне достатъчно, за да му помогне.

— Това е една твърде особена теория, Лахила — отвърна Крис. Стана и я дръпна за ръка, за да я изправи. Поклати скептично глава и се засмя.

— Трябва да призная, не мисля, че много би ме успокоила мисълта, че Джени е в ръцете на друг мъж, който се мъчи да я утеши. Сигурно съм много себелюбив любовник.

— Или може би, много несигурен — добави тихо тя.

Ако повдигнеш глава над повърхността на водата, можеше да види Джени недалеч от него. Седеше в една лодка, викаше го и умоляващо протягаше ръце към него. Заплува към нея в надигащите се вълни, но подводното течение го повлече надолу и водата го прихлупи. От синя стана зелена, после черна и той падаше все по-надолу и по-надолу в мрачната бездна. Гърдите му се пръскаха от болка. С последни сили, отчаяно се бореше да стигне до повърхността. С глава разцепи вълните и изскочи. Изтощен, едва поемащ си дъх видя Джени все още в лодката, но разстоянието помежду им сега бе огромно.

— Бързай, Кристофър, бързай — викаше тя, а ръцете ѝ все така бяха протегнати към него.

Отново заплува към нея, опънал до болка изтощените си мускули. Умоляващите ѝ за помощ викове се носеха над водата. Чуваше ги, докато отново потъна в мрака.

— Кристофър, Кристофър.

Отвори очи и видя Лахила наведена над него да го разтърсва.

— Имаше кошмари. От стаята си те чух да викаш — успокояваше го тя и приглаждаше разбърканата по челото му коса.

Въздухът бе тежко пропит с миризмата на жасмин. Тя му напомняше за Джени и засилваше още повече мъката му. Той се протегна, хвана ръката ѝ и погледите им се срещнаха.

Не бе в състояние повече да се владее. С приглушен стон я придърпа към себе си и устните им се сляха в безумна целувка.

Вкопчени телата им се въртяха в някакъв див водовъртеж, който ги вмъкваше все по-дълбоко и по-дълбоко в необозримите си глъбини.

Настъпващият изгрев бавно озари сивото небе, превърна го в златно и хвърли първите си лъчи върху двете фигури на терасата.

— Добре ли си вече, Кристофър? — безпокойно попита Лахила и се вгледа в лицето на младия мъж.

Въпросът не се нуждаеше от отговор. Крис спокойно и небрежно се бе облегал на парапета на терасата. За първи път от месеци досега бе успокоен и отпуснат.

Присви очи и каза:

— За мен бе прекрасно, Лахила.

Лъчезарна усмивка огря красивото ѝ лице.

— Това ме прави щастлива.

— А за теб, Лахила, как беше за теб?

— И за мен бе прекрасно, Кристофър — просто му отвърна тя.

— Благодаря ти. Безкрайно съм ти благодарен — колебливо изрече той.

— Не е необходимо да благодариш на този, който те обича. Да можеш да утетиш някой, когото обичаш, това вече е награда.

— Знаеш ли, имаше само една жена, на която бях благодарен, че е делила леглото с мен.

— Твоята Джени, разбира се — прекъсна го тя.

— Не. Това беше първата жена, която любих. Бях на четиринадесет години и бяхме отишли в града с Уоко и Уайзър. Те спряха в един бардак, Уоко искаше да се срещне с една позната проститутка. Името ѝ беше Роза. Господи, тя трябва да е била поне на четиридесет! Преди да си тръгнем, тя ме качи горе в стаята си. Дотогава, единственото нещо, което знаех за секса, бяха наблюденията ми на конете в ранчото. Тя можеше да ми се присмее, или бързо да отбие номера, но вместо това ме задържа при себе си цялата нощ. Показа ми как една жена може да достави удоволствие на мъжа и как пък той може да ѝ го достави. Когато свършихме, единственото нещо, което ми дойде на ум, бе да ѝ кажа „благодаря“.

— Така тази стара проститутка с безцветни коси, стана за мен най-прекрасната жена, която съм виждал. Тази нощ аз се влюбих в нея с всичката страст, която има в сърцето си едно четиринадесетгодишно момче. Не отидох при нея никога повече, но дълги години не можех да се любя с никоя жена без да си мисля за Роза.

Лахила протегна ръка и нежно погали бузата му.

— Сигурна съм, че през тази нощ и тя е усетила повече любов в сърцето си. Добре те е научила. Ти си много „канака“, което значи истински мъж, Кристофър.

Крис се наведе и леко я докосна с устни.

— И ти, Лахила, макар и много млада си истинска жена.

— Но това е абсурдна идея — възкликна с негодуване Крис покъсно, когато говореше с бащата на Лахила. — Нима наистина ще продадеш кораба си?

— Бях по морето достатъчно дълго време — спокойно му отвърна капитан ван Дипман. — Време е да остана вкъщи при моето семейство.

— Но да продадеш този кораб на такава ниска цена — продължи да протестира Крис.

— Цената ли те безпокой, та ти си ми добър приятел. За мен това са повече пари, отколкото ми са нужни. Синовете ми не искат да плават. Ако ти продам този кораб, ти можеш да отплаваш. Хората от екипажа ми искат да плават, ако не го вземеш, няма да има работа за тях. От дълго време го мисля. Бях решил, това да е последното ми пътуване. Щастлив съм, че те го вземеш ти, защото го обичаш така, както и аз го обичам.

След час сделката бе уредена. Уотър предаде книгата на Крис с уговорката, че парите от продажбата ще бъдат депозирани и запазени за децата му в Сан Франциско.

След седмица Крис с тъга се сбогува с Уотър и Лахила и с цялото семейство ван Дипман. „Трекбур“ с развети платна отплува от пристанището към Сан Франциско и към Джени.

ГЛАВА 23

Въпреки опита им да се веселят, мрачна атмосфера витаеше над събралите се да посрещат Новата 1869 година.

Енди и Ребека Скот бяха дошли по този случай, а и Дейвид Кейт пристигна от Сан Франциско. Както винаги Дом бе поканил и всички работещи в ранчото със семействата им.

Наближаваше дванадесет и гостите, събрани на малки групички, тихо разговаряха. Липсваше обичайното за празника настроение.

Джени, неспособна да скрива тъгата си, излезе навън и дълбоко вдъхна свежия нощен въздух. Нощта бе ясна и лунната светлина се стелеше по дърветата.

Тръгна безцелно към конюшната с мисъл и копнеж по Крис. Къде ли би могъл да е той? Шест месеца бяха минали от морската трагедия, а нямаше и дума от него. Параходите на Киркленд, връщащи се от Европа, бяха го търсили навсякъде. Никъде никой не знаеше нищо за него. Всички бяха загубили надежда, единствена Джени все още вярваше, че е жив.

Влезе в конюшната. Отело я посрещна с обичайния си поздрав. Джени го приближи и започна да го гали.

— Почти полунощ е, Джени. Вкъщи всички те чакат.

Тя се обърна и видя Дейвид Кейт да се приближава.

— Веднага идвам. Искаше ми се да остана сама за няколко минути.

В нощта се чуха викове и възгласи.

— Оживиха се — с тъжна усмивка каза тя. — Боях се, че съм развалила настроението на всички тази вечер.

Дейвид протегна ръка, повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите.

— Джени, знаеш какво изпитвам към теб. То бе единствената причина да дойда в Калифорния. Кога най-после ще приемеш истината, че Крис няма да се върне?

Очите ѝ се напълниха със сълзи, а той продължи да я гледа.

— Грешисш, Дейвид. Крис ще се върне.

— За бога, Джени. Крис е мъртъв, иначе все щеше да се обади. Приеми го най-после и помисли за бъдещето си — развълнувано говореше той.

Тя нежно погали бузата му.

— Мили Дейвид, ти си ми такъв добър приятел и аз съм ти безкрайно благодарна. Не знам какво бих правила без твоята подкрепа. Спасителната лодка, дългото пътуване от Ню Йорк, никога не мога да ти се отблагодаря. Но не мога да се преструвам, да показвам нещо, което не чувствавам. Обичам Крис и ще го чакам, докато се върне у дома. Няма значение след колко време ще е това.

Дейвид повдигна ръката ѝ и дълго време задържа устните си на дланта ѝ.

— Чудя се дали този твой съпруг е съзнавал какво е притежавал.

Очите му се засенчиха от болка.

— Честита Нова Година, мила.

После се наведе, целуна я леко и излезе.

Крис пришпори коня си, когато светлините на Лос Кабалос се появиха. Бе се надявал да намери Джени в къщата им в Сан Франциско. Джъдсън и Хилда Мюлер, стъписани от внезапната му поява, го уведомиха къде е тя и той бързо пое към ранчото.

Когато Крис влезе в къщата първият човек насреща му бе Енди Скот. Очевидната изненада върху лицето на Енди се превърна в широка усмивка, когато пое протегнатата му ръка.

— Добре дошъл, приятелю — простодушно каза Енди, а очите му казваха всички неизречени думи.

Уоко Барнс нададе познатия бунтовнически вик и Дом с учудване го погледна. Не бе видял още сина си.

Крис застана пред него и двамата безмълвно се прегърнаха, а Домъди Кирклънд едва преглъщаше сълзите си.

— Радвам се да те видя пак, татко — развълнувано каза Крис и топло стисна ръката на баща си.

Дом отново го прегърна, после се отдръпна и го погледна.

— Благодаря на бога, че пак си у дома, синко — отвърна той и две издайнически сълзи се спуснаха по бузите му.

— Къде е тя? — запита Крис и тревожно се огледа наоколо.

Разбрал го, Дом кимна с глава в посока към конюшната.

Крис забърза нагам и сърцето му лудо биеше при мисълта, че само след секунди ще я вземе в прегръдките си. Преди да прекрачи прага, замръзна на мястото си. Видя Джени с Дейвид Кейт. Сърцето му сякаш се изкачи нагоре и заседна като топка в гърлото му, когато видя как Джени погали бузата на Дейвид. Преряза го остра болка, когато двамата се целунаха. После изведнъж докторът се обърна и си тръгна.

На вратата се срещнаха. Дейвид го позна, кимна му тъжно с глава и продължи пътя си.

Крис тихо пристъпи и заслонен в сянката погледна как Джени гали Отело. С очи изпиваше изящната ѝ фигура, в зелената рокля и разпръснатите по нежните ѝ рамене блестящо червени коси.

Бе разкъсан от желание и копнеж да я прегърне, но остана прикован на мястото си в съзерцание на любимото си същество.

Джени, галейки Отело, внезапно разбра, че той е тук. Отдръпна се, застана неподвижно, но не чуваше нищо друго, освен ударите на собственото си сърце.

— Крис.

Бе шепот, неволно изплъзнал се от устните ѝ.

Той излезе от сянката и пристъпи напред. Тя изстена и се хвърли в обятията му.

— Джени! О, Джени — мълвеше той, заровил глава в косите ѝ.

— Знаех, че ще се върнеш. Никога не престанах да вярвам в това — хълцаше тя.

Крис се отдръпна и се взря в тези невероятни, любими очи, които така добре помнеше. Сълзи от радост обливаха лицето ѝ. Наведе се и впи устни в нейните.

Прехласнати в тази целувка, те витаеха някъде из висините, загубили представа за пространство и време. Единственото нещо, което съществуваше за тях, беше любовта им. Устните им се движеха, впиваха се, търсеха се, намираха се и пиеха наслада. Останали без дъх те едва ги отлепиха, но останаха все така вкопчени един в друг.

— Няма повече да се заблуждаваме, нали? — с пресипнал глас промълви той.

Джени не можеше и дума да промълви, само още по-плътно се притисна към него. Той галеше косите ѝ.

— Обичам те, Джени!

Сърцето ѝ лудо заби. Най-последно бе чула дългоочакваните думи. Обърна глава и подложи бузата си под галещата му ръка.

— И аз те обичам, мили — прошепна тя и притисна устни към дланта му.

Целуваха се отново и отново. Огънят, потискан и тлял през последните месеци избухна в пламък и целувките им ставаха все по-настойчиво искащи. Задъхана, тя се отдръпна и сложи ръка на гърдите му, за да го спре.

— Не тук, Крис.

— Мила, от шест месеца мечтая за този миг.

— Точно за това — промълви тя. — Искам това да продължи, да не бъде само миг. Вкъщи гостите ни чакат.

— О, господи — изпъшка той. — Добре. Давам ти половин час и после те отвличам. Не ме интересуват гостите.

Прегърнати, напуснаха конюшната. Вървяха и той непрестанно я целуваше. Когато стигнаха до къщата, той я притисна за една дълга и страстна последна целувка, преди да влязат вътре. Тя се повдигна на пръсти и обви шията му с ръце.

— Така може да продължим и до безкрайност — усмихна се тя и очите ѝ блеснаха с добре познатата му дяволитост.

Развеселен, той я плесна по задника и прекрачиха прага.

С внезапното завръщане на Крис в Лос Кабалос, мрачното настроение се изпари и гостите шумно и сърдечно започнаха да се веселят. Крис здраво държеше Джени за ръка, а приятелите им се трупаха наоколо да го поздравят и научат за приключенията му през изминалите шест месеца. Разбра, че няма да могат лесно да се измъкнат и усилено се мъчеше да измисли някакво извинение, за да изчезнат и останат сами.

Погледна умоляващо Енди и той му даде знак, ме е разбрал.

— Мила — обърна се той към жена си, — не е ли време да нагледаме децата.

За всеки бе ясно, а най-вече за Енди, че Ребека се бе погрижила за децата, но тя бе видяла погледа, който Крис и Енди си бяха разменили. Доближи се и топло прегърна Крис.

— Крис, мили, твоето връщане у дома точно на Нова година е знак, че тя ще бъде щастлива за всички ни. Лека нощ, ще се видим

утре.

Останалите, разбрали намека ѝ, също се сбогуваха. Щом изпрати и последните гости, Крис притисна Джени.

— Най-последе сами — въздъхна с облекчение той, но после леко се намръщи. — Всъщност, още не. Обещах да прием още по едно питие с татко, Уоко и Енди в кабинета му. Защо и ти не дойдеш?

Джени поклати глава и се усмихна.

— Това ще бъде разговор за мъже. Отивам в спалнята.

Очите на Крис жадно я проследиха.

— Ей, бебче, нали ще ме чакаш? — извика ѝ той.

Тя се обърна и видя усмивката му. Очите ѝ се забулиха с онази добре позната му, привличаща съблазнителност, която винаги обещаваше наслади, далеч надвишаващи фантазията му. Дълго го гледа и рече:

— Ще се опитам да не почвам без теб.

Джени решише косите си и тръпнеше от възбуда в очакване на Крис. Не можеше да повярва, че копнежите ѝ да бъде в ръцете му скоро ще станат действителност. Така се бе вгълбила в мечтания, че не усети кога вратата се бе отворила. Едва шумът от затварянето и достигна до нея. Стресната тя се обърна и видя Крис с поглед вперен в нея.

Вълна от горещо очакване се надигна в нея, кога той започна да съблича ризата си. Горящите му черни очи сякаш я опипваха и се спряха на разгърнатата ѝ на гърдите роба. Джени съжали, че не е облечена в някоя от съблазнителните си нощници.

Чувствената му мъжественост я хипнотизираше. Тя трепереше, като хваната в капан птица, срещу която гъвкаво пристъпа пантера. Искрящите му от страст очи не се откъсваха от нея. Приблужи се, взе четката за коса от ръката ѝ и я захвърли на тоалетката.

Не можеше повече да чака, грабна я и я притисна до себе си. Жадно ври устни в нейните. Тя обгърна шията му с ръце и меката ѝ гръд се притисна до мускулестото му тяло.

Сливането на устните бе като катализатор, от който буен огън разтърси телата им. Останали без дъх те се повалиха на леглото, вкопчени един в друг.

Разгърнал със замах робата ѝ, той вече галеше с ръка гладката ѝ като коприна кожа. Тя разтвори ръце и дрехата се смъкна. Изви се и

твърдите ѝ гърди посрещнаха жадните му устни. Пръстите му с ласка галеха мекия ѝ като кадифе клитор. Джени се гърчеше и стенеше.

— Крис — мълвеше тя в захлас и тръпнеше.

Устните му отново търсеха нейните. Тя плъзна ръка надолу към члена му. Докосването ѝ така го разтърси и така напрегна възбудата му, че той не бе в състояние да разграничи екстаза от болката. Като музика в ушите му, прозвуча възторжения вик на Джени, когато влез в нея. Движенията им станаха синхронни, сякаш танцуваха валс, а темпото се усилваше и усилваше до последния мощен звън на цимбалите.

Все още вкопчени един в друг, се проснаха изтощени и тежкото им дишане бе придружено само от ударите на сърцата им. Крис зарови глава в ухаещите ѝ коси. После се надигна и се взря в спуснатите клепачи с дълги клепки, засенчващи бузите ѝ. Нежно ги целуна.

— Мила, няма ли да отвориш очи?

Джени поклати глава. Продължи да милва с дланта си рамото му и после бавно я спусна по косматите му гърди.

— Не. Страхувам се, че ако ги отворя, ти просто ще изчезнеш.

Той легна по гръб, вдигна я и я сложи върху себе си. Тя се просна по цялата му дължина, доволна, че го усеща с цялото си тяло.

Крис я притегли още по-плътно и прекара ръка по кадифената кожа на гърба ѝ.

— Толкова е приятно — мълвеше тя, сложила глава на гърдите му. — Не спирай.

— Джени, разкажи ми за всичко, което се случи с теб след експлозията — помоли той и продължи да я гали.

Часове наред си разказваха за всичко, което бяха преживяли след раздялата си. Джени ахна от изненада, когато ѝ каза за покупката на „Трекбур“.

— Разбира се, имам намерение да го преправя и сменя името му. Ще го ползваме за личните си пътувания. Как ти се струва това, мила?

Тя вдигна глава и впи поглед в топлите му, изпълнени с любов, очи.

— Знаеш ли, любими, когато те нямаше, така ми липсваше, така много те желаех, че лягах в леглото с твоя халат. Имах чувството, че докосвайки се до нещо твое, сякаш ти си при мен. Трябва да е било нещо като еротична болест, която ме бе погълнала изцяло. Болна ли съм била, Крис? Или това бе някаква перверзия?

Той си спомни за своите фантазии през дългите нощи на кормилото на „Трекбур“. Обърна се и обхвана с ръце лицето ѝ и дълго гледа тези преследващи го, измъчени очи. Тази ѝ изповед, така силна и искрена, го разтърси и страстта му пламна отново.

— Не си била болна, скъпа. Никога не може да има нещо перверзно в любовта ни един към друг.

Устните му жадно търсеха нейните и всяко пламенно докосване и страстно движение се превръщаше в бликащ възторг. Преплетени, съединени, слети те даваха и получаваха, любеха се.

Зазоряваше се, когато най-последно заспаха. Когато тя се събуди, все още бе в обятията му. Крис бе вече буден.

— Колко е часът — попита безразлично тя и плъзна ръка по гърдите му.

— Около десет — усмихна ѝ се той.

— О, небеса — извика тя. — Хващам се на бас, че всички вече са станали отдавна. Не трябваше да оставаш заради мен.

Крис се обърна и я покри с тялото си. Любуваше се на възбуждащата го прелест. Прекрасната ѝ коса се бе разстлала по възглавниците и очите ѝ, макар още сънени бяха все пак провокиращи.

— Не исках като отвориш очи и да не ме намериш — тихо каза той и пак потърси устните ѝ.

Крис бе много учуден от промяната в семейството на Енди и Беки. Дженифър бе станала едно прекрасно малко същество, което неотклонно бе до Дом, който я обожаваше. А в добавка бе и четиримесечният им син, Патрик, малко вързопче в мечешките лапи на баща си. Като гледаше как Джени се суети около децата, Крис разбра, че тя едва прикрива копнежа си да има собствено дете.

На следната сутрин, Джени внезапно се събуди, когато Крис дръпна одеялото от нея. Тя простена, обърна се и легна по корем, но той хубаво я плесна по голите ѝ задни части.

— Време е да ставаш — извика той.

— Ти изобщо спиш ли някога? — промърмори тя. — Колко е часа?

— Около пет.

— Ти луд ли си? Та ние току-що заспахме — мрънкаше тя, заровила главата си във възглавницата.

Крис се наведе и леко я целуна по задника.

— Надигни очарователното си дупе и го обуй в панталони. Отиваме в планината за няколко дни.

— Какво? — възкликна изненадано Джени.

— Мила, искам за кратко време да бъда само с теб и отново да усетя дъха на родната земя.

Час по-късно с още един кон, натоварен с провизии, те се отправиха към хижата им в планината.

Беше студено. Джени се гушеше в агнешкия кожух и благославяше Дом, който ѝ го бе подарил за Коледа.

Хвърли поглед към Крис. Той яздеше все така отпуснато и спокойно, както винаги. Беше вдигнал яката на жакета си, широкополата му шапка бе килната на върха на главата му. Лицето му все още пазеше загара от дните, прекарани в морето. Помисли си, че никога не бе го виждала толкова красив, но, което бе по-важно, за първи път го виждаше така успокоен. Бе в естествената си среда, бе част от тази земя. Изглежда, че независимо от другите си способности и интереси, нейният съпруг се чувствуваше по-щастлив, яздещ коня си всред тази величествена природа, отколкото в ограничаващите го стени на града.

Най-накрая стигнаха до хижата. Джени бе скована от дългото яздене в студа и благослови яките ръце на Крис, които я свалиха като перце от седлото.

Хижата бе спретната и малка, със скромна мебелировка — маса, столове и легло в ъгъла. Имаше още печка, на която да приготвят храната си и камина, която да ги грее.

Щом запалиха петролната лампа и огънят запраця малкото помещение стана топло и уютно и Джени бе очарована от възможността да прекарат съвсем сами тези няколко дни.

Крис излезе да се погрижи за конете, а тя се захвана да разгледа книгите на полицата над камината. Имаше разни — от няколкото тома на Шекспир до „Държавата“ на Платон и дори една красиво подвързвана библия.

Взе от полицата една книга от Балзак и започна да я прелиства. Бе на френски и тя се обърна към Крис, който влизаше с багажа.

— Представям си как Уоко би ѝ се наслаждавал — присмя се тя.

— Понякога тук е много самотно. Човек трябва да има нещо, с което да се занимава — отвърна той и продължи да подрежда нещата.
— Какво още можеш да предложиш?

— О, може би „Португалски сонети“ или „Джейн Еър“ — добави замислено тя. Постави книгата на мястото ѝ и прекара пръсти по томовете на Шекспир.

— Знаеш ли, докато живях при индианците понякога копнеех за една хубава книга. Странно е колко много ти липсва това, което си мислиш, че просто ти се полага. Вкъщи имахме безброй книги. Баща ми бе учител, нали знаеш?

— Не знаех, мила. Мислех, че е фермер.

— Той беше фермер, но истинската му любов бе учителството. Преди войната водеше класове в Хънтърс Кийп. След като загина, мама продължи да... — Не можа да го довърши и извърна глава.

Крис се приближи, взе я в прегръдките си и тя се сгуши до гърдите му.

— Задръж ме, Крис. Не позволявай никога да си отида.

Очите ѝ се замъглиха от непролетите някога сълзи. Обърна лице към него. Погледите им се срещнаха и си казаха това, което с думи не може да се каже. Той впи устни в нейните, за да изпълнят обещанието, което очите им си бяха дали.

След миг той разгърна кожения тюфлек, верният им другар от предишното пътуване. Джени се отпусна върху него и леко прокара ръка по гладката му повърхност. Спомни си много нощи прекарани заедно.

— Как си могъл да го запазиш след толкова много години? — учудено попита тя.

— Това е най-ценното нещо, което имам — отвърна Крис и коленичи до нея.

— Признавам, че и аз изпитвам особена привързаност към този тип легла — засмя се тя. Легна и обгърна с ръце врата му.

По-късно, след като се бяха любили бурно, седяха пред камината и мълчаха. Джени се облегна на него и каза:

— Нека си направим едно дете, Крис. Колкото се може по-скоро.

Крис, загледан в отражението на пламъците, което правеше косата ѝ блестяща като мед, се изненада от думите ѝ.

— Добре. От сега нататък това ще бъде моята най-важна задача — засмя се той. — Дай ми само няколко минути да събера сила.

— Говоря ти сериозно — промълви тя и се отпусна на тюфлека. — Искам да ти дам един син.

— Мила, остави природата сама да се погрижи. Ще имаме синове и дъщери. Всичко ще дойде с времето си.

Протегна ръка и погали косите ѝ.

— Може би вече семената са посетили.

Джени се надигна, прекара пръсти през тъмната му коса и приглади кичура, паднал на челото му.

— Крис, откакто се познаваме аз нищо не съм дала, само съм вземала. Никога не съм могла да ти дам нещо. Сега, като твоя съпруга, имам тази възможност. Мога да те даря със син и това ще бъде не само израз на моята любов, но и обещание за твоята безсмъртност.

Крис нежно погледна надолу към нея, към жената, която обичаше.

— Джени, как може да кажеш, че никога не си ми дала нищо. Ти осмисли моето съществуване. Знам, че не искам да има нито ден, в който да се събудя и да те няма до мен и нито една нощ, в която като пресегна с ръка да не мога да те докосна.

Очите ѝ овлажняха, а той продължи:

— Образът ти възхищава очите ми, уханието ти ме прави чувствителен към неговия аромат, звънът на гласа или смеха ти е животворна сила, която усещам с всяка фибра на тялото си. Докосването ти ме възражда, а вкусът от теб... о, боже, Джени, вкусът от теб...

Със сподавен стон намери устните ѝ. Страстта им мигом избухна като изригването на вулкан, стопи ги и изгарящо ги сля.

В следващите дни правеха дълги разходки между вековните секвои или прекарваха спокойни часове кран камината.

Преди тръгването си се събудиха рано и се любиха за последен път преди края на тази идилия. Обещаха си, че идната година ще дойдат пак тук.

ГЛАВА 24

Връщането им в Сан Франциско развълнува много приятелите и бизнеспартньорите на Крис. Последваха много приеми, на които той бе почетният гост.

Джени с учудване разбра, че търговски партньори на Крис са такива светила като Милс, Ралстън, Хърст и Хънтингтън. Инвестициите на Кирклънд бяха направени в банките и предприятията на тези далновидни съвременни гении.

Джени беше известна и обществото на Сан Франциско я приемаше добре. Само шепа новозабогатели и то благодарение на усилията на Диан Карпентър все още се отнасяха към нея някак презрително заради предишните ѝ връзки със сиуксите. Така или иначе повечето хора от „Хълма“ я уважаваха заради добрия ѝ произход и смятаха случката с индианците за неприятен инцидент.

Знаеше, че Диан Карпентър прави всичко възможно, за да разтрогне брака ѝ. По разните приеми тя безсрамно се тикаше в ръцете на Крис. Канеше го да танцуват или увисваше на ръката му и всячески се стараше да привлече вниманието му.

На една вечеря у тях, Диан прекали с приказките си за „старите времена“, прекарани с Крис и Джени едва се овладя да не избухне.

Диан остана последна от гостите и умишлено се бавеше при сбогуването си с Крис. Когато го обгърна с ръце и го целуна, Джени не издържа, врътна се и се втурна нагоре по стълбата.

Горе в спалнята яростно изрита сатенените си пантофки, седна на леглото и още по-яростно започна да събува копринените си чорапи.

Затварянето на вратата предизвести присъствието на Крис, но тя не му обърна внимание.

— Редно бе да изчакаш да си отиде последния гост и тогава да се оттеглиш — студено забеляза той.

Джени му хвърли убийствен поглед с изумрудено зелените си очи.

Хвърли първо едната, после другата обица и накрая огърлицата си от изящни перли на тоалетната масичка. Същата участ последва и иглите ѝ за коса. Меденочервените ѝ къдрици се разпиляха по раменете ѝ в целия си блясък.

— Сигурен съм, че ако знаеш цената на тези перли, няма да си така небрежна — каза той.

Тази му забележка бе посрещната с нов убийствен поглед. Започна яростно да дърпа копчетата на гърба си, за да съблече роклята си.

— Преди да съсипеш дрехата си, аз ще ти помогна — язвително подхвърли той.

Тя потисна яда си и се принуди търпеливо да седи, а той нарочно бавно разкопчаваше копчетата едно по едно. Докосна леко с устни голото ѝ рамо, а тя грубо отблъсна ръката му и продължи да се съблича. С малко усилие развърза връзките на гащичките си и те се смъкнаха на пода.

— Смъкни и ризата си, бебче, и ще го имаш веднага, на самото това място — подхвърли той.

Джени рязко се обърна и косите ѝ се разхвърчаха.

— Какво да имам? — дръзко попита тя.

Застана пред него, предизвикателно, като вилнееща циганка, подпряла ръце на кръста си. Гърдите ѝ се надигаха под прозрачната риза, която едва стигаше до върха на гладките ѝ кадифени бедра.

Той бе свалил сакото и връзката си и стоеше насреща ѝ с отворена риза, изложил бронзовите си от слънцето гърди. Изгарящият му поглед бавно я обгръщаше от глава до пети. Нямаше нужда да поглежда издайническата подутина на панталона му, за да разбере, че вече е възбуден. Достатъчно често бе виждала тези искрящи чувствени очи, за да знае какво ще последва. Нямаше съмнение, че ако продължи да го предизвиква, той ще изпълни закана си да я обладае веднага.

Тя изпухтя с възмущение, грабна нощницата от леглото и се скри зад един изящен японски параван в ъгъла.

С гръм паравана падна на пода. Крис грубо я сграбчи за раменете. Очите му светеха като горящи въглени.

— Можеш да имаш колкото си искаш такива паравани в стаята, но никога не се опитвай да изпречиш един от тях помежду ни.

Устните му я връхлетяха и главата ѝ се килна назад под напора на неговите целувки. Така здраво я бе стиснал, че не можеше да мръдне. Когато отдръпна устни, Джени се опита да се освободи. Той още по-силно я притисна и съблече ризата ѝ. Занесе я на леглото и бързо се съблече.

— Как можеш да се отнасяш така с мен? — слисана го попита тя. — Как може да целуваш метресата си и после да идваш при мен?

— О, по дяволите — изръмжа с отегчение той. Когато беше с Джени в леглото, не му се искаше да губят време в излишни спорове. — Преди всичко — заяви той, — ако си бе направила труд да присъствуваш на малката сцена на сбогуване, която Диан разигра, щеше да видиш, че аз не я целунах, само тя ме целуна. Не мога да понасям тази кучка!

— Гледах от тази сцена толкова, колкото можах да изтърпя — язвително каза тя и отново се помъчила се освободи.

— Второ — продължи Крис и завря глава в косите ѝ, — мъж, който има метреса, не прекарва всяка нощ вкъщи, като мен. Не люби всяка нощ дивата си, темпераментна, червенкоса жена, когато знае, че може да има студения задник на Диан.

Джени не можа да сдържи усмивката си, защото женското ѝ любопитство тайно бе насочено да разбере как Крис преценява Диан като сексуална партньорка.

Предишните му усилия не бяха напразни. Отпуснато под неговите ласки, тялото ѝ започна да отговаря на страстните му устни, които вече целуваха гърдите ѝ. Обгърна го с ръце и леко почна да го гали по тила.

— Защо винаги съм принудена да гледам отстрани как жените се трупат около теб? Ако не е Диан, ще е някоя проститутка в Индепенданс.

— Но, мила, аз дори не помня името ѝ.

— Името ѝ бе Пърл — бързо отвърна Джени и съжали, че това се изплъзна от устата ѝ.

Той вдигна глава и самодоволно се засмя.

— Значи това те безпокои толкова много? Не мислиш ли, че е крайно време да приемеш истината?

— Ти си сатана, Кристофър Киркленд — въздъхна тя и устните ѝ започнаха да отвърщат на целувките му, първо кратко, а после все по-

дълго и по-дълго.

— Приеми я, мила — прошепна той.

— Ти винаги можеш да го постигнеш по твоя си начин, нали?

Не ѝ отговори, устните му бяха твърде заети да я целуват. Тялото ѝ започна да потръпва под тях.

— Добре. Приемам, че ревнувах.

— Толкова мъчно ли бе да го признаеш, бебче? — попита той и продължи да я гали. Устните им отново се срещнаха. Не можеха повече да продължат тази игра.

Джени галеше косата му и го гледаше влюбено.

— Ревнувам, защото те обичам, Кит — задъхано промълви тя.

Когато се върнаха в Сан Франциско Крис нареди „Трекбур“ да бъде превърнат в яхта, която да използват за своите пътувания. Интериорът бе преобразен и така се оформиха кабинни и салони. Направена бе голяма зала с дансинг и луксозни отделения за Джени и него.

Пол Гронтън, помощник-капитанът на „Трекбур“, стана капитан на новата яхта.

През юли „Червенокосата бунтовничка“ бе готова за първото си плаване.

Енди и Ребека Скот се възползваха от любезното предложение на Дом да се грижи за децата и щяха да придружат Крис и Джени при пътуването им до бреговете на Мексико.

Джени за първи път виждаше яхтата. Крис не я допусна да я разгледа, докато я поправяха. Когато стъпи на борда, очите ѝ радостно блеснаха.

Когато потеглиха заедно с Беки започнаха да обикалят всички помещения.

— Нямам и представа какво е струвало това — каза Джени и присви вежди съсредоточено. — Крис никога не говори за пари с мен. Кара ме да се чувствам като метреса, а не като съпруга.

— Нали не се оплакваш, мила? — засмя се Беки.

— Не, но гледам вас с Енди. Вие сте семейство. Ето, заедно започвате да строите ранчото си. Искане ми се и той да споделя с мен. Иначе какво излиза, че съм му нужна само за едно нещо.

— Джени, това не е вярно — убеждаваше я Беки. — Ти не знаеш, как изглеждаше Крис, когато мислеше, че те е загубил. Приличаше на човек, преследван от призраци, тласкащи го към самоубийство. Погледни го сега! Ти си му нужна повече, отколкото можеш да си представиш. Явно всеки може да го разбере, освен теб.

Беки хвана ръката ѝ и в кафявите ѝ очи се четеше обич и съчувствие.

— Послушай ме, мила. Животът ти досега бе пълен с мъки и скръб. Защо отблъскваш този си шанс за щастие? Ако с тялото си доставяш удоволствие на Крис, то бъди благодарна на това тяло. Ако красотата ти го пленява бъди благодарна, че си красива. Би ли била пощастлива, ако си грозна или с някакъв недостатък, за да поставиш на изпитание любовта му към теб? Не бе ли подложена тази любов, вече на твърде много изпитания? Не бе ли достатъчна вашата раздяла и мъките, които и двамата изтърпяхте? Джени, любовта между мъжа и жената и времето, което имат за нея е нещо много скъпоценно, но често твърде кратко. Никой от нас не знае колко ще продължи. Аз обичах Джош и какво стана? Само осем месеца бяхме заедно. Какво ни остава на нас с Енди? Пет години? До края на живота ни? Нали ти обичаше индианския си съпруг? Къде отлетя времето ти с него? Крис те обича и ти го обичаш. Има ли значение защо. Научи се просто да се наслаждаваш на времето, което ти е отредено да бъдете заедно.

— О, Беки, кълна се, че ти си мъдра от раждането си — засмя се Джени и топло я прегърна. — Крис се отнася с мен като към дете, а сега ти ме убеди, че и аз се държа като дете.

— Не съм искала това и ти добре го знаеш — усмихна се Беки.

Смеховете на Крис и Енди, които влизаха през вратата, привлече вниманието им. Джени многозначително намигна на Беки, приближи се до Крис, обгърна с ръце врата му и като се повдигна на пръсти топло го целуна.

Крис я погледна недоумяващо, но скоро в очите му блеснаха онези дяволити пламъчета, които тя така обичаше.

— Нещо ми подсказва, че моята жена ми казва с поглед „искам да ми направиш дете“ — прошепна на ухото ѝ той.

Тя се притисна до него, пламнала от любов. С очарователна усмивка тя промълви страстно:

— Грещиш, Кит Кирклънд. Погледът ми казва „искам да се любя с моя съпруг“.

Хванати за ръка тръгнаха да излизат, а Енди им извика:

— Ей, двамата, какво ще кажете за една игра на карти?

— По-късно — през рамо отвърна Крис, без да откъсва поглед от очарователните очи на жена си. — Много по-късно.

Слънцето грееше силно, когато слязоха на брега в Ла Пац. Земята бе спечена, напукана, прорязана от дълбоки бразди. Приличаше на ненаредени парчета мозайка.

Кирпичените постройки, много от които боядисани в светло розово, ярко контрастираха със сухата и сива местност, която ги заобикаляше. Малкото разпръсната тук-там растителност бе като оазис всред напечена пустиня.

Джени бе доволна, че е облякла светла памучна рокля, тънка и лека. Предвидливо бе събрала косата си, за да ѝ бъде колкото се може по-хладно. Нито тя, нито Беки се бяха сетили да вземат чадър и това беше първата им покупка.

Вече с чадъри, защитени от убийствено горещото слънце, те продължиха да се шляят по магазините и сергиите. Крис и Енди търпеливо се тътреха след тях, а момичетата се спираха и разглеждаха разни дреболии.

Енди и Ребека спряха да разгледат някакви сламени животни, търсеха подарък за децата си. Крис пък се бе загледал в една пъстра риза, подобна на тези на туземците и умуваше дали да я купи за жена си. Джени излезе от магазина и продължи да разглежда сергиите. Търсеше пресни плодове.

Точно тогава, когато купуваше портокали, тя привлече вниманието на Диего Монтоя.

Някога във войната на мексиканците срещу французите, Монтоя беше лейтенант под командуването на Порфирио Диас. По рождение бе метис, син на войник от мексиканската армия и майка индианка. Бе израснал като ауткаст, презиран еднакво и от мексиканците и от съплеменниците на майка си.

Съвсем млад се бе включил във войската и бе стигнал до чин лейтенант заради смелостта си и вродената си склонност да убива.

Неспособен да овладява тази си страст сега бе самозван диктатор на малка група бандити. Тероризираше и убиваше всеки, който дръзнеше да му се противопостави.

Като видя Джени сама на пазара, помисли че това е някое ново момиче от околните бардаци и си обеща да отмъсти на притежателя, че не го е осведомил навреме за нея. Даде инструкции на двама от своите хора и влезе в кръчмата.

Джени и хабер си нямаше какво ѝ се готви. Изпусна чадъра си, когато някой хвана двете ѝ ръце. В следния момент се намери между двама яки мъже. Бе ужасена. Напразно се опитваше да се освободи от своите похитители.

— Върви напред, сеньорита — заплашително нареди единият и я задърпаха към кръчмата.

— Крис, Крис — безпомощно извика тя през рамо.

Никой не обърна внимание на вика ѝ за помощ. Крис се бе спрял до една музикална кутия и слушаше мелодията с учудване, че я чува именно тук — една позната му ирландска балада. Направи някои покупки и се присъедини към семейство Скот, чийто ръце бяха пълни със сламени животни. Чак тогава разбра, че Джени не е с тях. Тримата излязоха от магазина и той неспокойно се огледа да я открие.

— По дяволите, къде може да бъде? — безпокоеше се той. — Тази моя жена може да се загуби по-бързо и от дете.

Тримата започнаха да я търсят из магазините, но нямаше и следа от нея. Тогава Крис видя чадъра ѝ на земята и разбра, че изчезването ѝ не е случайно.

Вдигна чадъра и се обърна към най-близкия продавач.

— Къде е тя? — тревожно го попита той.

Мъжът свали шапка и поклати глава. Престори се, че нищо не знае.

— Не зная, сеньор.

— Къде е синьората? — попита този път на испански.

Човекът не отговори, само поклати глава.

— Синьората с червената коса — обясняваше Крис и сочеше към тъмната си коса. Ядосан хвана продавача за ризата. Бе сигурен, че го лъже.

Уплашеният селянин добре знаеше какво е наказанието на Монтоя, ако не си държиш езика зад зъбите и продължи да мълчи.

Крис го пусна и отчаян се върна при Енди и Ребека.

С тревога видя как Том Уебстър се приближава, разбра, че ще му каже нещо за Джени. Морякът им съобщи, че когато бил в насрещната кръчма, двама души насила въвели Джени там. В кръчмата били само хората на Монтоя и той решил, че по-добре ще помогне, ако намери бързо Крис.

А в това време Джени се срещна с жестокия Монтоя. Двамата ѝ похитители насила я завлякоха до него. Стоеше нехайно облегнат на бара, тънък като сабя.

— Какъв е смисълът на всичко това? — възмутено питаше Джени и очите ѝ хвърляха гневни светкавици.

Бяха близо един до друг и тя се вгледа в хитрото му лице. С блестящо белите си зъби и спуснати мустаци той би бил красив мъж, ако не бяха очите му. Макар тъмни като на Крис, в тях липсваха топлотата и дяволития плам, така характерни за очите на нейния съпруг. Тези бяха жестоки, сатанински.

— Ах, мила — усмихна се сладно Диего, — такъв огън обещава голямо удоволствие. Къде работиш? При мадам Роза в „Каза Делиоза“?

С безумен поглед Джени огледа стаята, търсеше помощ. Лицата на мъжете, насядали около масите бяха еднакви, погледите им — цинични и похотливи. Светна ѝ, когато позна Том Уебстър, моряк от екипажа им. Той излезе от кръчмата. Разбра, че отива за помощ. Въпросът бе как да забаламоса Монтоя, докато Крис дойде.

С очарователна усмивка се обърна към Диего.

— Очевидно вие грешите, сър. Аз съм просто една туристка.

— Туристка, която се мотае сама из града? — подигравателно отвърна той. — Ела, не се страхувай. Ставам все по-нетърпелив. Каква е цената ти?

Монтоя просто не можеше да повярва на очите си — такива пламтящи коси и тези лъжовно зелени очи. Погледът му бе привлече от съблазнителните ѝ гърди. Усети как членът му се уголемява и втвърдява. Облиза с език устните си при мисълта, че скоро с наслада ще суче тези заоблени красоти.

— Искаш ли вода, мила? — попита той и ѝ подаде чаша мексиканско пиво. — Ще пийнем по едно, а после ние с теб ще се качим горе. Ако ми харесаш, ще ти платя двойно, а може да те взема и за метреса — заяви той.

— Обясних ви вече, сър, че не съм такава, за каквато ме мислите. Моят съпруг е с мен и...

— О, ти имаш сводник — прекъсна я той. — Това изобщо не е пречка. В този град всеки е зависим от Диего Монтоя — похвали се той.

Посегна похотливо с ръка и сграбчи гърдта ѝ. Джени кипна, грабна чашата и я плисна в лицето му. Израз на крайна изненада се изписа на жестокото му лице. Никой не смееше да се държи така с него.

— Това е груба грешка от твоя страна и ти ще си платиш — каза той с безмилостна усмивка.

Джени безмълвно следеше как извади пура от джоба на ризата си и нарочно, без да бърза, я запали. Завъртя я между пръстите си, размаха я и върхът ѝ заискри.

— Каж ми, мила, знаеш ли какво една пура, допряна до женска плът, може да направи? — предупредително я попита той. — Нека видим как ще крещиш и ще молиш за прошка, щом усетиш горящата ѝ пепел върху зърната на прекрасните си гърди.

— Сложете я да легне на онази маса и я дръжте — нареди той на хората си.

— Нямам намерение да гледам с удоволствие вашето забавление, сеньор — чу се един ледено спокоен глас.

Изненадани всички насочиха поглед към вратата. Досега те гледаха сцената, която се разиграваше пред очите им. Не бяха забелязали кога Крис и Енди са влезли. Те стояха с насочени пистолети.

Джени хълцаше от радост, а Монтоя бързо пресегна и я улови за ръка.

— Не си струва да се биеш за това, амиго. Ако изчезнеш веднага, няма да ти търся сметка.

Крис се мъчеше да се владее. Знаеше, че трябва да запази спокойствие, ако искаше успешно да изведат Джени отгук.

— Препоръчвам ти да освободиш ръката на жена ми, мръсен садист, преди да ти пръсна черепа ти.

При тази заплаха към водача им, мъжете около масите се надигнаха, но Енди насочи оръжие към тях и те седнаха отново.

Диего бе прекарал не една битка, за да може веднага да разбере, че срещу него стои достоен противник. С неохота пусна ръката на Джени и тя изтича при Крис.

— Жена ти направи груба грешка, амиго. Не мога да оставя сметката ни неуредена.

— Нейната грешка не бе така груба, както твоята, амиго — презрително каза Крис. — Има хубава пружина в този пистолет и много точен спусък.

Монтоя бавно вдигна нагоре ръце с обърнати напред длани, знак, че се предава.

— Ти имаш предимство, амиго. — Очите му светнаха със стоманен блясък. — Но няма място наоколо, където можеш да се скриеш — предупреди го той.

— Може би тогава трябва да направя нещо, за да спечеля време. Моля, господо, свалете патрондашите — нареди Крис и нервно насочи пистолета си.

С явно неудоволствие мъже разпасаха колани и Джени ги събра и струпа на куп.

— Джени, върви и ги хвърли във водата. Чакай ме във — нареди той и особено наблегна на последните думи.

За първи път, откакто се познаваха, тя изпълни нареждането му.

— А сега, бъдете така любезни и събуйте панталоните си — захили се Крис.

Очите на Монтоя искряха гневно, но и той изпълни заповедта.

— Тези две оскърбления не могат да бъдат забравяни, амиго. Скоро пак ще се срещнем.

Крис взе петролната лампа и я хвърли върху купа дрехи. В миг се издигна висок пламък.

— Бързай полека — провикна се Крис към Енди и здраво залостиха вратата. Хванаха Джени за ръка и тримата затичаха надолу по улицата. Крис се обърна и видя гъст пушек да излиза през прозорците на кръчмата.

Капитан Гронтън бе вдигнал платната и яхтата бе готова да отплува. До нея част от екипажа бе в готовност за отбрана. Беки и капитанът тревожно ги очакваха на палубата и щом всички се качиха на борда, капитанът даде знак за тръгване.

Двете жени въздъхнаха с облекчение, а до тях с доволни усмивки двамата бойни другари, облежнати на парапета, гледаха как брегът бавно изчезна.

ГЛАВА 25

Когато се върнаха в Сан Франциско, Джени вече бе сигурна, че е бременна. Тя цъфтеше от щастие, а красотата ѝ, която винаги беше слисваща, сега просто зашеметяваше младия ѝ съпруг.

На заразителната ѝ спонтанност не устояваха дори сдържаните Джъдсън и Хилда Мюлер. За първи път, откакто служеха в къщата на Кирклънд, Крис ги забеляза да се усмихват, когато Джени им говори. Дори бе свидетел как един ден, когато на Джени прилоша, Джъдсън се втурна да я подкрепя.

В един летен следобед тя се върна след преглед при Дейвид Кейт. Той я бе уверил, че всичко върви нормално и че е в добро здраве. Тя с голяма радост се бе запознала с бъдещата му съпруга, привлекателна млада брюнетка. Бяха обядвали заедно и с радост бе чула любовната история на младата двойка. Обещаха да дойдат на вечеря у тях през следващата седмица.

Когато си влезе, Джъдсън я уведоми, че един посетител я чака във всекидневната.

При влизането ѝ, отец Хелорън се надигна от стола с топла усмивка на милото си лице. При вида на любимия си приятел, Джени засия.

— Отец Хелорън как се радвам да те видя! — възкликна радостно тя.

Прегърнаха се топло, щастливи, че отново се срещат.

— Как си, мила моя? — благо я попита той.

— Добре съм, отче, и така се радвам на срещата ни. Често си мисля за теб. Изпратих писма до всички градове по брега, където вашия орден има мисии. Исках да те уведомя къде се намирам.

— Както разбирам ти намери твоя Кристофър — отвърна отецът. — Не трябва да питам дали си щастлива, лицето ти те издава.

— А какви са новините около теб, отче? Какво правиш тук на запад?

— Приключих моята работа всред индианците. Вече съм твърде стар. Дойдох да работя в нашата мисия в Лос Анджелис.

Джени се вгледа в скъпото, застаряващо лице и откри нови бръчки около сините му очи, но те все още бяха бистри и блестяха. Пресегна и нежно погали сбръчканата му ръка.

— Време е да си починеш, отче. Ти си го заслужил. — Погледна го за миг и колебливо попита: — Как е Чата, отче?

— Добре е. Баща му умря наскоро, след като ти замина и Чата зае неговото място. Той е добър и мъдър водач.

— Не би могъл и да бъде друг — промълви с насълзени очи тя. — Щастлив ли е?

— Да, Джени. Вярвам, че е щастлив. Той се ожени за младо момиче от друго племе и има син. Помоли ме да ти предам нещо, ако те видя. Каза: „Кажи на Джени — ний“. — Отец Хелорън спря, като че ли за да си спомни точните думи, а Джени нежно се усмихна, че произнесе името ѝ както Чата. — Каза: „Кажи на Дженний, че макар уханието на пролетните цветя все още да се носи във въздуха, един сиукски войн се е завърнал при племето си. По-беден, понеже те е загубил, но по-богат, защото те е обичал“.

Джени с разбиране се усмихна.

— Той е щастлив, отче.

— Настъпиха лоши времена за сиуксите — продължи отецът и тъжно поклати глава. — Често ги нападат. Военните водачи като Седящият Бизон и Дивият Кон искат открита война. Трудно е за водач като Чата да удържа младите си храбреци. Скоро ще има война, в която цялото сиукско племе ще се включи. Изтръпвам, като помисля за последствията.

Джени унило седеше, потисната от това тъжно предсказание.

— Но аз не искам да съм носител на лоши вести, Джени. Трябва да сме радостни, че отново се срещнахме.

Тя се опита да отхвърли тъжните си мисли и се усмихна. Настоя да остане с тях на обяд. Докато чакаха Крис да се върне, тя му разказа за пътуването и преживяванията си с Ивънс. Довери му, че ще става майка.

По-късно, обгърната от ръката на Крис, останаха на вратата, за да изпратят отец Хелорън. Обещаха си да се срещнат отново.

Джени бе така истински щастлива. Чувствуваше се на седмото небе и бе сигурна, че няма сила, която да ѝ отнеме това щастие.

През октомври получи поканата от Диан Карпентър за маскен бал. Искаше се да съобщят с какви костюми ще се появят.

Джени и Крис се скараха, докато разискваха какви костюми ще облекат. Той бе непреклонен и нямаше желание да участва в такъв маскарад. Заяви решително, че няма да сложи „смешна маска“ или да облече „розови сатенени гащи“.

Накрая постигна компромис. Решиха Крис да се яви в старата си военна униформа, като „капитанът янки с откраднатата си хубавица от Юга“. Тя щеше да бъде стегната в корсет с кринолин и шапка с широка периферия.

Преди бала Джени направи фризурата си така, че червените ѝ къдри свободно да падат по раменете и гърба ѝ. Забавляваха се много, докато Крис ѝ помагаше да стегне корсета и се облече. Вече готова, тя се обърна към него.

Гледаха се в захлас, очаровани един от друг. Сякаш не бяха в луксозната спалня на обширната си къща в Сан Франциско, сякаш годината не бе 1869, а 1865 и се намираха в бедната всекидневна на порутената къща във Вирджиния.

Младият и проспериращ финансист Крис Кирклънд бе изчезнал и на мястото му бе свирепият и красив янки, капитан Кристофър Кирклънд, от кавалерията на Съединените Щати.

Нямаше я и известната млада, общителна Джени Кирклънд, на нейно място стоеше една смайваща южна красавица, Дженифър Хънтър, пламенна и горда бунтовничка от Конфедералните американски щати.

За двама им всичко бе започнало от тук. Всичките следващи събития в живота им, водеха началото си от този съдбовен момент, когато станаха просто „Джени и Крис“, любовници за цял живот.

Джени нервно се засмя и развали магията на този миг. Завъртя се, за да може той да я огледа.

— Кажи ми, янки, ще изглеждам ли убедително? Изглеждам ли така красива, че да накарам един капитан победител, един янки да ме отвлече?

Крис се усмихна и весело я грабна в ръце. Очите му заблестяха.

— Мога да ви уверя, мадам, че преди да изтече нощта, ще бъдеш пак отвлечена от един капитан янки. Всъщност, мила — прошепна той в ухото ѝ, — защо не забравим за този бал и просто да си останем вкъщи. През цялата нощ ще те пленявам.

Тя предизвикателно премигна и прикри лице с разтвореното си ветрило.

— Защо, капитане? Това, което казваш ме притеснява...

— Хайде тогава, бунтовничке — снизходително каза той и я хвана за ръката. — Хайде, по-скоро да свършим с тази мъка, която ни предстои.

Диан Карпентър пищно облечена като Мария Антоанета, както обикновено посрещна Крис с бурен ентузиазъм, преди студено да обърне очи към жена му.

— О, Джени, каква пленителна красавица си се направила. Но похитена, мила моя. Дано не се наложи нашият красив капитан пак да прибегне към похищение.

Погледите на влюбената двойка топло се срещнаха. И двамата добре си спомняха този далечен следобед в тихата горичка във Вирджиния, когато без сами да разберат в един очарователен, изпълнен със страст момент, се бяха свързали завинаги.

— Права си, Диан — отвърна Джени и продължи да гледа нежно Крис, — капитанът никога вече няма да е принуден да похитява.

Диан много добре забеляза значението на разменения им поглед. Разяждана от ревност изсъска като змия:

— Всъщност, аз очаквах да те видя като индианка...

Джени видя гневното припламване в очите на съпруга си и нервния тик на бузата му, което не предвещаваше нищо добро. Вмъкна нежно ръката си под неговата и се обърна с любезна усмивка към съперничката си:

— Да, Диан, какво умно предложение! Как не помислих за това? Тъй като съпругът ми намира и двата образа прелестни, трябваше да го попитам кой от двата би предпочел.

Часовете бързо минаваха и макар че далеч от Диан, Джени добре се забавляваше, все пак се зарадва, когато Крис ѝ предложи да си тръгват.

За тяхна изненада, когато излязоха навън, бляскави светкавици прорязваха небето, а последвалите ги гръмотевици просто ги заглушиха. Не бе почнало още да вали. Крис бързо я настани в кабриолета и взе юздите. Плесна коня с надеждата, че ще могат да се приберат вкъщи, преди пороят да е започнал.

Едва когато се отпусна на седалката Джени усети колко много е уморена. Сгуши се в Крис и почти веднага заспа. Не видя как насреща им връхлетя другата кола. Изплашени от силен гръм, конете ѝ бяха препуснали бясно и бяха изхвърлили кочияша от капрата.

Крис се опита да отклони кабриолета встрани, но не успя. Тежката кола ги блъсна и прекатури на земята кабриолета и коня им.

Той изхвъркна настрана, но Джени бе затисната отдолу. Разбра, че няма да може да вдигне коня.

Тя, примряла от болка, не можеше даже да извика. Когато Крис успя да отмести колата, усети режеща болка в корема си.

А когато вече я бе измъкнал, небето сякаш се раздра и се изсипа пороен дъжд. От последвалите контракции Джени разбра, че това, от което най-много се страхуваше, вече се е случило.

Крис бързо смъкна една кожена застилка от колата и я покри, а тя бе така зашеметена, че не си даваше сметка какво става наоколо ѝ.

— О, боже, моля те — мълвеше тя, — само не детето...

Сълзите ѝ се смесиха с дъжда, който обливаше лицето ѝ.

— Не бебето ми, моля те, не бебето ми — монотонно повтаряше в отчаянието си тя. Последното, което чу, преди да потъне в мрака на безсъзнанието, бе сърцераздирателното цвилене на коня.

Събуди се от приятния шум на припламващите искри. В камината гореше огън. Вятърът блъскаше по прозорците и стъклата бяха облети от поройни струи дъжд.

Внезапно в главата ѝ изплува кошмарното преживяване от нощта. Замря в тревога. Искрицата надежда, която таеше в сърцето си изчезна, като видя загриженото лице на Дейвид Кейт над себе си.

— Как се чувствуваш, Джени?

В следния миг и Крис стоеше до леглото ѝ.

— Мила, как си? — нежно попита той, с нескривана радост в очи.

Замря на място от отчаяния поглед, който му хвърли.

— Загубих бебето, нали? — хладно попита тя.

— Ще имаме друго, скъпа — опита се да я успокои той и се наведе да я целуне. Тя обърна глава, за да не срещне устните му. После объркано погледна към Дейвид Кейт. Той кимна с глава и Крис се отдалечи.

Дейвид го настигна и двамата излязоха от стаята.

— Какво става с нея? — попита тревожно Крис. — Никога преди не е била така студена и далечна.

— Това е реакция от преживяния шок и загубата на детето — отвърна докторът.

— Дали ме обвинява за това, което се случи?

— Не, не мисля. Добре я познавам. По-скоро обвинява себе си.

— Но как изобщо може да се смята за виновна, та то бе една нещастна случка — недоумяваше Крис.

Дейвид тъжно поклати глава.

— Тя бе така щастлива от бременността си. Каза ми колко страстно желае да те дари със син. Това някак си бе станало едва ли не мярката ѝ за женската ѝ зрялост. Смяташе, че ако не е в състояние да ти роди син, ще се провали като твоя съпруга.

— О, господи — простена Крис. — Казвал съм ѝ го и преди, хич не ме е грижа дали ще имаме деца или не. Единственото значимо нещо за мен е тя самата. Как да я убедя?

— Засега не се и опитвай — посъветва го Дейвид. — Дай ѝ време сама да го осмисли. Не я насилвай, любовта ѝ към теб ще надделее.

А Джени лежеше с поглед вперен в тавана. Реши, че е прокълната никога да не може да има дете. Нямаше да може да дари съпруга си със сина, който заслужава. Прокълната бе да не може да приюти и отгледа кълнящия живот. Отметна одеялото и с ненавист огледа изящните линии на красивото си тяло. Та то бе само някаква привлекателна вещ за сексуална игра и нищо повече.

В следните дни започна бавно да се съвзема, но ако Крис я докоснеше, се отдръпваше от него с чувство на погнуса.

Първата вечер, когато вече бе достатъчно укрепнала, за да слезе в трапезарията за вечеря, тя му съобщи, че е наредила на Джъдсън да пренесе нещата ѝ в другата стая. Той кипна, но се опита да приеме

спокойно това ѝ желание, само пресегна за чашата и на един дъх изпи виното си.

Всичките му усилия оставаха напразни. Джени все повече и повече се отдръпваше от него, а той все по-често посягаше към бутилката. Търсеше утеха в опиянението от алкохола.

За коледните празници отидоха в Лос Кабалос. Крис знаеше, че обича ранчото и се надяваше там някак да се стопи ледената стена помежду им. Дом остана изненадан, че спят в отделни стаи, но Крис му обясни, че все още се възстановява след аборта.

Обнадежди се, като я виждаше как обикаля из градината, как се оживява и започва по-често да се смее. Понякога спонтанно я прегръщаше или хващаше за ръка, но отново усещаше как се вкаменява от всяко негово докосване.

На Коледа, късно през нощта, когато всички вече се бяха прибрали, двамата седяха пред камината и разглеждаха подаръците си. Джени му бе подарила кожена жилетка с красива златна украса на джоба — миниатюрен образ на тяхната яхта, а той, великолепна диамантена огърлица и съответстващи за нея обеци.

— Крис, не искам да ми подаряваш такива скъпи неща — протестираше тя. — Не в стойността е смисълът на подаръка.

Смутена, започна да отваря и другата кутия. В нея намери един тънък свитък. Беше „Португалски сонети“.

Както огромна вълна залива брега, така споменът за нощта в старата хижа я връхлетя. Разхълца се и избяга от стаята.

Той я настигна до вратата и нежно заметна шала около раменете ѝ. Ридаеше, подпряла глава на рамката.

— Прости ми, мила. Не мислех, че така ще го приемеш — промълви съкрушено той.

Джени обърна обляното си в сълзи лице и той едва се овладя да не я прегърне и пресуши с целувки сълзите ѝ.

— Какво става с мен, Крис? Обичам те, но... — Задави се в ридания тя. Не можа да продължи.

— Ти не можеш да понасяш моето докосване — тъжно промълви той. Пресегна, хвана една къдрица и започна нежно да я гали с пръсти.

— Не зная докога ще мога да понасям това. Може би сбърках, че ти подарих „Португалски сонети“, по би подхождало да ти бях дал

„Красавицата без милост“ — тъжно добави той. — Красивата дама, която не знае милост!

— Аз самата не го желая. Моля те, бъди търпелив — молеше го тя.

— Старая се да бъда търпелив, мила, но все пак кажи ми колко дълго ще трае. Месец? Година?

Простря ръце да я вземе в обятията си, да я подържи притисната до него, за да усетят и двамата топлината на тази прегръдка. Джени се отдръпна.

— Моля те, недей — проплака тя.

Обърна я към себе си и ядосано я погледна.

— Не мислиш ли, Джени, че аз полагам повече усилия да зачитам волята ти, отколкото ти да превъзмogneш това, което те гнети — студено каза той и се обърна. Взе бутилка коняк и напусна стаята.

След няколко дни се върнаха в Сан Франциско. Отчуждението помежду им се задълбочаваше. Все по-често се дразнеха и караха за незначителни неща. Бяха приели поканата на Фред и Фиона Сюзън да празнуват заедно Новата година.

Джени със страх гледеше как Крис все повече се пристрастява към алкохола. Не го изпускаше от око. Въздъхна с облекчение, когато празненството свърши без всякакви неприятности и си тръгнаха за къщи.

По пътя не размениха нито дума. При влизането вкъщи, Джени свали наметката си и се обърна към него:

— Лека нощ, Крис. Желая ти щастлива Нова Година — вяло каза тя и се отправи нагоре по стълбата.

— Много добре — отвърна Крис като направи изкусен поклон със замах на ръка. — Високопоставената дама удостои с височайшето си благоволение нещастния парий, нейния съпруг. Трогнат съм от вашата милост, мадам.

Тя спря на средата и прехапа устна. После съзнателно продължи да изкачва бавно стъпалата, макар че копнееше веднъж да се добере до спалнята и да даде воля на сълзите, които с мъка овладяваше.

Едва стигнала, тя се просна на леглото и зариде. С гръм и трясък вратата се отвори и Крис застана до нея. Тя вдигна учудено облято си в сълзи лице.

— Какво искаш, Крис?

— Странен въпрос — саркастично отвърна той. — Наистина какво ли търси един съпруг в спалнята на жена си? Добра дума? Мил поглед? Нежна милувка? Това ли е мястото, където би ги намерил?

— Ти си пиан. Защо не си отидеш? — с погнуса каза тя.

С неуверена походка Крис се приближи до леглото.

— Пиан. Да, пиан, но не от алкохол. Пиан съм от изнемога да гледам как моята жена се движи наоколо, сякаш аз не съществувам. Пиан съм от болката, че тя бяга от мен като от чума. Пиан съм от копнежа си за топла усмивка и нежна дума, а вместо това получавам презрение и хапливи нападки.

Уплашена Джени се изправи. Добре знаеше, колко е опасен Крис в такова настроение.

— Ще поговорим утре. Мисля, че ще е по-разумно, ако сега си отидеш.

— Не съм съгласен, мисис Кирклънд — застрашително каза той. — Предпочитам да остана при моята красива целомъдрена съпруга.

Извъртя я към себе си и я погледна.

— Знаеш ли кога направих фаталната грешка в нашия брак? Още в самото начало. Трябваше да те затворя в курник, за да играеш ролята на квачка-майка.

Думите му я удариха като камшик.

— Пиан глупак! Това са най-тежките и обидни думи, които някога някой ми е казал.

Разпери ръка и му удари звучна плесница. Той хвана ръката ѝ, но с другата тя продължи да го удря по гърдите.

Той изви грубо двете и ръце зад гърба, притисна я с тялото си и диво и брутално впи устни в нейните. Тя се помъчи да се освободи от тази похотлива целувка, но той здраво я стискаше в ръце. Целувките, с които после обсипа лицето ѝ бяха по-нежни.

Мълвеше умолителни, неразбираеми слова и отново търсеше устните ѝ. А Джени, усетила устните му по гърдите си, бе отново обхваната от познатия ѝ ужас.

— Недей, Крис, моля те! — молеше го тя.

Молбата ѝ остана напразна, желанието му да я има бе непреодолимо. Вече нищо не можеше да го спре.

След миг се намери гола в леглото и той се навеждаше над нея.

— Джени, моя Джени, малка моя, прекрасна Джени. Обичам те. Моля те, обичай ме и ти — мълвеше той.

Тя ужасен лежеше под него и се молеше всичко да свърши по-скоро. Простена от мъка, когато влезе в нея и усети жарта на страстта му да я изпълва.

Крис в изнемога, остана проснат върху ѝ.

— Свърши ли? — студено запита тя.

Той вдигна глава и срещна пълния ѝ с презрение и омраза поглед. Погали нежно лицето ѝ, а в очите му се четеше безкрайна мъка.

— Ще ми простиш ли, Джени?

Стана от леглото и събра дрехите си. Когато вратата зад него се затвори, Джени зарови глава във възглавницата и даде воля на трудно сдържаните си дотогава сълзи.

ГЛАВА 26

Джени не свърза липсата си на мензис през януари със случилото се в новогодишната вечер, но в края на февруари бе вече сигурна, че е бременна. Двоумеше се дали да сподели с Крис. Те почти не разговаряха, виждаше го само понякога как влиза или излиза от къщи. Вече не се хранеха заедно, той се прибираще само да преспи и много рядко за вечеря.

В края на март и Дейвид Кейт потвърди бременността ѝ. Увери я, че няма причини да не я износи спокойно докрай.

Бе нетърпелива да съобщи новината на Крис. Вече не се чувствуваше обидена. Обичаше го и не го винеше за случилото се през онази нощ. Ако тя не бе се държала така глупаво, той никога не би си позволил да я насили. Време бе да му каже. Всеки път, когато го зърнеше на прага изпитваше странна възбуда. Знаеше, че пак го желае и бе решила тази вечер, щом си дойде да му каже. Намръщи се, когато Джъдсън ѝ съобщи, че са дошли гости. Искаше ѝ се да бъде сама, да има време да се погрижи за себе си, да се направи колкото се може по-привлекателна, за да го посрещне.

Когато влезе във всекидневната, Беки Скот скочи и се втурна към нея. С радостни викове се прегърнаха и разцелуваха. Енди стоеше на страна и весело се усмихваше.

— Какво правите в Сан Франциско? — учудено ги питаше Джени.

— Трябва да си купя някоя и друга нова дреха, а Дом бе така добър да вземе децата при себе си. И така, ето ни тук!

— А моят приятел къде е? — попита Енди.

— Отдавна е излязъл — смотолеве Джени. „Колко щеше да бъде хубаво, да бях вече говорила с Крис“ — помисли си тя.

— Е, тогава хайде да вървим. Ще ви заведе да обядваме в най-добрия ресторант на града — предложи Енди.

Хвана двете под ръка и тримата, засмени, весело поеха.

Джени вървеше малко по-напред от Беки и Енди, когато стигнаха входа на ресторанта. Усмивката ѝ замръзна на устните при вида на една двойка, която излизаше. Погледът ѝ срещна тъмните очи на Крис, докато извеждаше Диан Карпентър през вратата.

— За бога, Джени? — изненадано възкликна той.

— О, Джени, мила, каква приятна изненада. Не сме се виждали така отдавна — превзето се умилкваше Диан.

Джени обърна пълните си с мъка очи към съпруга си. Крис бе съкрушен и някак неумело са опита да се наведе към нея, но бързо се отдръпна.

С привидно безразличие тя вдигна глава.

— Да не ви задържам повече и да обърквам плановете ви.

На бузата на Крис се появи нервният тик, докато подаваше ръка на Диан.

— Няма ли да си направиш труда да поздравя старите си приятели? — попита Енди.

Едва сега Крис забеляза, че Джени не е сама.

— Не мога да повярвам — приветливо се усмихна той. — Какво, по дяволите, правите тука?

Грабна ръката на Енди и се наведе да целуне Беки.

— Защо не ни съобщихте, че ще дойдете?

— Сметнахме, че така ще ви изненадаме и както виждам наистина стана така — саркастично добави Енди и хвърли кос поглед към Диан Карпентър.

За първи път от дългогодишното им приятелство в погледа на Енди се четеше неодобрение.

— О, Диан, това са Енди и Ребека Скот. Мис Диан Карпентър — представи ги Крис.

Кимнаха си небрежно, а във въздуха припламнаха искри на неприкрита враждебност.

— Ще останете ли тази нощ? — попита Крис.

— Джени вече ни покани — учтиво отвърна Енди.

— Тогава ще се видим на вечеря — смънка Крис, а в това време Диан го хвана под ръка.

— Какво, по дяволите, става тук? — запита Енди.

Очите на Джени се замрежиха от сълзи и Беки мило я прегърна.

— Млъкни, Ендрю Скот, това не е твоя работа — скара му се тя.

— По дяволите, наистина не е — изръмжа той.

Джени проследи как високата фигура на мъжа ѝ изчезна с тази жена, провиснала на ръката му и гледаща го с обожание.

— Когато си тръгнете за Лос Кабалос и аз ще дойда с вас — тъжно промълви тя.

А Крис следобеда седеше в кабинета си и проклинаше проклетия си късмет. Как се остави тази хитра малка кучка да го придума да обядват заедно? Та той не бе я срещал от онази вечер, когато се случи нещастieto с Джени. Беше му изпратила писмо, че има нужда от неговия съвет за някакви инвестиции и бе предложила да се срещнат в този ресторант. Защо, по дяволите, не ѝ бе каза да дойде просто в офиса му.

Как можаха да се срещнат точно там с Джени и семейство Скот! Кой можеше и да помисли за такова нещо?

Погледна треперещата си ръка. Все още Джени имаше власт над него. Господи, колко беше красива! Колко много я обича. Но това, което единствено помнеше, бе нейния пълен с омраза и погнуса поглед в нощта, когато я бе изнасилил. Зарови отчаяно глава в ръцете си.

Фред Сютън почука на полуотворената врата и подаде глава.

— Ей, Крис, трябва да оправим нещата с банката на Хънтингтън. Както ми изглежда заседанието ни ще продължи цяла нощ.

— По дяволите — изстена Крис, — това само ще ме улесни.

Прибра се вкъщи на следния ден, уморен и небръснат. Джъдсън го посрещна и с наведени очи му подаде един плик. И без да го отваря, знаеше, че е от Джени.

Съобщението ѝ, написано грижливо, бе кратко и ясно.

„Крис,

Реших да се върна с Енди и Беки в Лос Кабалос. При така създадите се обстоятелства, мисля, че това е най-разумното решение.“

Джени

През следващите месеци Крис с настървение се хвърли в работата си, мъчейки се да запълни липсата на Джени. През цялото лято не отиде нито веднъж в ранчото, за да не я срещне. Това, че

живееше без нея бе достатъчно непоносимо. Ако я видеше отново всичко, което бе успял да изгради като защита, щеше да рухне.

Той се презираше и мразеше за това, което бе й причинил. Нищо чудно, че тя го мрази. А колко скъпа му беше! Дали някога щеше да се отърве от такива като Карл Страйкър, Монтоя или Крис Киркленд? И имаше ли разлика между тях?

Мислите му бяха прекъснати от тихо почукване на вратата. Влезе Джъдсън и му подаде телеграма. Отвори я с безразличие и прочете:

„Джени тежко болна. Препоръчвам ти веднага да дойдеш. Уоко ще те чака на гарата.“

Дом

Крис скочи на крака и все още не можеше да повярва. Да не би това да е някаква глупава шега? Извика на Джъдсън, след минути напусна къщата и успя навреме да стигне гарата.

Познатата суха фигура на Уоко Барнс неспокойно се движеше по перона. Двамата стари приятели сърдечно се ръкуваха. Като погледна Уоко, разбра, че телеграмата е истинска.

— Много ли е зле? — попита Крис.

По лицето на Уоко се изписа истинска изненада. Погледна го недоумяващ.

— По дяволите, Крис. Нима не знаеш? Дойде й времето.

— Времето за какво? — извика тревожно Крис. — Какво искаш да кажеш, че й е дошло времето да умира.

— За бебето — отвърна Уоко.

— Какво бебе? — обърка се Крис.

Пътуването до ранчото бе цяло мъчение за него. Не само го измъчваше мисълта, че може да загуби Джени, но го потискаше и неимоверно чувство за вина, че може да умре при раждането на детето, заченато в онази ужасна нощ, когато я изнасили.

Дом и Енди стояха и чакаха пред къщата. Като слезе от коня, Крис със страх ги погледна, ужасен какво ще прочете в очите им.

Енди наведе очи, не можеше да го погледне, а Дом тъжно поклати глава.

— Май че няма да има сили да се справи, синко. Раждането продължава вече трети ден. Силите ѝ се изчерпаха, не знам дали ще може още да издържи.

Крис унило отпусна рамене, облегна се на вратата и захлупи глава в ръцете си.

— Аз изобщо не знаех, че е бременна.

— Никога не можах да разбера какво точно не е в ред между двама ви. Джени не бе склонна да го разискваме. Господи, Крис, с такава жена като Джени, за какво ти е потрябвала тази долна Диан? Не мога да си представя, че съм отгледал такъв глупак!

Крис изправи рамене и влезе в къщата.

— Това е една объркана история, татко. Не е онова, което си мислиш.

Затича се по коридора, гореше от желание да види Джени. Втурна се в стаята, но спря и предпазливо пристъпи до леглото. Тя лежеше със затворени очи, а Беки бършеше с кърпа потта от челото ѝ. Дъхът му секна, когато се наведе над нея. Лицето ѝ бе смъртно бледо. Единственият цвят, който имаше по него бяха моравите кръгове под очите ѝ, а те го правеха да изглежда още по-бледо. Прекрасната ѝ коса бе сплъстена на главата и само няколко мокри от пот къдри лежаха върху възглавниците.

Изведнъж тялото ѝ се разтърси от силни спазми и за миг отвори очи. В тях се четеше безкрайна мъка. Издаде слаб стон. Главата ѝ се мяташе безпомощно.

Крис взе ръката ѝ, допря устни до дланта ѝ.

Бе я издрала с ноктите си в неописуемите болки, които бе преживяла през тези три дни.

— Джени, любов моя, аз съм, Крис — прошепна той и внимателно приседна на леглото.

Тя обърна глава.

— Крис — едва чуто промълви тя.

— Не говори, мила — прекъсна я той и нежно целуна устните ѝ.

Нов спазъм сгърчи тялото ѝ. Тя стисна здраво ръце, измъчена от болките.

— Крис, трябва да ти кажа, че...

— Недей, мила — прошепна той. — Трябва да пестиш силите си.

— Вече е много късно — промълви тя и сълзи бавно се стичаха по бузите ѝ. — Така много исках това дете, а както изглежда нито то, нито аз ще оживеем.

— Моля те, мила, пази силите си — повтаряше той. — Пази ги. Ръката ѝ се впи в неговата, последва нова контракция.

— Не мога повече, Крис. Така ми е мъчно. Зная, че бебето ни е момче, твой син — прошепна тихо тя и затвори очи.

— Послушай ме, Дженифър Кирклънд. Ние ще имаме син и нашият син ще има майка, защото ти ще се справиш. Отвори очи и ме погледни — помоли я той.

Джени обърна очи към него и той бе поразен от липсата на капчица воля за живот в тях.

— Джени, спомни си за деня, в който се срещнахме. Ти бе най-прекрасната жена, която някога съм виждал. Стоеше на прага, докато ние приближавахме, с гордо вдигната глава и поглед, пълен с презрение. Непобедима. Тогава разбрах, че една жена може да погребее всичките си близки и да остане непреклонна. Ти успя да се справиш с ужасите на войната, с плена при индианците и да останеш непобедена, такова момиче не може да се предаде. Такава жена ще се бори с всяка капчица сила, която ѝ остава.

Джени поклати леко глава.

— Нима не разбираш, мила, че тази сила си получила от предците си. Тези Хънтър, с които се хвалеше, които от дивото място са направили райска градина. Те са ти дали не само тази къща и тази земя. Ти си наследила от тях куража, решителността и силата им. Нима усилията им са били напразни? Нима сега ще сложиш край на всичко? Трябва да предадеш това наследство на нашия син! Трябва да го родиш!

Той притисна ръката ѝ до гърдите си и една сълза се спусна по бузата му.

— Няма да позволя това, Джени. Чуваш ли? Вземи моята сила, скъпа. Твоята сила веднъж ме спаси, нека сега моята да спаси теб.

Джени едва протегна ръка и преглади падналия му на челото кичур коса.

— Не знам дали този път ще успееш, капитан Кирклънд — промълви тя и нежно му се усмихна.

Затвори очи и той леко попи с пръсти сълзите ѝ. Усетила докосването му, устните ѝ се разтвориха в едва забележима усмивка.

Крис се обърна към доктор Свенсън.

— Все пак нещо трябва да се направи — с укор каза той.

Лекарят тъжно поклати глава.

— Бебето е много голямо, за да се роди по естествения път и това усложнява нещата.

— Господи — извика Крис, — ако това беше някоя от нашите кобили, щяхме да измъкнем жребчето и нямаше да я оставим ненужно да се мъчи.

— Крис, имаме работа с човешки същества, не с коне.

— Дявол да го вземе, прав си — викаше Крис. — Това тук в леглото е човешко същество. Това е моята жена и аз ти заповядвам да измъкнеш бебето по какъвто и да било начин, а не да я оставяш да умре. Какъв е смисълът да ги загубим и двамата?

Джени стенеше в болките на нови спазми.

— Сигурен съм, че няма да трае много. Контракциите са почти непрекъснати — опита се да го успокои доктор Свенсън.

— Колко още ще може да издържи — отчаяно запита Крис. — Нима не виждаш, че няма да може да го роди, ако не направиш нещо?

— Крис — продължи да го успокоява лекарят, — нейното желание е да спасим детето. Трябва да зачиташ волята ѝ.

Джени крещеше от болки и докторът загрижено се наведе на нея.

— Ще бъде по-разумно, ако напуснеш стаята.

— Ще остана при жена си — решително отвърна Крис.

— Крис, къде си — викаше тя през болките си.

— Тук съм, любов моя.

— Така много се страхувах, докато ти дойде. Не ме оставяй — молеше го тя.

— Няма да те оставя, мила — увери я той.

Тя протегна ръце и заби нокти в дланта му.

Пристъпите от болки следваха без прекъсване един след друг, все по-силни и по-силни, но в това мъчително състояние тя усещаше прилив на сила от ръцете му, които здраво стискаха нейните.

Александър Майкъл Киркълнд се появи на бял свят два часа по-късно и изплака силно. По всичко изглеждаше, че и той бе раздразнен от толкова продължителното си раждане.

ГЛАВА 27

Джени прекара следващото денонощие в дълбок сън и инстинктивно усещаше как силите ѝ се възстановяват. Крис непрестанно бдеше над нея и следеше за всяка промяна в състоянието ѝ. Бузите ѝ постепенно добиха нормалния си цвят. Доктор Свенсън бе вече по-оптимистично настроен относно оздравяването ѝ. На тръгване даде последните си наставления:

— Критичният период вече мина. Сега си почива напълно спокойна, кървенето не е обилно. Все пак трябва да приема храна, за да възстанови силите си. На всяка цена трябва да пази леглото. Не трябва да се излага на излишен риск, криещ опасност от кръвотечение, с което тя няма да може да се справи, понеже е много изтощена.

Дом с радост откри силната прилика между баща и син. От малкото му лице още отсега личеше, че с времето ще придобие изразителните черти на баща си, както и неговите черни вежди и коса. Като го гледаше, Дом сякаш виждаше малкия Крис.

Тъй като състоянието на Джени бе все още твърде нестабилно, Мария Чавъс, съпругата на един мексиканец, работник във фермата, стана дойка на Александър. Той сучеше лакомо без да знае, че не е в прегръдките на майка си.

Джени седеше, подпряна на възглавниците и с безпокойство очакваше идването на доктор Свенсън. Бяха минали вече шест седмици от раждането на детето, но докторът бе категоричен, че тя все още трябва да остане на легло и Крис неотклонно следеше да спазва наставленията му.

Гореше от нетърпение един път да стане и да поеме грижата за детето си. Засега бе се примирила с мисълта да го вижда за кратко през деня, когато го донасяха при нея. Ревнуваше Мария. Когато трябваше да ѝ го върне с мъка виждаше как малкият ѝ син доволно се сгущва в

прегръдките ѝ и впива устни в гърдата ѝ. Дали ще могат те двамата някога така интимно да се свържат? — терзаеше се тя.

— Това е моят последен ден в леглото — заяви твърдо Джени на Анита. — Дали докторът ще ме разреши или не, не ме интересува.

Крис идваше да я види по няколко пъти на ден, след като миналата седмица се бе завърнал от Сан Франциско. Съзнателно избягваше да говори за личните им отношения, от страх да не се стигне до някой от техните неочаквани конфликти.

Джени бе изненадана от поведението му, като си спомни как пламенно се бе молил в нощта на раждането на бебето. Може би се чувствуваше някак смутен от това, което тогава бе казал и затова избягваше да ѝ говори. Очите ѝ се пълнеха със сълзи при спомена за нежността и силата му през тази нощ. Уверена бе, че единствено неговото присъствие тогава ѝ бе дало сили да се справи. Как жадуваше да му го каже, но отчуждението помежду им и пречеше да разкрие истинските си чувства.

Как ставаше така, че Крис винаги се появяваше тъкмо когато най-много се нуждаеше от него? И защо именно в тези критични моменти като че ли и двамата загубваха способност да споделят помежду си? Дали наистина бе имал работа в Сан Франциско или бе отишъл да задоволи нуждите си с Диан? Ако това бе така, сигурно скоро отново щеше да се върне при нея.

Джени облече светлозелената органдинова рокля, богато украсена с волани. Крис много я харесваше. Вчеса косата си така, че блестящо червените ѝ къдри свободно да падат върху раменете и гърба ѝ. Завъртя се няколко пъти пред огледалото и критично огледа дали си е възвърнала предишната фигура. Може би гърдите ѝ бяха понаедрили, но роклята открояваше тясната ѝ талия и изящната извивка на бедрата ѝ.

Крис се бе върнал този следобед. Бе посетил бебето, докато тя още спеше и бе отишъл в стаята си да се преоблече за вечеря.

През тези две седмици, докато той бе в Сан Франциско, Джени много бе мислила за техните отношения. Обичаше го и реши, че е готова да се бори за него. А и той трябва да има някакви чувства към нея, а не само страст. Не бе много сигурна. А може би след всичкото това време дори и това го няма? Дали Диан не я е изместила напълно?

Ако това наистина е така, Джени знаеше, че единствено тя си е виновна. Тя с глупавото си държание, просто ѝ го бе натикала в ръцете.

Как можа тя така да го отчужди от себе си, да го изключи от своя живот? Да разруши единственото истински ценно нещо — любовта им? Но сега тях ги свързваше детето, мислеше си тя, и се мъчеше да възвърне увереността си. Това не може да не значи нищо за Крис.

Нагласи роклята си, като малко по-дръзко я разтвори на раменете и решително излезе от стаята.

Гласовете на Крис и Дом едва се чуваха, когато спря пред вратата на кабинета. За миг изгуби кураж и се обърна с намерение да се върне в спалнята си и остане там, докато стане време за вечеря. После разкърши рамене и реши. Ако ще се боря за него, то трябва да започна веднага. Върна се назад и смело отвори вратата. Насили се и се усмихна.

Крис бе изправен до камината, а Дом седнал на едно от креслата. Той стана и тръгна към нея с протегнати ръце.

— Скъпа моя Джени, изглеждаш прекрасно! — каза той и се наведе да целуне бузата ѝ. — Каква радост носиш ти в живота на един старец.

Джени остана по-дълго в прегръдката на Дом, сякаш искаше да събере сили, преди да се обърне към Крис. Дъхът ѝ спря, когато го погледна. Стоеше строен и красив, както винаги, и излъчваше онзи познат ѝ магнетизъм, каращ кръвта ѝ да кипи. Внимателно я гледаше с тъмните си очи, когато тя го приближи. А когато наклони надолу глава, за да я целуне, тя усети как тялото му се стегна. Устните им едва се докоснаха. Как копнееше да го прегърне, да се вкопчи в него. Да провокира с целувките си страстният отговор, на какъвто той е способен.

Забеляза, че бръчките около очите му са станали по-дълбоки.

— Крис, изглеждаш уморен — нежно каза тя, несъзнателно протегна ръка и преглади немирния кичур коса на челото му. Той хвана ръката и притисна устните си към дланта ѝ.

— А ти, скъпа моя, си прекрасна, както винаги — почитателно отвърна той.

Дом сви безсилен юмруци. Бе се надявал, че бебето ще ги помири, ще успокои и двамата, но те продължаваха да враждуват и

нито един от тях не бе в състояние да каже това, което наистина чувства.

Имаше лоши предчувствия. Крис бе в особено настроение и за първи път говореше с баща си за отношенията им с Джени. Дом си помисли, че тя ненавреме дойде при тях. Крис имаше нужда да поговори с някой, който го познава и разбира. Защо по-рано не бе споделил с баща си, или с някой приятел като Енди или Уоко? Дом знаеше, че Крис обича Джени, иначе нямаше така да се измъчва. Каквото и решение да вземеше, то щеше да ѝ причини болка.

Вечерята им преминаваше напрегнато. Джени и Крис избягваха директни контакти. Разговаряха само за детето и за нарастващите размирици в Сан Франциско.

Дом и Крис пиеха бренди след вечерята. Джени не дочака края и излезе навън. Пое дълбоко свежия нощен въздух, тръгна безцелно надолу към конюшната и изведнъж се намери до яслата на Отело. Самотна и изоставена, тя обгърна с ръце и допря глава до меката му като кадифе шия. Търсеше утеха и опора да се хване за нещо от миналото и някак да върне онова време, когато бе свободна, когато не бе принудена да взема решения, които щяха да ѝ причинят много мъка.

Джени бе поразена от безразличието на Крис. Този студен и дистанциран човек ѝ бе чужд. Това не беше същият мъж, в ръцете, на когото тя бе лежала и лежала не един път и любейки се бяха достигали заедно до незабравимия екстаз.

Не разбра кога Крис влезе. Той стоеше без да мръдне, жадно впил в нея очи. Лунна светлина се стелеше по раменете и главата ѝ и косата ѝ блестеше червеникавокафява. Била ли е някога по-прекрасна?

Изглеждаше все така крехка и ранима и първият му импулс, както винаги, бе да я приласкае и закриля. Кога за последен път бе усещал топлото ѝ тяло до себе си, дланите ѝ, устните ѝ, възбуждащи, измъчващи и накрая задоволяващи.

— Майчинството ти действа добре — тихо промълви той. — Никога не си била по-красива, Джени.

Стресната, тя се обърна и инстинктивно допря треперещата си ръка до гърдите.

— Ти все така тихо се промъкваш като индианец — каза тя, загубила самообладание от неочакваната му поява.

— Не съвсем — усмихна се той. — Ти бе потънала в мислите си. Дойдох да те прибера. Искам да поговорим.

— Защо не тук? Нима не помниш колко много неща сме си казвали точно в конюшната — отвърна тя и се постара да бъде някак непринудено.

— Това са скъпи спомени, мила — тъжно каза той. Очите му бяха пълни с мъка.

Мълчаливо се прибраха вкъщи. Когато влязоха, Дом спря Крис и Джени продължи сама към стаята си. Надяваше се, че баща му ще го задържи и така разговорът им ще остане за другия ден. Но скоро чу, че тихо идваше по коридора. Затаи дъх и чу, че спря колебливо пред вратата ѝ, а след това продължи и влезе в своята стая.

Отчаяна, тя се съблече и отиде до гардероба да вземе нощницата си. Несъзнателно тя посегна и взе една, която Крис ѝ бе подарил отдавна.

Горната част бе от черна дантела с шпиц деколте, стигащо до талията ѝ. Долната част от тънка коприна, ефирна и прозрачна, падаше надолу в изящни плисета. А цепките от двете страни разкриваха до бедрата стройните ѝ крака.

Спомни си за нощта, когато бе ѝ я подарил. Беше на рождения му ден и той ѝ обясни, че с това прави подарък на себе си. Спомни си как не откъсна очи от нейните, докато я събличаше. После нахлузи нощницата през главата ѝ и тя леко се спусна надолу. Усети допира на тъканта по тялото си като докосване на устните му. Но миг след това той я смъкна от нея. Бяха готови да се любят.

— Тази нощница трябва да се съблича по този начин — дрезгаво каза той, заменил атаката на погледа си с целувки. — Не искам да я похабим, докато ти желаеш да я обличаш за мен.

Тръпка мина по тялото ѝ и я върна в настоящето. Тя бързо нахлузи нощницата и забрави за нея. С каква сладост и с каква горчивина си спомнеше за онази очарователна нощ, отминала много отдавна.

Развълнувана тя тръгна и влезе в неговата стая. Крис бе с гръб към нея. Обърна се при шума на затварящата се врата. Току-що бе съблякъл ризата си и тя висеше на ръката му. Измери я с поглед от глава до пети.

— Върви по дяволите, Джени — изръмжа той и се помъчи да запази самообладание.

Джени стоеше без да мръдне, облегната на прага и се опитваше да скрие под воланите на нощницата треперещите си крака.

— Спомняш ли си какво ми каза в нощта, когато ми подари тази нощница? — попита тя.

Крис се извърна и небрежно захвърли яростно ризата си.

— Няма да ме умилостивиш с това, по-добре напусни.

Искаше ѝ се да се хвърли в прегръдките му, но не го направи. Застана зад него без да го докосва. Приятният аромат на парфюма ѝ достигна до него. Овладея се и не се обърна.

— Знаеш ли Крис, така много искам да бъда при теб, защото те желая. Това е винаги, дори когато и не ме докосваш.

— За съжаление, имаше една нощ, когато съвсем не беше така — унило каза той. — За бога, Джени, какво искаш да докажеш?

— Нима се страхуваш да ме погледнеш? — попита тихо тя.

Със сподавен стон, той се обърна.

— Питам те още веднъж, какво се опитваш да ми докажеш? Как лесно можеш да ме съблазниш? И двамата знаем, това не е никак трудно.

Джени дръзко наклони глава и леко се усмихна.

— Не бих могла да кажа, че имам голям успех тази вечер.

Крис я погледна, не можа да издържи на нейната закачливост.

— Още ли си влюбен в Диан Карпентър? — попита тя. — Заради това ли не ме искаш?

Копнежът в очите му бе безмълвно доказателство за чувствата му.

— Не бих могъл да обичам никой друг, освен теб. Никога не съм те лъгал, мила. Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че не съм докосвал Диан от деня, в който се оженихме.

— Тогава защо се държиш така?

Крис се обърна и бързо отиде до прозореца.

— Аз те напускам, Джени.

Тя с мъка сдържаше сълзите си, докато го слушаше. Всяка негова дума като нож се забиваше в тялото ѝ.

— Аз прехвърлих пълномощията си на Фред Сютън и ти отворих сметка в банката. Всеки месец ще получаваш съответна сума, но ако

имаш нужда от още за бебето или за теб, обади се на Фред и той ще уреди. Делът ми от ранчото е твой. Знам, че не обичаш къщата в Сан Франциско, но можеш да я ползваш винаги, когато си там. Скоро ще отплувам. Мисля да прекарам няколко години в Европа.

Тя обърна глава, за да скрие сълзите си и с трептящ глас се опита да отговори.

— Виждам, че си направил план за бъдещето, в който не са включени сина и жена ти.

Ненадейно Крис застана зад нея, постави ръце на раменете ѝ, за да я обърне към себе си. Джени затвори очи от мъка, като усети познатото докосване. Как би могла да живее, лишена от допира на тези ръце?

— Мила, правя го заради теб. Обичам те твърде много, за да продължа да троя живота ти. Така и ти, и детето ще бъдете пощастливи.

Той тъжно се засмя.

— Като си помисля само как ти се подигравах, когато твърдеше, че човек трябва да живее и за нещо друго, а не само в търсене на удоволствия. А аз живеях само за това. Не съм наранил никого с тази си моя философия, преди да срещна теб. С моя егоизъм аз разруших любовта ни.

Джени отвори пълните си с мъка очи. По клепките ѝ блестяха сълзи. Крис нежно избърса една сълза на бузата ѝ.

— Колко сълзи си проляла заради мен, мила?

— Не бяха само сълзи от мъка, Крис. Какво ще кажеш за сълзите пролети от щастие?

— Има ли смисъл да говорим за това. Не можем да поправим миналите грешки. Нима мога да забравя как ме погледна в нощта, когато те изнасилих?

— За тази нощ, Крис, аз съм не по-малко виновна от теб. Бях така се вгълбила в скръб и самосъжаление, че напълно пренебрегнах твоите нужди.

— За бога, Джени — ядосано каза той, — не бъди така снизходителна към мен.

— Нима не беше ти, който ми каза, че не бива да оставим един лош спомен да разруши много други хубави? — попита го тя. — Не ми ли каза още, че нищо не може да бъде перверзно в любовта ни един

към друг? В онази нощ се случи нещо невероятно хубаво — бе заченат нашия син.

— Дете не може да бъде заченато от сладост.

— Нашият син бе заченат в любов — горещо заяви тя. — Нима можеш да откажеш, че ме обичаше през онази нощ. Как ще ме убедиш, че не ме обичаш и сега?

— Не говорим за моята любов сега. Ако ти ме обичаше, Джени, то ти никога не би ме напуснала така — обвиняваше я той. — Ти така ме мразеше, та не ми каза дори, че носиш моето дете.

— О, Крис, аз винаги съм те обичала, още от Вирджиния. Нима мислиш, че инак бих тръгнала с теб след смъртта на Бю? Помислил ли си някога защо Чата ме изпрати да си вървя? Той знаеше, че те обичам! Не те напуснах заради онази нощ. Щях да ти кажа за детето в деня, когато Енди и Беки дойдоха и те видяхме с Диан. Помислих, че отново си се върнал при нея. За това те напуснах, не исках да те задържа насила. Не исках да се чувствуваш задължен да останеш с мен.

— Мили, колко глупави сме били — изплака тя и се хвърли в ръцете му. — Докога ще продължаваме така да се торМОзим.

Крис я обгърна с ръце и зарови глава в ухаещата ѝ копринена коса.

— О, господи, мила — простена той, когато тя се прилепи до него. — Така много ми липсваше.

Устните му леко, почти колебливо докоснаха нейните, сякаш се страхуваше, да не би да се отдръпне. Но тя разтвори устни и той се опи от сладостта, каквато само тази уста можеше да му даде.

Колебанията му изгорях в пламъка, лумнал в него. Позната топлина обхвана тялото му и му напомни за всеки скъп миг, в който я бе държал в своите прегръдки.

Това бе Джени, неговата съпруга, неговата жена. Любовта им, нуждата им един от друг бе като пъпна връв, която здраво ги свързваше във взаимната им зависимост за цял живот.

Джени се отдръпна, погледна го със завладяващата си съблазнителна усмивка.

— В нощта, когато ми подари тази нощница, ти ми каза, че може да се съблича само по едни начин. Е, мили, цяла нощ ли ще говориш или ще направиш нещо с нея?

Обгърна с ръце врата му. Със сподавен смях той я притисна плътно към себе си и весело я завъртя. После леко я свали да стъпи на пода, освободи я от прегръдките си и като впери поглед в нея, сръчно смъкна нощницата ѝ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.